224

லாங்மன்ஸ்

இந்தியா தேச வரலாறு

இரண்டாம் புஸ்தகம்

புதிய பதிப்பு

224

M. K. சுந்தர வரதாச்சாரியர்

2768
OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
30 OCT 1942
MADRAS

லாங்மன்ஸ், க்ரீன் அண்ட் கம்பனி, லிமிடெட்

இந்தியா தேச வரலாறு

இரண்டாம் புஸ்தகம்

புதிய பதிப்பு

[கல்வி இலாகா அதிகாரிகள் புதிதாக வெளியிட்டுள்ள விஷய ஜாபிதாவை முழுவதும் தழுவியது]

M. K. சுந்தர வரதாச்சாரியர், B.A., L.T.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
30 OCT 1942
MADRAS

லாங்மன்ஸ், க்ரீன் அண்ட் கம்பனி, லிமிடெட்
36-A, மௌண்ட் ரோட், மதறாஸ்
பம்பாய், கல்கத்தா, லண்டன்
1941

All Rights Reserved

New Edition, Revised 1941

Printed at the International Printing Works, Madras, on paper made by the Titaghur Mills, Bengal.

24/1942/III
954

முன்னுரை

தமிழ்நாட்டுச் சிறுர்களுக்கென்று ஆசிரியர்கள் எழுதியுள்ள பல சரித்திர புஸ்தகங்கள் இப்பொழுது வெளிவந்துள்ளன. அதனுல் சிலர் புதிதாக இன்னமும் சரித்திர புஸ்தகங்களை எழுதி வெளியிடவும் இடமுண்டோ என்று ஐயமுறலாம். எல்லாச் சரித்திர நூல்களிலும் காணப்படும் விஷயம் ஒன்றேயாம். அதை மாற்ற எவராலும் இயலாது. சண்டையைச் சமாதானம் என்றும், வெற்றியைத் தோல்வி என்றும், உயர்வைத் தாழ்வு என்றும், நன்மையைத் தீமை என்றும் மாற்றி எழுதுவது என்பது முடியாத காரியம். விஷயங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஒத்திருப்பினும், அவற்றை எடுத்துச் சொல்லும் வகையிலும், அவற்றைப் பெருக்கவேண்டிய இடங்களில் பெருக்கியும், சுருக்கவேண்டிய இடங்களில் சுருக்கியும் அமைப்பதிலும், அவற்றை நடுவுநிலைமையுடன் நமது சிறுர்கள் அறியவேண்டியபடி எடுத்துக் காட்டுவதிலும், உபயோகிக்கும் தெளிவான, எளிய நடையிலும் அவை பேதப்பட்டிருக்கும்.

கல்வி இலாகா அதிகாரிகள் புதிதாக வெளியிட்டிருக்கும் விஷய ஜாபிதாவிற்கிணங்கவும், இருபத்தைந்து வருஷகாலம் பள்ளியில் கல்விகற்கும் சிறுர்களுக்குச் சரித்திரபோதனை செய்து வந்ததனின்றும் உண்டான அனுபவத்தை ஒட்டியும், இந்திய சரித்திரத்தை இந்தியர்கள் கற்கவேண்டிய முறைப்படியும் இச்சிறு புஸ்தகம் எழுதப்பட்டுள்ளது. இது, இதைப் படிப்பவர்கள் சரித்திரத்தை உள்ளபடி படிப்பதனுல் பெறக்கூடிய பயனைப் பெறவேண்டும் என்னும் நோக்கத்துடனும் அமைந்துள்ளது.

இச்சிறுநூல் பல சரித்திர ஆசிரியர்களின் அபிப்பிராயங்களையும், சரித்திர ஆராய்ச்சியில் புதிது புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு வந்துள்ள உண்மைகளையும் பொருந்தி யிருக்கின்றது. இதைப் படிக்கும் சிறுவர், சிறுமிகள் சரித்திரப்படிப்பில் மேன்மேலும், ஊக்கங்கொள்ளுவார்கள் என்பது ஆசிரியன் துணிபு.

இங்ஙனம்,

ஆசிரியன்

V44

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம்		பக்கம்
1.	முகம்மதியர்கள்	1
2.	கஜினி மஹ்மூது	4
3.	முகம்மது கோரி	7
4.	அடிமை அரசர்கள்	8
5.	அலாவுத்தீன் கில்ஜி	11
6.	ஜுனு முகம்மது துக்லக்	13
7.	பஹ்மனி ராஜ்யம்	17
8.	சித்தூர் ராஜபுத்திரர்கள்	21
9.	விஜயநகர ஸாம்ராஜ்யம்	23
10.	முகலாய பாபர்	27
11.	ஹுமாயூன்	32
12.	அக்பர் மஹா சக்ரவர்த்தி	34
13.	ஜஹாங்கீர்	41
14.	ஷாஜஹான்	43
15.	ஒளரங்கஜீப்	48
16.	முகலாய ராஜ்யத்தின் அழிவு	52
17.	மஹாராஷ்டிரர் சரித்திரம்—சிவாஜி	57
18.	பீஷ்வாக்களும், மஹாராஷ்டிர அதிகாரம் பெருகிக் குன்றியதும்	61
19.	ஸீக்கர்கள்	63
20.	ஐரோப்பிய வர்த்தகர்கள்	66
21.	பிரெஞ்சுக்காரரோடு ஆங்கிலேயர் போட்டிசெய்ததும், வெற்றிபெற்றதும்	73
22.	ஆங்கிலேயருக்கு வங்காளம் கிடைத்தவாறு ...	83
23.	ஆங்கிலேயரின் அதிகாரப் பெருக்கம்	88
24.	லார்ட் க்ளைவின் சீர்திருத்தங்கள்	93
25.	வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் (கவர்னர்)	97
26.	வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் (கவர்னர்-ஜெனரல்) ...	101
27.	லார்ட் காரன்வாலிஸ்	111
28.	ஸர் ஜான் ஷோர்	115
29.	லார்ட் வெல்லெஸ்லி	118
30.	மஹாராஷ்டிர யுத்தங்கள்	122
31.	லார்ட் மின்டோவும், ரஞ்சித் ஸிங்கும்	126
32.	லார்ட் ஹேஸ்டிங்ஸ்	129

2-24/1942/III

1. முகம்மதியர்கள்

இந்தியாவுக்கு மேற்கில் அரேபியா என்று ஒரு நாடு இருக்கின்றது அல்லவா? அந்நாட்டின் தலை நகரம் மக்கா என்னும் புண்ணிய ஸ்தலம். அந்நாட்டுக் குடிகளுக்கு அரபியர் என்று பெயர். அவர்கள் முரட்டுக் குணங்களிற் பழகியும், பல தெய்வங்களை வணங்கியும் வந்தார்கள். அவர்கள் ஆடுமாடுகளை மேய்த்து ஜீவனஞ் செய்துவந்தார்கள்.

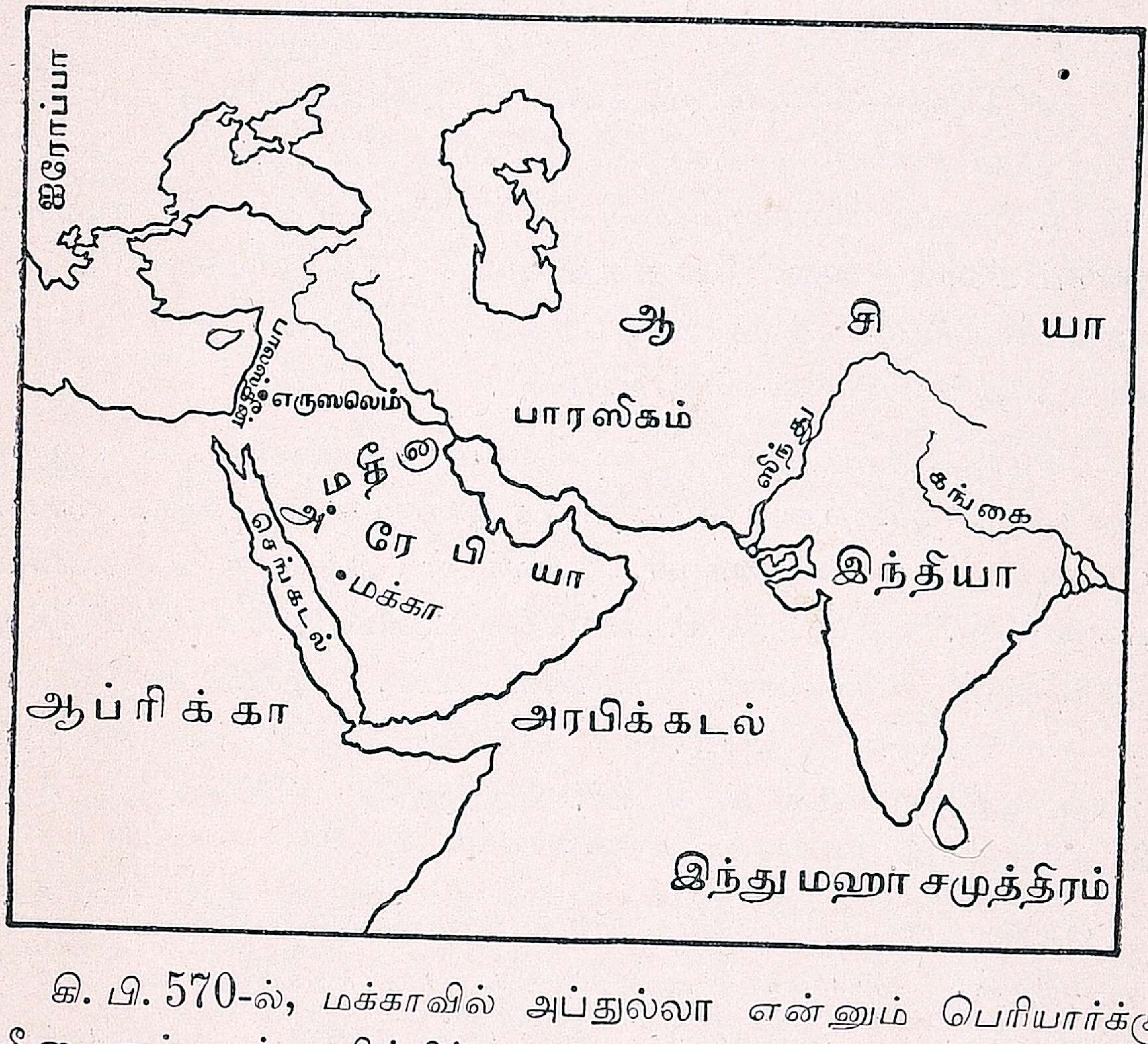

கி. பி. 570-ல், மக்காவில் அப்துல்லா என்னும் பெரியார்க்கு ஆமீனா என்பவர் வயிற்றில் ஒரு மகான் அவதரித்தார். அவரே உலகம் கொண்டாடும் முகம்மது என்பவர். முகம்மது பிறப்பதற்கு முன்னமேயே அவர் தந்தையார் காலஞ்சென்றார். அவர் பிறந்த சில வருஷங்களுக்குள் அவருடைய தாயும் இறந்துபோனார். அதனால், முகம்மது தமது தந்தையின் சகோதரருடைய வீட்டில் வளர்ந்து வந்தார்.

முகம்மதுவுக்குச் சுமார் இருபத்தைந்து வயதானபொழுது, அவர் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய கதீஜா என்னும் ஓர் உத்தமியின் வேலையில் அமர்ந்தார். கதீஜா என்பவர் குணத்திலும், செல்வத்திலும் உயர்ந்திருந்த ஒரு கைம்பெண். கதீஜா அம்மையார் அவருடைய நற்குண நற்செய்கைகளைக் கண்டு வியந்தார். அவருக்கு முகம்மதுவின்மீது மனம் நாடவும், அவர் அவரை மணஞ் செய்துகொண்டு இல்லறம் நடத்திவந்தார்.

முகம்மதுவுக்கு 40 வயதானபோது, அவர் கடவுள் ஒருவரே என்றும், அவரையே அனைவரும் தொழவேண்டும் என்றும், அவர் சமுகத்தில் எல்லோரும் சமானர் என்றும், ஜனங்களுக்குப் போதித்தார். மனிதர்களுக்கு அன்பும், தயையும் முக்கியமானவை என்றும், எவரும் மதுபானஞ் செய்யக்கூடாது என்றும்கூட அவர் உபதேசம் செய்தார். ஒவ்வொருவரும் தினம் ஐந்து முறை கடவுளை வணங்க வேண்டும் எனவும் அவர் போதித்து வந்தார். அந்தப் போதனைகள் அடங்கிய மதமே இஸ்லாம் எனப்படுவது. இஸ்லாமை உபதேசித்த முகம்மது அப்பொழுது ஒரு நபியானார்.

முகம்மது செய்துவந்த உபதேசம் அரபியருடைய பழக்க வழக்கங்களுக்கு முற்றும் விரோதமாக இருந்தது. அதனால், அவர்கள் அவரைப் பகைத்தார்கள். அவர்கள் அவரைக் கொல்லவும் முயன்றார்கள். ஆதலால், கி. பி. 622-ல் முகம்மது மக்காவிலிருந்து மதீனாவுக்குத் தப்பியோடிப் போய்விட்டார். முகம்மதியருடைய சகாப்தம் அன்று முதலாகக் கணக்கிடப்பட்டு வருகின்றது. அதற்கு ஹிஜிரா என்று பெயர். ஹிஜ்ராத் என்றால் ஓட்டம் என்று பொருள்.

மதீனாக் குடிகள் முகம்மதுவை நல்வரவேற்று மிகவும் கொண்டாடினார்கள். அவர்கள் அவருடைய உபதேசங்களைக் கேட்டு அவற்றின்படி நடந்துவரவும் தலைப்பட்டார்கள். அல்லாமலும், அவர்கள் முகம்மதுவைத் தங்கள் மதீனாவுக்குத் தலைவராகவும் நியமித்துக்கொண்டார்கள். நாளடைவில் மக்காவாசிகளும், அரேபியாவின் இதர குடிகளும் இஸ்லாமைத் தழுவிக்கொண்டார்கள். கி. பி. 632-ல், முகம்மது நபி இறந்துபோனார். ஆயினும், அவருடைய இஸ்லாம் மதம் வெகுவிரைவாகப் பரவி வந்து, சுமார்

நூறு வருஷங்களுக்குள் ஸ்பெயின் தேசத்திலிருந்து பஞ்சாப் நாடு வரையில் வியாபித்து விட்டது.

கி.பி. 711-ல், தாஹிர் என்பவர் ஸிந்து நாட்டை ஆண்டிருந்தார். அப்போது அந்நாட்டினர் சிலர் ஸிம்மளநாட்டிலிருந்து பக்தாதில் ஆண்டிருந்த கலீபாவுக்கும் ஈராக்கின் முஸ்லிம் கவர்னருக்கும் காணிக்கைகள் கொண்டுசென்ற கப்பல்களை வழிப்பறித்துக்கொள்ளை யிட்டனர். அதனால், முகம்மது பின் காஸிம் என்பவர் ஸிந்து நாட்டின்மீது படையெடுத்து வந்து, அதை வென்று அங்கே ஒரு முஸ்லிம் ராஜ்யத்தை ஏற்படுத்தினர். அதையவர் நடுவு நிலைமையுடன் ஆண்டார். அப்பொழுது வடமேற்கு நாடுகளில் ஆட்சி பெற்றிருந்த பல ஹிந்து அரசர்கள் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டு வந்தார்கள். அதனால், அவர்கள் முகம்மதியர்களை வரவொட்டாமல் தடுக்க யாதொரு முயற்சியும் செய்யவில்லை. அன்றியும், அவர்களிற் சிலர் முகம்மதியர்களை மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் வரவேற்றார்கள். காஸிமின் படையெழுச்சிக்குப் பின்னர், சுமார் இருநூறு வருஷங்கள் வரையில், அரபியர்கள் நமது நாட்டின்மீது படையெடுத்து வரவில்லை. ஆனால் ஸிந்து நாடு மட்டில் அவர்கள் ஆட்சியில் அடங்கியிருந்தது.

நமது நாடு வியவசாயத்திற்கும், வியாபாரத்திற்கும் பொருந்தியதாக அமைந்திருந்தது. அரேபியா, பாரஸிகம், ஆப்கானிஸ்தானம் முதலிய நாடுகளோ மனித வாழ்க்கைக்குச் சிறிதும் பொருந்தாமல் இருந்தன. ஆகையினாலேதான் முகம்மதியர்கள் இந்தியாவின்மீது படையெடுத்து வரலாயினர். அவர்கள் இந்நாட்டின்மீது படையெடுத்து வருவதற்கு வடமேற்கிலிருந்த கணவாய்கள் அனுகூலமாக இருந்தன. நாளடைவில் துருக்கியர்கள் அரபியரை வென்று, அவர்களுடைய அதிகாரத்தைக் கைக்கொண்டனர். இவர்கள் நமது நாட்டின்மீது படையெடுத்து வந்து, அதைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக வென்று, அரசாட்சி செய்யவும் தலைப்பட்டார்கள். 10-வது நூற்றாண்டின் கடைசியில், அரபியர்களுடைய அதிகாரம் க்ஷீணிக்கலாயிற்று. அப்பொழுது அல்ப்டிகின் என்னும் துருக்கிய அடிமை ஒரு சிறு படையைத் துணைக்கொண்டு கஜினிப்பட்டணத்தை எதிர்த்துப் பிடித்துக்கொண்டார். அவருக்குப் பிறகு

அவருடைய அடிமையான ஸபக்டிஜின் என்பவர் கி. பி. 976-ல், கஜினியில் அரசரானார். அவர் இருமுறை இந்தியாவின்மீது படையெடுத்து வந்தார். தம்மை எதிர்த்துச் சண்டையிட்ட ராஜபுத்திர அரசர்களை வென்று, பேஷாவர் நாடு முழுவதையும் தமதாக்கிக் கொண்டார். கி. பி. 997-ல், அவர் இறந்துவிடவும் பேஷாவர் சுயாதீனத்தை அடைந்துவிட்டது. அப்பொழுது அவர் மைந்தரான கஜினி மஹ்மூது அரசரானார்.

பயிற்சிகள்

1. முகம்மது நபி யார்? அவர் எப்பொழுது, எங்கே அவதரித்தார்?
2. இஸ்லாமின் முக்கியக் கொள்கைகள் யாவை?
3. அரபியர் ஸிந்து நாட்டின்மீது படையெடுப்பானேன்?
4. பேஷாவரை முதன்முதல் கைப்பற்றிய துருக்கிய அரசர் யார்? எப்போது, எவ்வாறு கைப்பற்றினார்?

2. கஜினி மஹ்மூது
(கி. பி. 997—கி. பி. 1030)

கஜினி மஹ்மூது ஒரு சிறந்த போர்வீரர். அவருக்குச் சண்டையில் பிரியம் அதிகம். அவர் தைரியமும், விடாமுயற்சியும் உடையவர். அவர் மிகுந்த பொருளாசைகொண்டவர். அவர் நமது நாட்டின்மீது பதினேழு முறை படையெடுத்து வந்தார்.

மஹ்மூது கி. பி. 1001-ல், ஒரு முறையும், கி. பி. 1008-ல், மறுமுறையும் பேஷாவர் நாட்டின்மீது படையெடுத்து வந்தார். பேஷாவரில் நடந்த முதல் சண்டையில் அவர் ஜயபாலரையும் அவருக்குத் துணையாக வந்த அரசரையும் வென்றார். ஜயபாலர் சிறைபிடிக்கப்பட்டார். ஆனால் மஹ்மூது ஏராளமான பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அவரைச் சிறையினின்றும் விடுவித்தார். என்றாலும், தமக்கு நேர்ந்த அவமானத்தைப் பொறுக்கமுடியாமல் ஜயபாலர் சீக்கிரத்தில் உயிர் நீத்தார். இரண்டாம் பேஷாவர் சண்டையில் மஹ்மூது ஜயபாலரின் மைந்தரான அனந்தபாலரையும் பஞ்சாப் சிற்றரசர்கள் பலரையும் எதிர்த்து நின்றார். இந்தச் சண்டையில் காக்கர்கள் ஹிந்துக்களுக்கு உதவிசெய்தனர். இவர்கள் பராக்கிரமத்

ஷைதக் கண்டு அஞ்சிய மஹ்மூது திரும்பிச் சென்றுவிடத் தீர்மானித்தார். அந்த சமயத்தில் அனந்தபாலர் யுத்த முனையிலிருந்து ஓடிப் போய்விட்டார் என்ற ஒரு பொய் வதந்தி பிறந்தது. அதைக் கேட்ட ஹிந்துக்கள்சேனை முதுகுகாட்டியோட ஆரம்பித்தது. இது முகம்மதியருக்குப் பெரிய அனுகூலம் ஆயிற்று. ஓடிவிடக் கருதியிருந்த முகம்மதியர்கள் ஆண்மையுடன் சண்டையிட்டு ஜயம் பெற்றனர்.

மஹ்மூது ஏராளமான திரவியத்துடன் கஜினிக்குச் சென்றார். பின்னர், அவர் நாகர்கோட்டையையும், (வட) மதுரையையும், கன்னோசியையும் எதிர்த்துச் சண்டையிட்டுக் கைப்பற்றிக்கொண்டார். அவர் அந்நகரங்களிலிருந்த கோயில்களை யெல்லாம் இடித்து, விக்ரஹங்களை யெல்லாம் உடைத்துவிட்டார். அவர் அங்குள்ள பொருள்களைக் கொள்ளைகொண்டு கஜினியிற் கொண்டு சேர்த்தார். அதைப் பார்ப்பதற்கு ஜனங்கள் நாலாப் பக்கங்களிலிருந்தும் திரண்டுருண்டு வந்தார்கள் என்று சொல்லப்பட்டுளது. கி. பி. 1022-ல் லாகூரும், குவாலியரும் மஹ்மூதின் வசமாயின.

அப்பொழுது வடமேற்கில் காந்தாரம், பஞ்சாப், டில்லி, கன்னோசி (கானூஜ்), மகதம், மாளவம், குவாலியர் முதலிய நாடுகளை ஹிந்து சிற்றரசர்கள் ஆண்டிருந்தனர். இவர்கள் மனம் வேறுபட்டுத் தங்களுக்குள்ளேயே சண்டையிட்டு வந்தார்கள். இவர்கள் தங்கள் சச்சரவுகளை நீத்து ஒன்று சேர்ந்து மஹ்மூதைத் தடுத்து நாட்டைக் காத்திருக்கக்கூடும். ஆனல் இவர்கள் ஒருவர் மீது ஒருவர் அழுக்காறும், பகைமையும் கொண்டிருந்ததனுல், ஒன்றுபட இயலாமற்போயிற்று.

கி. பி. 1024-ல், மஹ்மூது கூர்ஜர நாட்டிலுள்ள ஸோமநாதபுரம் என்னும் நகரைக் கொள்ளையடிக்க வெண்ணி ஒரு பெரும் படையுடன் வந்து சேர்ந்தார். அவ்வூர்க் குடிகள், சில அயல் நாட்டுச் சிற்றரசர்களின் துணையைக்கொண்டு, மிகுந்த வீராவேசத்துடன் சண்டையிட்டார்கள். ஆயினும், முகம்மதியர்கள் அவர்களை வென்று ஸோமநாத ஸ்வாமியின் கோயிலுக்குள் நுழைந்துவிட்டார்கள். ஹிந்துக்கள் மஹ்மூதுக்கு ஏராளமான பணத்தைத் தருவதாகச் சொல்லி, அவரைத் தங்கள் விக்ரஹத்தைத் தீண்டாதிருக்

கும்படி வேண்டினார்கள். அவர், தாம் விக்ரஹத்தை உடைப்பவரேயன்றி, விற்பவர் அல்லர் என்று சொல்லி, அக்கோயிலிலிருந்த லிங்கத்தை உடைத்துக் கீழே தள்ளிவிட்டார். அவர் தமக்கு அங்குக் கிடைத்த பொருளை யெல்லாம் திரட்டி யெடுத்துக்கொண்டு தம்மூருக்குத் திரும்பிச் சென்றுவிட்டார். கி. பி. 1030-ல், அவர் இறந்துபோனார். மஹ்மூது சாகுந் தருணத்தில் தாம் சேர்த்து வைத்த பொருளையெல்லாம் தம்முன் குவித்து வைக்கச் செய்து அதைப் பார்த்து விசனித்த வண்ணமே உயிர் துறந்தார்.

மஹ்மூது கல்வியையும், கற்றோரையும் பெரிதும் பேணி வந்தார். அவருடைய சமஸ்தானத்தில் அல்பிரூனி என்னும் வான சாஸ்திரியும், பாரபி என்னும் வேதாந்த சாஸ்திரியும், பாருகி என்னும் கவியும், இன்னும் பலரும் இருந்தார்கள். அவர்களின் பொருட்டு அவர் வருஷத்தில் 22 லக்ஷம் ரூபாய் செலவு செய்து வந்தார். அவர் கஜினியில் ஒரு சர்வ கலாசாலையையும், ஒரு புஸ்தக சாலையையும், ஒரு பொருட்காட்சி சாலையையும் உண்டாக்கினார். அவர் அங்கே ஒரு அழகிய பள்ளிவாசலும் கட்டுவித்தார். அவர் ராஜரிகத்தில் கெட்டிக்காரர் அல்லர். அவர் நிலைவரமான துரைத்தன அமைப்பை உண்டாக்கவில்லை. ஆயினும், அவர் நடுவு நிலைமையுடன் நியாயம் நடத்திவந்தார் என்பதை விளக்கப் பல கதைகள் வழங்கிவந்துள்ளன. கஜினிக்குடிகள் அவரை நீதிமான் என்றும், கொடையாளர் என்றும், சிறக்கக் கற்றவர் என்றும் பாராட்டினார்கள்.

அவருக்குப் பின்பு அவருடைய ராஜ்யம் சிதைவுபடலாயிற்று. **கோரி** என்னும் வேறு ஒரு துருக்கிய வம்சத்தினர் அவருடைய ராஜ்யம் முழுவதையும் வென்றுவிட்டார்கள்.

பயிற்சிகள்

1. பெஷாவரில் இருமுறை சண்டை நடந்தது எப்பொழுது, ஏன், யார் யாருக்கு? அதன் முடிவு என்ன?
2. கஜினி மஹ்மூது இந்தியாவின்மீது படையெடுப்பானேன்?
3. அவருடைய கடைசி படையெழுச்சியைப் பற்றிச் சிறிது கூறுக.
4. தாம் கொண்டு சென்ற அளவற்ற செல்வத்தைக் கஜினி மஹ்மூது எவ்வாறு செலவிட்டார்?

3. முகம்மது கோரி
(கி. பி. 1194—கி. பி. 1206)

முகம்மது கோரி தாமும் ஏராளமான பொருளைச் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார். அவருக்கு இந்தியாவில் தாம் ஒரு ராஜ்யத்தை உண்டாக்கி ஆளவேண்டும் என்னும் ஆசையும் இருந்தது. அதனால், அவரும் இந்தியாவின்மீது பன்முறை படையெடுத்து வந்தார். அப்பொழுது வட இந்தியாவில் ஆட்சி பெற்றிருந்த சிற்றரசர்களுள் ஜயசந்திரர் என்னும் கன்னோசி நாட்டரசரும், பிருதிவி என்னும் டில்லி-அஜ்மீர் அரசருமே முதன்மையானவர்கள்.

ஜயசந்திரர் பிருதிவியின் பெருமையையும், பராக்கிரமத்தையுங் கண்டு அவர்மீது மிகுந்த பொறாமைகொண்டிருந்தார். பிருதிவி ஜயசந்திரரின் மகளான ராணிஸம்யுக்தையை சுயம்வர மண்டபத்தினின்றும் தூக்கிச் சென்று மணஞ்செய்துகொண்டார். அதனால் ஜயசந்திரருக்குப் பிருதிவியின்மீது அடங்காக் கோபம் உண்டாயிற்று. அவர் பிருதிவியைத் தாம் எவ்விதத்திலாயினும் தண்டிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்தார். அவர் கோரியரசரைத் தமக்குத் துணை வரும்படி கேட்கவும், முகம்மதிய மன்னருக்கு அவ்வேண்டுகோள், 'கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கிட்டது' போலாயிற்று.

பிருதிவிக்கும் கோரிக்கும் ஸ்தானேசுவரம் என்னுமிடத்தில் இருமுறை சண்டை நடந்தது. கி. பி. 1191-ல் நடந்த முதற் சண்டையில் கோரி தோற்றுப்போனார். ஆனால், கி. பி. 1193-ல், நடந்த இரண்டாவது சண்டையில் பிருதிவி யுத்த முனையில் கொலையுண்டுபோனார். கி. பி. 1194-ல், கோரியரசர் ஜயசந்திரர்மீதும் சண்டை தொடுத்து அவரையும் வென்று, அவருடைய நாட்டையும் கைப்பற்றிக்கொண்டுவிட்டார். நாட்டை இழந்த ஜயசந்திரர் மனம் நொந்து உயிர் நீத்தார். தன்வினை தன்னைச் சுட்டது. பின்பு கோரி அரசர் செல்வம் நிறைந்த காசிப் பட்டணத்தைக் கொள்ளையிட்டார். தாம் இந்தியாவில் சம்பாதித்த செல்வத்தை 1200 ஒட்டகங்களின்மீது ஏற்றிச் சென்றார். கோரி ஹிந்துஸ்தானத்தின் ஒரு பெரும் பாகத்தை வென்று அதை ஆள்வதற்குத் தமது

சேனாதிபதியான குத்புத்தீன் என்பவரை நியமித்தார். குத்புத்தீன் தெற்கில் கூர்ஜரம் வரையிலுள்ள நாடுகளையும், கிழக்கில் சேதி வரையிலான தேசங்களையும் ராஜபுத்திரர்களிடமிருந்து வென்று கொண்டார். கோரி மன்னருக்குப் பக்தியார் கில்ஜி என்ற வேறொரு தளகர்த்தரும் இருந்தார். இவர் ஹிந்துஸ்தானத்தின் கீழ்ப்பாகத்திலிருந்த மகதராஜ்யத்தை வென்றார். நாளடைவில் மாளவமும் அஸ்ஸாமும் ஒழிந்த மற்றைய ஹிந்துஸ்தானம் முழுவதும் முகம்மதியர் வசப்பட்டுவிட்டது. கி. பி. 1206-ல், முகம்மது கோரி கொலையுண்டு போனார்.

அவருக்குப் பிள்ளையில்லாததனால் அவருடைய இந்திய ராஜ்யத்தை அவருடைய பிரதிநிதியாகவிருந்த குத்புத்தீன் தாமே சொந்தமாகப் பெற்று அரசு செலுத்தி வரலானார்.

பயிற்சிகள்

1. பிருதிவியுடன் முகம்மது கோரி போர் புரிவானேன்?
2. இருவருக்கும் நடந்த 2 சண்டைகளையும் விவரித்துக் கூறுக.
3. ஜயசந்திரர் யார்? அவர் கதி என்னவாயிற்று? என்?
4. ராணி ஸம்யுக்தை யார்?

4. அடிமை அரசர்கள்
(கி. பி. 1206—கி. பி. 1290)

குத்புத்தீன் அரசரானபொழுது, டில்லியைத் தமது ராஜ்யத்தின் தலைநகரமாக்கிக்கொண்டார். அவர் முதலில் கோரியரசரின் அடிமையாக இருந்ததனால், அவருக்கும், அவருடைய வம்சத்தில் தோன்றி, அவருக்குப் பின்பு பட்டத்துக்கு வந்த டில்லி ஸுல்தான்களுக்கும் அடிமை அரசர்கள் என்றும், மாமலூக் ஸுல்தான்கள் என்றும் பெயர்கள் வந்தன.

குத்புத்தீன் நியாயம் தவறாது செங்கோல் செலுத்திவந்தார். அவர் ஆட்சியில் ஓநாயும் ஆட்டுக்குட்டியும் ஒரே துறையில் தண்ணீர் குடித்தன என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. அவருடைய ஆட்சியில் நாட்டில் சமாதானம் குடிகொண்டிருந்தது. குத்புத்தீன் தைரிய

மும், திறமையும் உடையவர். அவர் ஈகையில் கர்ணன் போன்றவர். ஆகையினாலேதான் அவருக்கு லக்பக்ஷ் எனப் பெயர் வந்தது. லக்பக்ஷ் என்பதற்கு லக்ஷக்கணக்கில் கொடுப்பவர் என்று பொருள்.

அவர் டில்லியிலும் அஜ்மீரிலும் இரண்டு பள்ளிவாசல்கள் கட்டுவித்தார். டில்லிக் கருகாமையிலுள்ள குத்ப்மினார் என்னும் ஸ்தூபியும் அவராலேதான் கட்டப்பட்டது என்பது சிலர் கொண்டுள்ள அபிப்பிராயம். அது சுமார் 250 அடி உயரமுள்ளது. கி. பி. 1210-ல், குத்புத்தீன் போலோ விளையாடும்பொழுது குதிரையினின்றும் கீழே விழுந்து இறந்துபோனார்.

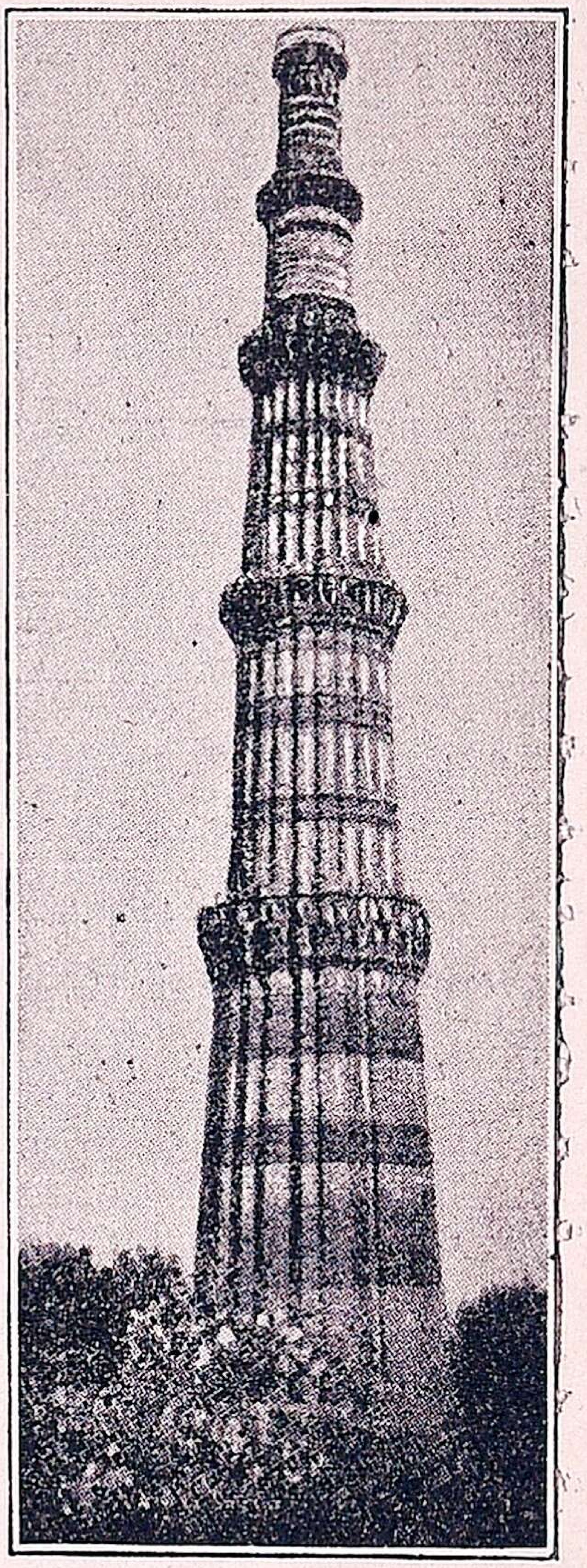

குத்ப்மினார்

குத்புத்தீனுக்குப் பிறகு அவருடைய மருமகரான இல்டுட்மிஷ் ஸுல்தானானார். இவர் ஸிந்து நாட்டை வென்று தமது ராஜ்யத்தோடு சேர்த்துக்கொண்டார். இவர் வங்காளத்தை ஜயித்துத் தம் அதிகாரத்தில் அடக்கிக்கொண்டார். பின்னர் இவர் மாளவ நாட்டையும் வென்று கொண்டார். இந்தப் படையெழுச்சியில் உஜ்ஜயினியில் இருந்த பெரிய கோயிலும், ஸரஸ்வதி புஸ்தக சாலையும் அழிந்துவிட்டன. இல்டுட்மிஷ் சிறந்த நீதிமான். இவர் குடிகளின் குறைகளைத் தாமே நேரில் கேட்டறிந்து, அவற்றைப் போக்குவார். இவர் நாம் இப்பொழுது வழங்கிவரும் ரூபாயைப் பெரிதும் ஒத்த டங்கா என்னும் வெள்ளி நாணயத்தை வெளியிட்டார். அது 175 தானிய மணி எடையுள்ளது.

இவருக்குப் பின்னர் இவருடைய மகனும், மகளும் ஒருவர் பின் ஒருவராகப் பட்டத்துக்கு வந்தார்கள். ஸுல்தான் ரஜியா என்னும் அப்பெண்ணரசி செவ்வனே ஆட்சி செய்தாளெனினும், சீக்கிரத்தில் கொலையுண்டுபோனாள். அவளுக்குப் பின்பு அவள்

தம்பியும், மருமகனும் சிறிது காலம் ஆட்சி செய்துவந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பிறகு பட்டத்துக்கு வந்த இல்டுட்மிஷின் குமாரரான நாஸிருத்தீன் சிறந்த தெய்வ பக்தியுள்ளவர். அவர் உலகப் பற்றுக்களை ஒழித்துத் தமது காலத்தைத் தெய்வ வணக்கத்திலும், படிப்பிலும் கழித்து வந்தார். அதனால், அவர் ராஜ்யபாரத்தை நடத்துவதற்குத் தமது மாமனான **பால்பன்** என்பவரை நியமித்துக் கொண்டார்.

கியாஸுத்தீன் பால்பன் பராக்கிரமம் மிக்க போர்வீரர். அவர் நாட்டில் கலகங்கள் செய்துவந்த பிரபுக்களை யடக்கியும், நாட்டின் மீது பன்முறை படையெடுத்து வந்த மங்கோலியரைத் தடுத்தும் குடிகளுக்கு அமைதியை உண்டாக்கினர். அவர் தமது குடிகள் மதுபானம் செய்யக்கூடாது என்று திட்டஞ் செய்திருந்தார். அவர் கல்வியையும், கற்றோரையும் ஆதரித்தார். அவர் நாட்டின் பல விடங்களிலும் நடக்கும் விஷயங்களை ஒற்றர்களைக்கொண்டு தெரிந்து கொண்டார். கி. பி. 1285-ல், மங்கோலியரோடு நடந்த சண்டையில் அவருடைய மகன் கொலையுண்டுபோனன். அதன் பின் சீக்கிரத்தில் பால்பனும் புத்திர சோகத்தினல் இறந்துபோனர். அவர் காலஞ்சென்ற மூன்று வருஷங்களுக்குள் மாமலூக் வம்சம் முடிவுக்கு வந்தது.

பால்பனின் பெயரனான **கைகுபாத்** காலத்தில் நாட்டில் கலகங்கள் மூண்டுப் பெருகிப்போயின. அவன் சிற்றின்பங்களிலேயே மூழ்கிக் கிடந்ததனல் குடிகள் அவனை வெறுத்தார்கள். அப்பொழுது, **கில்ஜி** என்னும் வம்சத்தைச் சேர்ந்த துருக்கியர்கள் ஜயம் பெற்று, ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டுவிட்டார்கள். கி. பி. 1290-ல், கைகுபாத் கொலையுண்டுபோனன். இவனே அடிமை அரசர்களில் கடைசியவன்.

பயிற்சிகள்

1. டில்லியில் ஆண்ட முதல் துருக்கிய அரசர் யார்?
2. அவர் வம்சத்துக்கு அடிமை அரசர்கள் எனப்பெயர் வருவானேன்?
3. குத்ப்மினர் என்பது என்ன?
4. 'லக்பக்ஷ்' என்ற பெயர் யாருக்கு வந்துளது? என்?
5. நாஸிருத்தீன் ஆட்சியில் பால்பன் அரசியலை நடத்துவானேன்?
6. பால்பன் செய்த நற்காரியங்கள் எவை?

5. அலாவுத்தீன் கில்ஜி
(கி. பி. 1295—கி. பி. 1316)

மாமலூக் ஸுல்தான்களுக்குப் பின்பு டில்லியில் சிம்மாசனம் ஏறிய கில்ஜி அரசர்கள் முப்பது வருஷங்கள் தான் ஆட்சிபெற்றிருந் தார்கள். ஜலாலுத்தீன் என்பவர் அந்த வம்சத்தின் முதலரசர். அவர் கி. பி. 1290-ல், பட்டத்துக்கு வந்து, ஐந்து வருஷகாலம் ராஜ்யபாரம் நடத்தினர். அவர் துஷ்டர்களைத் தண்டித்து அடக் காததனல் நாட்டில் கலகங்கள் பெருகிப்போயின. கி. பி. 1296-ல், அவருடைய சகோதரரின் மகனுன அலாவுத்தீன் அவரைக் கொன்று விட்டு அரசரானர். அலாவுத்தீன் தமது சிற்றப்பனுடைய பிள்ளை களினல் தமக்குத் தீங்குண்டாகாதபடி அவர்களைச் சிறையிலிட்டு, அவர்கள் கண்களையும் குத்திக் குருடாக்கிவிட்டார்.

ஜலாலுத்தீன் காலத்திலேயே, கி. பி. 1294-ல், அலாவுத்தீன் தக்ஷிணத்தின்மீது படையெடுத்து வந்து, தேவகிரி யரசனைவென்று சிறைப்படுத்தி, அளவிடவொண்ணுத பொருளைக்கொண்டுசென்ருர். தக்ஷிணத்தின்மீது முதன் முதல் படையெடுத்துவந்த முகம்மதியர் அலாவுத்தீனே யாவர்.

கி. பி. 1298-ல், அவர் தமது நாட்டின்மீது படையெடுத்து வந்த தார்த்தாரியரை வென்று துரத்திவிட்டார். அன்றியும், அவர் கூர்ஜரத்தை ஜயித்துத் தமதாக்கிக் கொண்டார். அவர் தாம் அடைந்த வெற்றிகளினல் பெருமை கொண்டு, தாம் இரண்டாம் அலெக்ஸாண்டர் என்று சொல்லிக்கொண்டார்.

கி. பி. 1303-ல், அவர் ராஜபுதனத்திலுள்ள சித்தூரை முற்றுகை செய்தார். தம்மால் சித்தூரை ஜயிக்கமுடியாது என்று கண்டு அவர் திரும்பிச்சென்றுவிட்டார். ஆனல் அவர் இன்னுமொரு முறை சித்தூரின்மீது படையெடுத்துச்சென்று அதைவென்ருர்.

பின்னர் அலாவுத்தீன் தமது சேனதிபதியான மாலிக்காபூர் என்பவரைத் தக்ஷிணத்தை வென்று வரும்படி அனுப்பினர். இவர் தெற்கில் ராமேசுவரம் வரையில் படையெடுத்துச் சென்ருர். பல

நாடுகளைக் கொள்ளைகொண்டு, ஏராளமான பொருளுடன் டில்லிக்குத் திரும்பிச்சென்றார். அப்பொழுது, இவர் கூர்ஜர மன்னனது அழகிய பெண்ணைச் சிறைப்பிடித்து வந்து, அலாவுத்தீன் மகனுக்கு மணஞ் செய்வித்தார்.

அலாவுத்தீன் தமது ராஜ்யத்தைத் திறமையாகவும் வன்மையுடனும் ஆண்டார். அவர் 'நாட்டில் கலகமும் ராஜத்துரோகமும் உண்டாவதற்கு ஸுல்தான் குடிகளின் விஷயங்களைக் கவனியாமல் நடப்பதும், மதுபானமும், பிரபுக்கள் ஒருவரோடொருவர் கலந்து உறவாடுவதும், குடிகள் பெரும் பணக்காரர்கள் ஆவதும் காரணங்கள்' என்க் கருதினர். அதனல் அவர் தமது குடிகளுக்குச் சில கடுமையான சட்டங்களை உண்டாக்கினர். அச்சட்டங்கள் காரணமாக மதுபானமும், பிரபுக்களின் ஆதிக்யமும், குடிகளின் பெருமித வாழ்க்கையும் தொலைந்தன. அவருடைய ஹிந்து குடிகள் அரசராணையை மீறியும், கலகங்கள் செய்தும், நாட்டின் அமைதியைக் கெடுத்ததனல், ஸுல்தான் அவர்களை வெகு கண்டிப்பாக நடத்தினர்.

குடிகள் சரக்குகளைத் துரைத்தனத்தார் ஏற்படுத்தியுள்ள விலைப்படி விற்கவும், வாங்கவும் வேண்டும் என அவர் உத்தரவிட்டார். இவைகாரணமாகக் குடிகளுக்கு அரசர்மீது அன்பில்லாதிருந்தது. அவருடைய கடைசி காலத்தில் நாட்டில் கலகங்கள் பெருகிப்போயின. அவ்வாறுன தருணத்தில், கி. பி. 1316-ல் அவர் இறந்துபோனர்.

அவருக்குப் பிறகு பட்டத்துக்கு வந்த அவருடைய மகன் முபாரக் பயனற்றவன். அவன் சிற்றின்பப் பிரியன். அவன் திறமை சிறிதும் இல்லாதவன். கி. பி. 1321-ல், அவனுடைய நண்பனுன குஸ்ருகான் அவனைக்கொன்றுவிட்டுத் தான் அரசனுனன். குஸ்ருகான் அவனினும் பயனற்றவன். நாட்டுக் குடிகள் அவன் இழைத்த தீமைகளைச் சகிக்கமுடியாமல் ஆங்காங்கு கலகஞ் செய்தார்கள். அப்பொழுது, பஞ்சாபில் கவர்னராக விருந்த கியாஸுத்தீன் துக்லக் என்பவர் குஸ்ருகானைக் கொன்றுவிட்டுக் குடிகள் விரும்பியபடி தாம் அரசரானர்.

பயிற்சிகள்

1. ஜலாலுத்தீன் டில்லியில் ஸுல்தானனது எப்பொழுது? எவ்வாறு?

2. அலாவுத்தீன் பட்டத்துக்கு வந்தது எங்ஙனம்? எப்பொழுது?

3. அலாவுத்தீன் சித்தூரை முற்றுகை செய்வானேன்? அதன் பயன் என்ன?

4. மாலிக்காபூர் யார்? ஏன் வந்துளார்?

5. அலாவுத்தீன் செய்த சட்டங்கள் யாவை?

6. ஜுனு முகம்மது துக்லக்
(கி. பி. 1325—கி. பி. 1351)

கியாஸுத்தீன் விவசாயிகளை ஆதரித்தும், வரிகளைக் குறைத்தும் ராஜ்யபாரம் செய்தார். அதனால், நாடு செழித்துக் குடிகளும் சுகமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர் வங்காளத்தையும், தக்ஷிணத்தின் பெரும்பாகத்தையும் ஜயித்துத் தமது ராஜ்யத்தோடு சேர்த்துக்கொண்டார். அவர் டில்லிக்கருகில் **துக்லகாபாத்** என்னும் நகரைக் கட்டினார். அவரை வரவேற்க அமைத்திருந்த கொட்டகை அவர் மேலே விழுந்ததனால், அவர் கி. பி. 1325-ல், இறந்து போனார்.

அவருக்குப் பின்பு அவருடைய மைந்தர் **ஜுனு முகம்மது துக்லக்** பட்டத்துக்கு வந்து கி. பி. 1351 வரையில் ஆண்டு வந்தார். அவர் சிறந்த கல்விமான். அவர் தர்க்கம், வேதாந்தம், வான சாஸ்திரம், கணிதம் முதலிய பல கலைகளை நன்றாகக் கற்றவர். அவர் கவி பாடுவதில் வல்லவர். அவர் தெய்வ பக்தியும், ஞாபக சக்தியும் பொருந்தியவர். அவருக்கு மதப்பகைச் சிறிதும் இல்லை. அவர் ஹிந்துக்களை அன்புடன் நடத்தி அவர்களைப் பெரிய உத்தியோகங்களுக்கு நியமித்தார். அவருடைய ராஜ்யம் தெற்கில் கிருஷ்ணா நதி வரையில் பரவியிருந்தது.

அவர் தமது ராஜ்யத்தின் தலைநகரம் அதன் மத்தியில் இருக்கவேண்டுமென விரும்பி, **தேவகிரியைத்** தமது நாட்டின் தலைநகராகத் தீர்மானித்தார். அவர் தமது டில்லிக் குடிகளைத் தங்களுடைய

சகல பொருள்களுடனும் தேவகிரிக்குச் சென்று குடியேறும்படி ஆஜ்ஞாபித்தார். போகும் வழியில் அவர்களுக்கு ஸுல்தான் பல வகைச் சௌகரியங்களை ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அவர் டில்லியிலிருந்து தேவகிரிக்குப் பாதை யொன்று போடுவித்தார். அவர்கள் வழியில் தங்குவதற்கு ஆங்காங்கு விடுதிகள் அமைத்ததுடன் உணவுப்பொருள்கள் ஏராளமாகக் கிடைப்பதற்கான வசதிகளும் உண்டாக்கினார். ஏழைகளுக்கு உணவு இலவசமாக அளிக்கப்பட்டது. ஆனாலும், அந்தக் குடிகளுக்கு அவர்களது சொந்த ஊர்மீதிருந்த பற்றினால் உண்டான ஏக்கம் தீர்ந்தபாடில்லை. அதைக்கண்ட ஸுல்தான் அவர்கள் டில்லிக்கே திரும்பிச் செல்ல உத்தரவுகொடுத்தார். அப்பொழுதுங்கூட அவர்களுக்குத் தேவையான பல சௌகரியங்கள் செய்து கொடுக்கப்பட்டன.

துக்லக் தமது ஆணையை மீறி நடந்த ஒரு மலைநாட்டுத் தலைவனை அடக்கக் கருதி இமயமலையின் அடிவாரம் வரை ஒரு பெரும் போர்ப் படையை அனுப்பினார். அப்படை முதலில் வெற்றிபெற்றது. ஆனால் மழைக்காலந்தொடங்கியதும் அதற்குப்போதுமான உணவுப் பொருள்களை ஸுல்தான் அனுப்ப இயலாததனாலும், மலைநாட்டினர் அப்போர்ப் படைகளின் சாமான்களைக் கொள்ளையடித்துத் துன்புறுத்தினதனாலும், அந்தச் சேனை மிகுந்த கஷ்டத்தை அனுபவித்தது. எனினும், அந்தப் படையெடுப்பின் பயனாக அந்தத் தலைவன் துக்லக்கின் அதிகாரத்தை அங்கீகரித்து அவருக்கு அடங்கிப் போனான். துக்லக் கொராஸான் நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் செல்லக்கருதிச் செய்த ஏற்பாடுகளும் நியாயமேயாகும். இதைப்பற்றிய விவரங்களை நீங்கள் மேல் வகுப்புகளில் கற்றறிந்து கொள்ளலாம்.

அவர் அக்காலத்தவர்களைவிடக் கல்வியிலும் அறிவிலும் மிகுந்த முன்னேற்றம் அடைந்தவர். அதனால் அவர் செய்வித்த சீர்திருத்தங்களின் மேன்மையை அக்காலத்தவர் அறியக்கூடவில்லை. உதாரணமாக, அவர் நாணயச் செலாவணியைப் பெருக்கக் கருதிச் செப்பு நாணயங்கள் செய்து வெளியிட்டார். இதில் தவறொன்றுமில்லை. இப்போது உலகின் நாலாத்தேசங்களிலும் அவரது கொள்கையையொட்டியே பலவகை உலோக நாணயங்களும், காகித நாணயமும் உபயோகப்பட்டு வருகின்றன.

நாணயங்களைத் துரைத்தனத்தார் தவிர வேறு எவரும் செய்யக்கூடாதபடி ஏற்பாடுகள் செய்யப்படவேண்டியது மிகவும் அவசியம். துக்லக் அவ்வாறான ஏற்பாடுகள் செய்யவில்லை. அதனால், அயோக்கியர்கள் தங்கள் வீடுகளில் ஏராளமான செப்பு நாணயங்களைச்செய்து அவற்றையே வரிகள் செலுத்த உபயோகித்தனர். இவர்கள் பொன், வெள்ளி நாணயங்களைப் பதுக்கி வைத்துவிட்டுச் சர்க்காரை ஏமாற்றிவந்தனர். இதைக்கண்ட ஸுல்தான் புதிய நாணயங்கள் செய்வதை நிறுத்திவிட்டார். செப்பு நாணயங்களைக் கொண்டுவந்து அவற்றிற்கு ஈடாகப் பொன் வெள்ளி நாணயங்களைப் பெற விரும்பினவர்களுக்குப் பொக்கிஷத்திலிருந்து அவை தாமதமின்றிக் கொடுக்கப்பட்டன. ஸுல்தானின் செலாவணி ஏற்பாடு நன்மையைக் கருதியே செய்யப்பட்டது. ஆனாலும், நாணயங்களை வெளியிடும் வகையில் அவர், அவற்றைத் துரைத்தனத்தார் மட்டில் செய்து வெளியிடக் கூடியவாறு ஏற்பாடு செய்யவில்லை. அதன் காரணமாகப் பலர் மோசமாகப் போலி நாணயங்களைச் செய்து வெளியிட்டதனால், அந்த உயரிய சீர்திருத்தம் பயனற்றதாய் முடிந்தது.

அவர் ஆட்சியின் பிற்காலத்தில் ராஜ்யத்தில் பெருங் குழப்பங்கள் உண்டாயின. அதனால் அதில் அடங்கியிருந்த பல நாடுகள் தத்தம் சுயாதீனத்தை அடைந்தன. அப்பொழுதுதான் தக்ஷிணத்தில் பஹ்மனி, விஜயநகர ராஜ்யங்கள் உண்டாயின. கி. பி. 1351-ல் துக்லக் இறந்துபோனார்.

அவருக்குப் பிறகு வந்த பிரோஸ்ஷா வெகு நல்லவர். அவர் விவசாயத்திற்கும், போக்குவரவிற்கும் உதவுவனவான யமுனை வாய்க்காலையும், அதைப்போன்ற இன்னும் பலவற்றையும் வெட்டுவித்தார். அவர் வரிகளைக் குறைத்தும், தள்ளியும் குடிகளுக்கு நன்மை செய்தார். அவர் வைத்தியசாலைகளும், பள்ளிக்கூடங்களும் ஏற்படுத்தினார். அவர் வயதுமுதிர்ந்த போர்வீரர்களுக்கும், சண்டையில் காயப்பட்டு உறுப்புக்களை இழந்துபோனவர்களுக்கும் உபகாரச் சம்பளம் கொடுத்துவந்தார். அவரது ஆட்சியில் குடிகள் சுகமாக வாழ்ந்துவந்தார்கள். அவர் கி. பி. 1388-ல், தமது 90-வது வயதில் காலஞ்சென்றார்.

அவருக்குப் பின்பு வந்த அரசர்கள் பயனற்றவர்கள். அப்பொழுது அவருடைய ராஜ்யம் சிதைவுண்டு அதனின்றும் பல சிறிய ராஜ்யங்கள் தோன்றின. தக்ஷிணத்தில் ஒரு கொடிய பஞ்சம் உண்டாகி, அதில் ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் மடிந்துபோனார்கள். இவ்வாறான சமயத்தில், கி. பி. 1398-ல், ஸமர்க்கண்ட் அரசனான நொண்டித் தைமூர் இந்தியாவின்மீது படையெடுத்து வந்தான். இவன் ஊர்களைச் சுட்டெரித்தும், குடிகளைக் கொன்றும், பயிர்களை அழித்தும் நாட்டின் செல்வத்தைக் கொள்ளைகொண்டும், சொல்லரிய தீங்குகளைச் செய்தான்.

இவன் இந்தியாவைவிட்டுப் போனபொழுது, கிஸிர்கான் என்பவரைப் பஞ்சாபுக்குக் கவர்னராக்கிச் சென்றான். கடைசி துக்லக் அரசன் இறந்துபோனதும், இவர் டில்லியைக் கைப்பற்றி அரசாளத் தொடங்கினார். இவர் ஸையது வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர். இவருக்குப்பிறகு அந்த வம்சத்தைச் சேர்ந்த மூவர் டில்லியில் அரசாண்டு வந்தார்கள். இவர்கள் காலத்தில் டில்லியும் அதைச் சார்ந்த ஒரு சிறிய பிரதேசமுமே இவர்களுக்குச் சொந்தமாக இருந்தன.

கி. பி. 1451 முதல், லோடி வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் டில்லியில் அரசரானார்கள். அவர்களில் கடைசியானவர் இப்ராஹீம் லோடி என்பவர். அவர் தமது கொடுமைகளினால் குடிகளின் பகையைச் சம்பாதித்துக்கொண்டார். அப்பொழுது நாட்டில் கலகங்கள் அதிகரித்தன. அவரது சிற்றப்பனான அலாவுத்தீனும், பஞ்சாப் கவர்னரான தௌலத்கான் லோடியும் அவருக்கு விரோதமாகக் கிளம்பி, அவரைத் தொலைத்துவிடத் தீர்மானித்தார்கள். இவர்கள் காபூல் அரசரான பாபர் என்பவரைத் தங்களுக்குத் துணை செய்யும்படி கேட்டார்கள். பாபர் வெகு நாட்களாக இந்தியாவில் ஒரு ராஜ்யத்தை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று ஆவல் கொண்டிருந்தார். அதனால், அவர் லோடி அரசருடன் சண்டைக்கு வந்து, கி. பி. 1526-ல் பானிப்பட்டில் இப்ராஹீம் லோடியைக் கொன்று டில்லியில் அரசரானார். அதனோடு டில்லி ஸுல்தான்களுடைய ராஜ்யம் அழிந்துவிட்டது.

பயிற்சிகள்

1. ஜூனா முகம்மது துக்லக் எப்பொழுது, எவ்வாறு பட்டத்திற்கு வந்தார்?
2. அவரிடத்திருந்த நல்ல குணங்கள் யாவை?
3. 'அவர் செய்த சில காரியங்கள் நல்ல எண்ணத்தோடு செய்யப் பட்டபோதிலும், தீமையாக முடிந்தன.' எப்படி? ஏன்?
4. பிரோஸ்ஷா செய்த நன்மைகள் யாவை?
5. தைமூர் யார்? அவனைப்பற்றி என்ன தெரியும்?

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
30 OCT 1942
MADRAS

7. பஹ்மனி ராஜ்யம்

முகம்மது துக்லக்கின் உத்யோகஸ்தர்களில் ஒருவரான ஹஸன் ஜாபர்கான் என்பவர் தௌலதாபாத்தை வென்று, ஒரு தனி ராஜ்யத்தை உண்டாக்கினார். அப்பொழுது அவர் ஸுல்தான் அலாவுத்தீன் ஹஸன் பஹ்மனி எனப் பெயர் வைத்துக்கொண்டார். பஹ்மன் என்றால் பிராமணன் என்று பொருள் என்றும், அவர் ஒரு பிராமணருடைய உதவியினால் உயர்ந்த பதவியையடையவும், அவருடைய ஞாபகார்த்தமாகத் தாம் பஹ்மனி எனப் பெயர் வைத்துக்கொண்டார் என்றும் சிலர் அபிப்பிராயப் படுகிறார்கள். மற்றுஞ் சிலர் அவர் பஹ்மன் என்னும் பாரஸிகவரசாது வம்சத்தில் தோன்றினதனால், அவருக்கும் அவருடைய சந்ததியாருக்கும் பஹ்மனி யரசர்கள் எனப்பெயர் வந்தது என்று எண்ணுகிறார்கள். ஆனால், அவர் உண்டாக்கின ராஜ்யத்திற்கு பஹ்மனி ராஜ்யம் எனப் பெயர் வந்ததைக் குறித்து யாதொரு கருத்து வேறுபாடும் இல்லை.

அவ்வரசருடைய ஆட்சியில் அந்த ராஜ்யம் வடக்கில் பேன் கங்கா ஆறுமுதல் தெற்கில் கிருஷ்ணா நதிவரையிலும், கிழக்கில் பாங்கிர் பட்டணம் முதல் மேற்கில் அரபிக் கடல்வரையிலும் பரவியிருந்தது. அதற்கு முதலில் குல்பர்காவும், பின்னர் (முகம்மதாபத்) பீதரும் தலை நகரங்களாக இருந்தன.

பீதர் ஒரு பெரிய பட்டணம். அது சமுத்திர மட்டத்திற்கு மேல் சுமார் 2,500 அடி உயரத்தில் இருந்தது. அதைச் சத்ருக்கள் எளிதில் கைப்பற்ற முடியாது. அதன் கோட்டையின் சுவர்

13,500 அடி நீளமும், 45 அடி அகலமும், 36 அடி உயரமும் இருந்தது. அது கற்களினாலானது. அதைச் சுற்றிலும் ஓர் ஆழமான அகழ் இருந்தது. கோட்டைக்குள் அரண்மனைகளும், பள்ளிவாசல்களும், மருந்துக் கிடங்கு, தங்கசாலை முதலியனவும் இருந்தன. கோட்டையைச் சுற்றிப் பீரங்கிகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றில் ஒன்று 23 அடி நீளமுள்ளது. அதன் வாய்ப்புறம் 19 அங்குலம் இருக்கும். கோட்டைக்கு மேற்கில் மாமரங்களும் புளியமரங்களும் அடர்ந்த ஒரு தோப்பு இருந்தது. நகரம் கோட்டையினின்றும் சிறிது தூரத்தில் இருந்தது. அவ்விரண்டிற்குமிடையில் ஒரு பெரிய மைதானம் இருந்தது. நகரத்தின் தெருக்கள் அகலமாகவும், ஒழுங்காகவும் இருந்தன. இருபுறங்களிலும் வீடுகள் அழகாகவும், சித்திர வேலைப்பாடுகளுடனும் கட்டப்பட்டிருந்தன. மாளிகைகளின் சிகரங்கள் உன்னதமாக அமைந்திருந்தன. அந்நகரத்தை விஜயநகரத்தோடு அன்றி வேறு எதனுடனும் ஒப்பிடமுடியாது.

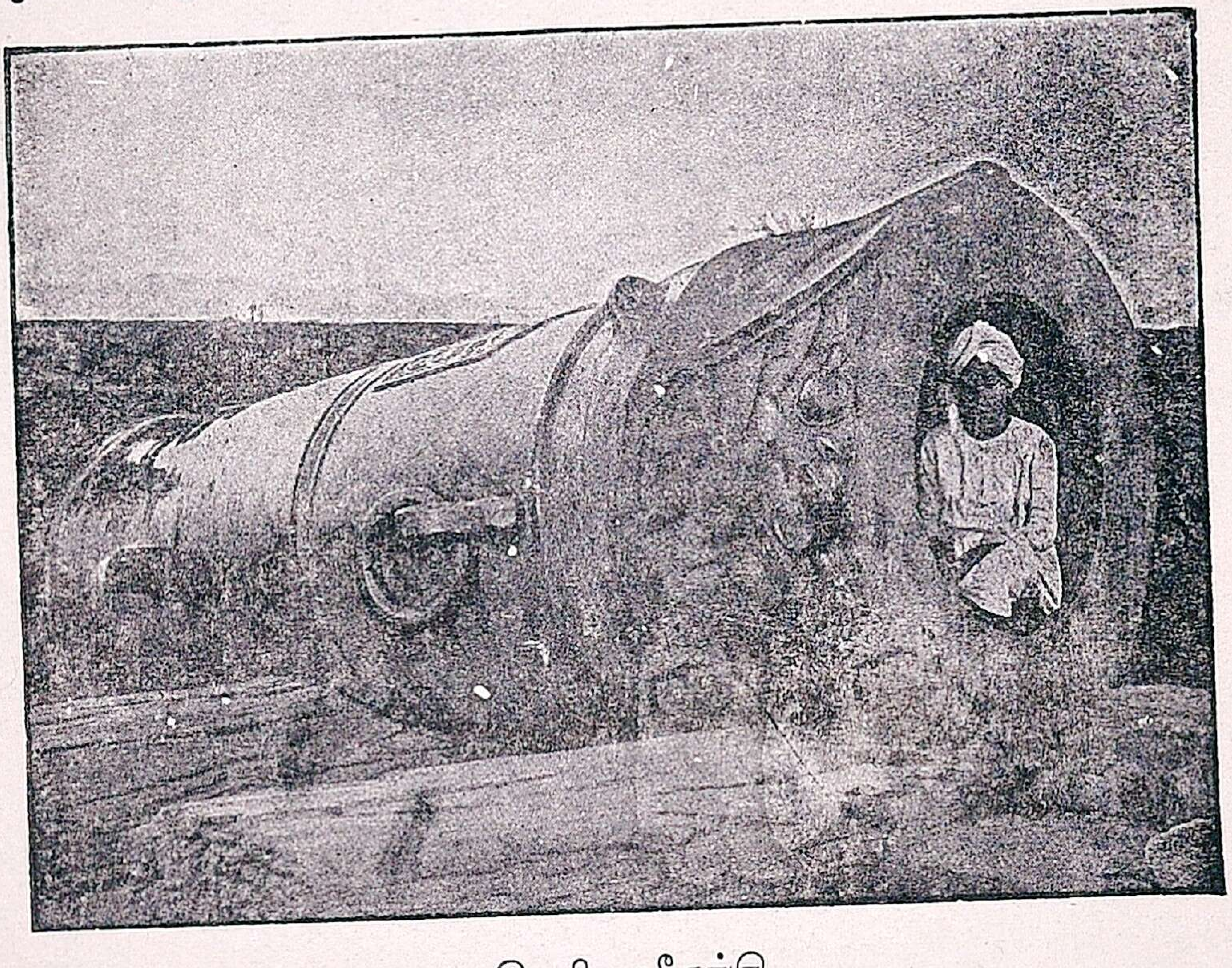

பெரிய பீரங்கி

ஸுல்தான் அலாவுத்தீன் ஸ்தாபித்த பஹ்மனி ராஜ்யத்தை அவர் சந்ததியார்கள் சுமார் 150 வருஷங்கள் வரையில் ஆண்டுவந்தார்கள். அவர்களுக்கும் விஜயநகரத்து அரசர்களுக்கும் அடிக்கடி

சண்டைகள் நடந்துவந்தன. அவற்றினுல் இருதிறத்தாரும் பலங் குன்றி வரலானுர்கள்.

பஹ்மனி அரசர்களில் முகம்மதுஷா என்பவர் கடைசி அரசர். அவர் கி. பி. 1482-ல் பட்டத்துக்கு வந்தார். அவருக்கு ராஜ்யத்தை ஆளுந்திறமை சிறிதும் இல்லை. அதனுல், அவருடைய அதிகாரத்திலடங்கியிருந்த மாகாண கவர்னர்கள் பலரும் சுயேச்சாதிகாரத்தைப்பெற்று, தனித்தனிச் சிற்றரசர்கள் ஆனுர்கள். அவர்களுள் யூஸுப் ஆதில்ஷா என்பவர் ஒருவர். அவர் துருக்கிய ஜாதியைச் சேர்ந்தவர். அவர் பஹ்மனி ராஜ்யத்தில் ஒரு சிறிய உத்யோகத்தில் அமர்ந்து நாளடைவில் பிஜாப்பூர் மாகாணத்திற்குக் கவர்னர் ஆனுர். அவர் கி. பி. 1489-ல், பிஜாப்பூரை ஒரு தனி ராஜ்ய மாக்கிக்கொண்டு விட்டார்.

யூஸுப் நன்ருகக் கற்றவர். அவருக்கு சங்கீதத்தில் பிரியம் அதிகம். அவர் கற்றவர்களைப் பெரிதும் போற்றிவந்தார். அவர்

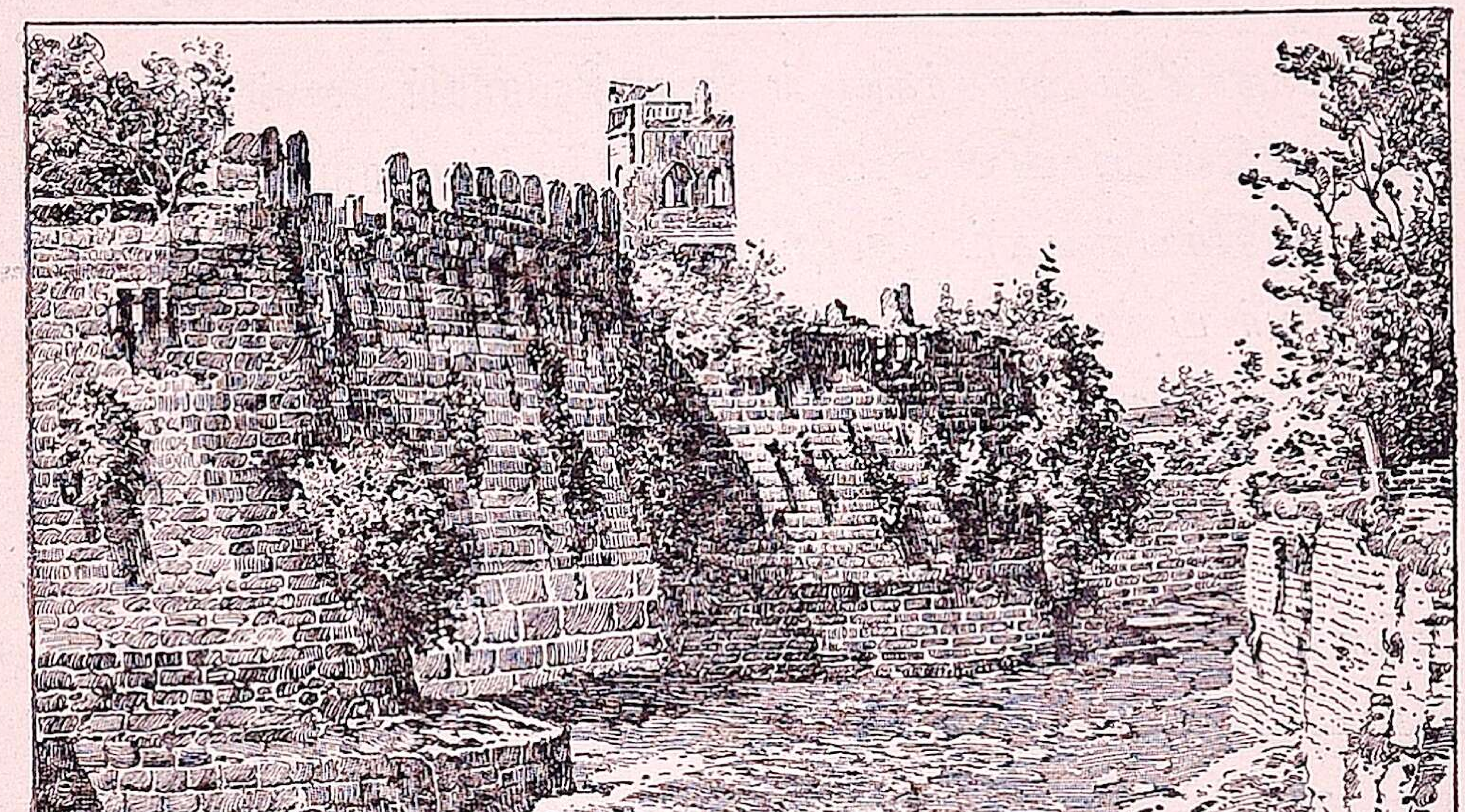

பிஜாப்பூர் கோட்டை

சிற்றின்பப்பிரியராக விருந்தும், தமது ராஜகாரியங்களைக் கைவிடவில்லை. அவர் ஹிந்துக்களை உயர்ந்த உத்யோகங்களில் நியமித்

திருந்தார். அவருக்குப்பிறகு பிஜாப்பூரையாண்ட அலீ ஆதில்ஷா என்பவரின் மனைவியே சந்த் பீபீ என்னும் ஸ்திரீ ரத்னம். ஆதில்ஷா பிஜாப்பூரில் ஒரு பெரிய ஏரியை உண்டாக்கி, ஒரு பள்ளிவாசலையும் அமைத்து வைத்தார். அவர் வியவசாயத்திற்கான கால்வாய்களை வெட்டுவித்தும், நகரத்தைக் காக்க ஒரு பெரிய மதில் சுவரை எழுப்பியும் உதவினர்.

பிஜாப்பூரைப் போன்று, பீதர், பீரார், கோலகோண்டா, அஹமதுநகரம் என்னும் நாடுகளும் சுயேச்சாதிகாரத்தைப் பெற்றுத் தனித் தனி ராஜ்யங்கள் ஆகிவிட்டன. இவைகள் தங்களுக்குள்ளேயும், விஜயநகரத்துடனும் சண்டைகள் செய்துவந்தன. அச்சண்டைகளில் ஹிந்துக்கள் முகம்மதியர்களுக்கும், முகம்மதியர்கள் ஹிந்துக்களுக்கும் சொல்லரிய தீமைகளைச் செய்தார்கள். அன்றியும், அச்சண்டைகளில் நாடு நகரங்கள் பாழாக்கப்பட்டும், கண்ணையும் கருத்தையும் கவரும் மாடமாளிகைகளும், கோயில்களும், பள்ளிவாசல்களும் இடித்துத் தகர்க்கப்பட்டும் போயின.

விஜயநகரத்து அரசர்களுள் சதாசிவராயர் என்பவர் ஒருவர். இவர் காலத்தில் அரவீடு வம்சத்தைச் சேர்ந்த ராமராயர் என்பவர் மிகுந்த ஆதிக்யத்தைப் பெற்றிருந்தார். இவர் வெகு கெட்டிக்காரர். இவர் பஹ்மனி ஸுல்தான்களுக்குள் சண்டையை மூட்டி அவர்களை ஒன்றுபடாமற் செய்துவந்தார். அல்லாமலும், இவர் முஸ்லிம்களை அதிக அலக்ஷியமாக நடத்திவந்தார். அப்போது, பல தடவைகளில் முஸ்லிம்களினுல் துன்பமெய்திய ஹிந்துக்கள் அவர்களைத் துன்புறுத்தினர். இவற்றைக்கண்ட பிஜாப்பூர் ஸுல்தான் ராமராயர் சிநேகத்தை நீத்துப் பீதர், அஹமதுநகரம், கோலகொண்டா நாடுகளின் ஸுல்தான்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு, கி. பி. 1565-ல், தலைக்கோட்டை என்னுமிடத்தில் விஜயநகரத்தரசரை எதிர்த்துச் சண்டை செய்து ஜயம் பெற்றுர். அதனுேடு விஜயநகர ராஜ்யத்தின் பெருமை முழுவதும் தொலைந்து போயிற்று. பின்னர், அந்த முஸ்லிம் ஸுல்தான்கள் முன்போல் தங்களுக்குள்ளேயே சண்டையிடத் தலைப்பட்டார்கள். அதனுல், அந்த ராஜ்யங்கள் யாவும் சுயாதீனத்தை யிழந்து முகலாய ராஜ்யத்தில் சேர்ந்துபோயின. இவ்வாருகப் பஹ்மனி ராஜ்யம் அடியோடு அழிந்துவிட்டது.

பயிற்சிகள்

1. பஹ்மனி ராஜ்யம் எப்போது, ஏன் தோன்றியது?
2. அப்பெயர்வரக் காரணம் என்ன?
3. பீதரைச் சிறிது வருணித்துக் கூறுக.
4. அலீ ஆதில்ஷா யாவர்? அவர் செய்த நற்காரியங்கள் யாவை?
5. சந்த் பீபீயின் பெருமை எவ்வாறுனது?
6. தலைக்கோட்டைச் சண்டை எப்போது, ஏன் நடந்தது? யார் யாருக்கு? அதன் முடிவும், பயனும் என்ன?

8. சித்தூர் ராஜபுத்திரர்கள்

ஒரிஸ்ஸாவிலிருந்து அரவல்லிமலைத் தொடர்கள் வரையிலான பிரதேசத்தின் ஒரு பாகம் காண்ட்வன நாடும், மற்றொன்று மத்திய இந்தியாவும் ஆகும். அங்கே அப்போது அநேக ராஜபுத்திர ராஜ்யங்கள் இருந்தன. அவற்றின் சிற்றரசர்கள் அந்த நாடுகளின் வடக்கிலும் தெற்கிலும் இருந்த முகம்மதிய நாட்டரசர்களோடு சண்டையிட்ட வண்ணமாகவே இருந்தனர். அவ்வாறிருந்தும், முகம்மதியர்கள் அவர்களை வென்றுகொள்ளாததன் காரணம் அவர்கள் நாட்டின் அமைப்பேயாம். ராஜபுத்திர நாடுகள் யாவும் காடுமலைகளையும், கடத்தற்கு அரிய வனாந்தரங்களையும் பொருந்தியிருந்தன. அங்கே பாலைவனங்களும் இருந்தன.

ராஜபுத்திரப் பிரதேசத்தில் ராஜபுதனம் என்ற நாடுதான் முக்கியமானது. இது அப்பிரதேசததின் மேற்குக்கோடியாகும். இந்நாட்டை ஆபூ மலைத்தொடர் இரண்டு பிரிவுகளாக வகுத்துளது. அம்மலைத்தொடரின் மேற்கில் மார்வார் (இதற்கு ஜோதிபுரம் என்றும் பெயருண்டு) நாடும், பிகானீர் நாடும், ஜய்ஸல்மீரும், அமரக் கோட்டையும் இருந்தன. கிழக்கில் மீவார் (இதைச் சித்தூர் என்றும் கூறுவர்) நாடும், ஆம்பேர் அல்லது ஜயபுரமும், கோடாவும், பூந்தியும் இருந்தன.

இந்நாடுகளனைத்திலும் ஜோதிபுரம் முகம்மதியருடைய தீமையின்றி இருந்தது. ஆனால், ஜய்ஸல்மீர், ஜயபுரம், கோடா, பூந்தி, சித்தூர் நாடுகளின் அரசர்கள்மட்டில் அடிக்கடி முகம்மதியர்

களோடு சண்டைகள் செய்து, அவர்களுடைய ஆதிக்யம் பெருக வொட்டாமல் தடுத்துவந்தார்கள். கி. பி. 1420-க்கும் 1470-க்கும் இடையில், சுமார் ஐம்பது வருஷங்கள் வரை, மீவார் நாடு உன்னத நிலைமையில் இருந்தது. அப்போது அதைக் கும்பாராணு என்பவர் ஆண்டிருந்தார். இவர் தமது நாட்டின் பாதுகாப்புக்காகக் கோட்டைகள் பல கட்டுவித்தார். இவர் ராஜஸ்தானி பாஷையில் எழுதப்பட்ட கிரந்தங்களின் அபிவிருத்தியில் பெரிதும் உதவினுர். இவர் மாளவத்தையும், கூர்ஜரத்தையும் வென்ருர். தமது வெற்றியைக் குறிக்க இவர் ஒரு கீர்த்தி ஸ்தம்பத்தை நாட்டினுர். இவரையல்லாது அப்போது மற்ருெரு பெரிய ராஜபுத்திர அரசரும் ஆட்சி செய்திருந்தார். அவர் ஸங்கிராம ஸிங்க் என்பவர். அவரை ராணு ஸாங்கா என்றும் கூறுவர். அவர் சித்தூர் நாட்டைக் கி. பி. 1510 முதல் கி. பி. 1528 வரை ஆண்டிருந்தார். அவர் சிறந்த பராக்கிரம சாலி. தோள்வலியும் ஆண்மையும் பொருந்தியவர். அவர் அக்கம் பக்கங்களிலிருந்த ஹிந்து நாடுகளையும், முஸ்லிம் நாடுகளையும் வென்ருர். அவர் முகலாய பாபரோடு சண்டையிட்டார். அதன் விவரம் பின்னுற் கூறப்படும். அவர் டில்லியில் திரும்பவும் ஹிந்து ஸாம்ராஜ்யத்தை நிலைநாட்ட ஆசைகொண்டிருந்தார்.

ஜயபுரம் டில்லிக்கருகில் இருந்ததனுல், முகம்மதிய ஸுல்தான்களின் ஆதிக்யத்தில் அடங்கியிருக்க வேண்டியதாயிற்று. முகலாயரோடு முதன்முதல் நட்புக்கொண்ட ராஜபுத்திர நாடுகளுள் ஜயபுரம் ஒன்று. ஆனுல் பண்டில்கண்டின் மத்தியிலிருந்த சில சிறிய ராஜபுத்திர நாடுகள் மட்டில் சுயேச்சாதிகாரம் உடையனவாகவே இருந்தன. இவற்றைப் போன்று, இமயமலைச் சாரலிலிருந்த சில ராஜபுத்திர ராஜ்யங்களும் தங்கள் சுயேச்சாதிகாரத்தை இழந்து விடாமல் இருந்துவந்தன.

ராஜபுத்திர அர்சர்கள் ஹிந்து மதத்தையும், கல்வியையும் காப்பாற்றி வந்தனர். அவர்கள் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையின் அபிவிருத்தியிலும் உதவினர். ராணு கும்பாவின் ராணியான மீராபாய் கிருஷ்ண பகவானைக் குறித்துப் பாடிய பாடல்களை ஹிந்துக்கள் இன்றும் கொண்டாடி வருகிருர்கள். பஞ்சுகொட்டும் தொழிலைச் செய்துவந்த தாது என்பவர் கபீர் கண்டுபிடித்த மதத்தினின்றும்

சிறிது வேறுபட்ட ஒரு மதத்தை ராஜபுதனத்தில் பரப்பினர். இவரும் ஒரு பெரிய தோத்திர நூலை இயற்றியுள்ளார்.

பயிற்சிகள்

1. ஆபூ மலையின் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் இருந்த ராஜபுத்திர நாடுகள் எவை ?
2. கும்பாராணவும், ராணஸாங்காவும் ஏன் வந்துள்ளார்கள் ?
3. மீராபாய், தாது—இவர்கள் யார் ?

9. விஜயநகர ஸாம்ராஜ்யம்

முகம்மது துக்லக் தக்ஷிணத்தின்மீது படையெடுத்து வந்து அதை வென்றபொழுது, அங்கே சங்கமா என்றொருவர் இருந்தார் அவருடைய பிள்ளைகள் ஐவரில் ஹரிஹரர், புக்கர் என்னும் இருவர் முஸ்லிம்களினால் ஏற்படக்கூடிய பயம் எதுவுமின்றி ஹிந்துக்கள் வாழ்வதற்கான சௌகரியத்தை உண்டாக்க வேண்டுமெனத் தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள். அவர்கள் துங்கபத்திரை யாற்றின் வடகரையிலிருந்த ஆனைக்குந்தி சமஸ்தானத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்கே ஹரிஹரர் மந்திரியாகவும், புக்கர் பொக்கிஷதாரராகவும் வேலைபார்த்து வந்தார்கள். சீக்கிரத்திலேயே முஸ்லிம்கள் ஆனைக்குந்தியின் மீதும் படையெடுத்தனர். அப்பொழுது அவ்விரு சகோதரர்களும் பம்பா என்னும் ஊரிலிருந்த வித்யாரண்யர் என்ற குருவின் ஆணைப்படி, துங்கபத்திரையின் தென்கரையில் ஒரு நகரத்தை ஏற்படுத்தினார்கள். அவர்கள் அதற்கு வித்யாரண்யம் எனப் பெயரிட்டார்கள்.

மிகச் சிறிது காலத்திற்குள் அந்நகரம் மிகவும் பெரியதாகி விட்டது. ஹிந்துக்கள் நாலாப் பக்கங்களிலிருந்தும் வந்து அங்குக் குடியேறினார்கள். அவ்விடமே முன்பு சுக்ரீவன் ஆண்டிருந்த கிஷ்கிந்தை என்றும், அங்குள்ள ஹம்பிதான் பழைய பம்பை என்றும் எண்ணப்படுகின்றன. ஜயகரமான புண்ணிய ஸ்தலத்தில் உண்டான அந்நகருக்கு விஜயநகரம் என்றும் பெயர் வந்தது.

விஜயநகரம் ஓர் அழகான பட்டணம். அது 64 சதுர மைல் பரப்புள்ளதாக இருந்தது. அதைக் கட்டுவதற்கு ஏழு வருஷங்கள் ஆயின. அதைச்சுற்றி ஏழு உயர்ந்த மதில்கள் கட்டப்பட்டிருந் தன. முதல் மதிலையடுத்து ஓர் அழகான அகழியிருந்தது. அந்நகரில் அமைக்கப்பட்டிருந்த மாட மாளிகைகளும், கூட கோபுரங்களும் மேகமண்டலத்தை அளாவியிருந்தன. அவற்றின் சுவர்களிலும், சிகரங்களிலும் கண்ணைக்கவரும் சித்திரங்கள் மிகவும் அழகாக வரையப்பட்டிருந்தன. முதல் மூன்று மதில்களுக்கிடையில் நறு மணங் கமழும் புஷ்பச்செடிகள் நிறைந்த நந்தவனங்களும், தென்னை,

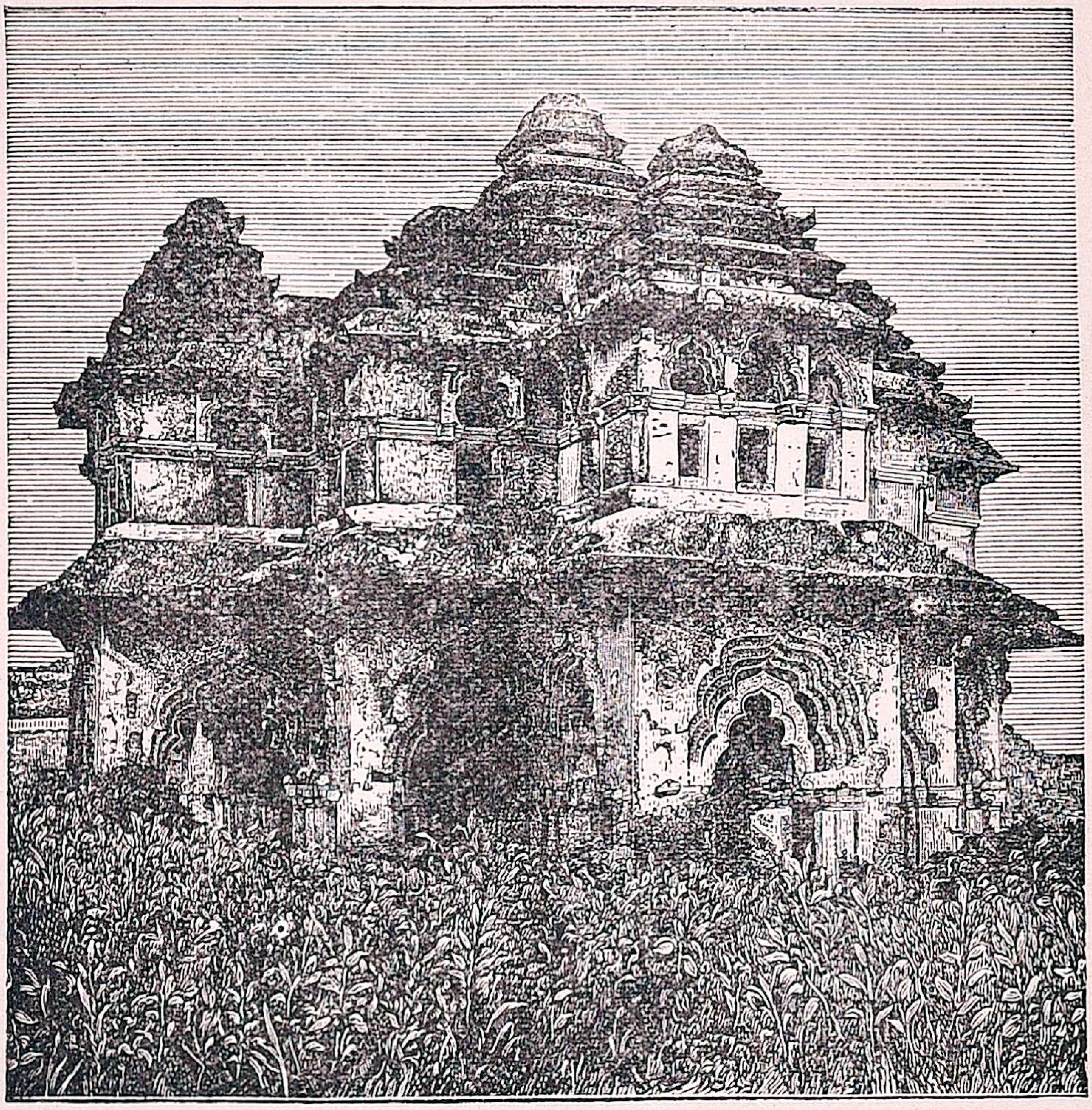

விஜயநகரத்துச் சபாமண்டபம்

மா, பலா, கமுகு முதலிய விருக்ஷங்கள் அடர்ந்த சோலைகளும், தாமரைத் தடாகங்களை இடையிடையே உடைய பூஞ்சோலைகளும்

இருந்து பொலிந்தன. அன்றியும், அங்கே துங்கபத்திரையினுலும், அதனின்றும் வெட்டப்பட்டிருந்த பல கால்வாய்களினுலும் தண்ணீர் ஊட்டப்பெற்று, மிக்க வளத்தைப் பொருந்தியிருந்த புலங்கள், பயிர்த்தொழிலுக்கு ஏற்றனவாக அமைந்து வியவசாயிகளுக்கு ஊக்கத்தை உண்டாக்கின.

அந்நகரம் வியவசாயத்திலன்றி வாணிபத்திலும் சிறந்திருந்தது. அதன் கடைவீதிகள் நான்காவது முதல் ஏழாவது வரையிலான மதில்களுக்கு இடையில் அமைந்திருந்தன. விசாலமான அக்கடைத் தெருவுகளில் ஜனங்கள் திரள்திரளாகக்கூடிச் சரக்குகளை விற்றும், வாங்கியும் வியாபாரஞ்செய்து வந்தார்கள். அந்நகரவாசிகள் பெரிதும் விரும்பிய கந்தங்கமழும் இனிய புஷ்பங்கள் எக்காலத்திலும் கிடைக்கும். அங்கே காணக்கிடைக்காத ஆடைகளாவது ஆபரணங்களாவது இல்லை. இலகுவில் விலைமதிக்கவொண்ணுத நவரத்னங்கள் அக்கடைவீதியில் சாதாரணச் சரக்குகளைப்போன்று குவிந்து கிடக்கும்.

அரசருடைய அரண்மனை எல்லாவற்றிற்கும் மத்தியில் இருந்தது. அதைச்சார்ந்து ஒன்றின் எதிரில் மற்றொன்ருக நான்கு கடைவீதிகள் இருந்தன. அரண்மனையின் நாலாப்பக்கங்களிலும் சலவைக் கற்களினுல் கட்டப்பட்டிருந்த சுத்தநீர் வாய்க்கால்கள் ஓடிச் சென்றன. அந்நகரத்தின் வனப்பையும், செல்வத்தையும் கருதி அதைப் பூலோக அமராவதி என்னலாம். இவ்வகை வனப்பு வாய்ந்த பட்டணத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டிருந்த ராஜ்யத்தை ஹரிஹரர் நீதிதவருது ஆட்சி செய்துவந்தார்.

விஜயநகரத்து அரசர்களில கிருஷ்ணதேவராயர் புகழ்பெற்றவர். அவர் அந்த ராஜ்யத்தைக் கி. பி. 1509 முதல் கி. பி. 1530 வரையில் அரசாண்டுவந்தார். அவர் சிறந்த வீரர். அவர் பஹ்மனி யரசர்களோடு பல சண்டைகள் செய்து ஜயம் பெற்ருர். அச்சண்டைகளில் அவருக்கு அப்பொழுது வியாபாரத்தின் பொருட்டு நமது நாட்டிற்கு வந்திருந்த போர்ச்சுகேயர்கள் உதவியாக இருந்தார்கள். அவருடைய ராஜ்யம் சற்றேறக்குறைய தென்னிந்தியா முழுவதும் பரவியிருந்தது. அவரது அதிகாரத்திற்கடங்கி ஆட்சி செய்துவந்த

சிற்றரசர்கள் அவருக்குக் கப்பம் செலுத்தியும், போர்ப்படைகள் தந்து உதவியும் வந்தார்கள்.

ராயர் சிறந்த கல்விமான். அவருக்குக் கவிபாடும் திறமை யுண்டு. அவர் தெலுங்கு பாஷையில் ஆமுக்த மால்யத என்னும் காவியத்தைச் செய்திருக்கிறார். அவருடைய சமஸ்தானத்தில் அநேக அறிஞர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களில் திம்மரசுவும் பெத் தன்னுவும் முக்கியமானவர்கள்.

ராயர் வைஷ்ணவர். ஆனால், அவர் பிற மதத்தினரையும் பரி வுடன் ஆதரித்துவந்தார். அவர் செய்த சட்டதிட்டங்கள் குடி களின் நன்மையையே நாடினவைகளாகும். அவர் யுத்தத்தில் தமது வசமான கைதிகளையும், தோற்றுத் தம்மைச் சரணமடைந்த பகை வர்களையும் தயையுடன் நடத்தினர்.

ராயர் கட்டிடப்பிரியர். அவர் அநேக தேவாலயங்களையும், தருமசத்திரங்களையும் கட்டிவைத்திருக்கிறார். காஞ்சியிலுள்ள தேவாதிராஜன் கோயிலின் ராயகோபுரம் அவர் கட்டினதேயாகும். ராயர் கி. பி. 1530-ல் காலகதியையடைந்தார். அவருக்குப் பிறகு பட்டத்துக்குவந்த அச்சுத தேவராயர், சதாசிவராயர் காலங்களில் பல சிற்றரசர்கள் சுயேச்சாதிகாரத்தைப் பெற்றார்கள். அதனால், விஜய நகர ராஜ்யம் சிதைவுபடலாயிற்று. ராமராயர் காலத்திலேதான் அவர் முகம்மதியர்களுக்கு இழைத்த தீமைகளைப் பொறுக்க முடியாமல், முகம்மதிய சுல்தான்கள், ஒன்று சேர்ந்து, அவரைக் கி. பி. 1565-ல் தலைக்கோட்டையில் சண்டையில் தோற்க அடித்துக் கொன்றது. அந்தச் சண்டையில் விஜயநகரம் முற்றும் பாழாகிவிட்டது. அந்நக ரத்தின் பெருமையை உணர்த்தும் பல அறிகுறிகளை நாம் இப்பொ ழுதும் ஹம்பியின் அருகில் காணலாம்.

விஜயநகர ராஜ்யம் அழிந்துபட்டதினின்றும் பல சிறிய ராஜ்யங் கள் தோன்றின. அவற்றுள் திருமலை நாயக்கர் ஆண்ட மதுரை மற்றவற்றினுஞ் சிறந்ததாம். ராமராயரின் சந்ததியார்கள் சிலகாலம் சந்திரகிரியில் ஆட்சி செய்துவந்தார்கள். அவர்களிலொருவரான ஸ்ரீரங்கராயரிடமிருந்துதான் ஆங்கிலேயர்கள் சென்னபட்டணத்தை விலைக்குவாங்கி, அங்கே தங்களது வியாபாரத்திற்கான கிடங்குகளை யும், கோட்டையையும் கட்டிக்கொண்டார்கள்.

பயிற்சிகள்

1. விஜயநகர ராஜ்யம் எப்பொழுது, எங்கே, யாரால் உண்டாக்கப் பட்டது?

2. வித்யாரண்யர் என் வந்துளார்?

3. விஜயநகரத்தைச் சிறிது வருணித்துக் கூறுக.

4. கிருஷ்ணதேவராயரின் சிறப்பு எவ்வாறுனது?

10. முகலாய பாபர்
(கி. பி. 1526—கி. பி. 1530)

இந்தியாவின்மீது படையெடுத்து வந்து ஊர்களைக் கொள்ளை யடித்தும், குடிகளைக் கொன்றும் தீங்கிழைத்த தைமூர் இறந்ததும், அவன் உண்டாக்கின ராஜ்யம் சிதைவுண்டு பலசிறிய ராஜ்யங்க ளாகப் பிரிந்துபோயிற்று. அவற்றில் ஒன்ருன பர்காஞ என்னும் மாகாணத்துக்குப் பாபா, கி. பி. 1494-ல், அரசர் ஆனூர். அப் பொழுது அவருக்கு வயது பதினென்று.

பாபருக்குத் தாம் ஒரு பெரிய ராஜ்யத்தைச் சம்பாதித்து ஆளவேண்டும் என்னும் ஆசையிருந்தது. அதன்பொருட்டு அவர் பத்துவருஷகாலம் மிகுந்த ஊக்கத்துடன் உழைத்தார். அவர் பல தோல்விகளை யடைந்து வருந்தினர். ஆயினும், அவர் இருமுறை ஸமார்க்கண்ட் என்னுமிடத்தில் சிம்மாசனம் ஏறினர். ஆனல், அவர் அங்கிருந்து துரத்தப்பட்டதனல், கீழ்முகமாக வந்துவிட்டார்.

பாபர், ஹிந்துகுஷ் மலையைத் தாண்டிவந்து, கி. பி. 1504-ல், காபூலைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு அந்நாட்டிற்கு அரசரானர். அவர் கி. பி. 1522-ல் காண்டஹாரையும், கி. பி. 1524-ல் லாகூரையும் வென்றுகொண்டு, அவைகளுக்கும் கிழக்கிலுள்ள ஹிந்துஸ்தா னம் முழுவதையும் ஜயித்துக்கொள்ள எண்ணினர். அவ்வாருன சமயத்திலேதான் அலாவுத்தீனும், தௌலத்கானும் அவரை இப்ராஹீம் லோடிக்கு விரோதமாகத் தங்களுக்குத் துணைவரும்படி வேண்டினர்கள். பாபர் வெகு சந்தோஷத்துடன் அவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்கினர்.

கி. பி. 1526-ல், அவர் ஒரு பெரும்படையுடன் லோடி யரசரை எதிர்த்துச் சண்டைசெய்ய வந்தார். இருதிறத்தாருக்கும் பானிப்பட்டு என்னுமிடத்தில் பெரும்போர் நிகழ்ந்தது. அந்தச் சண்டையிலேதான் முதன் முதல் நமது நாட்டில் பீரங்கிகளும், வெடி மருந்தும் உபயோகிக்கப்பட்டன. பாபருடைய சேனைகள் பொறுமையாகவும், மன உறுதியுடனும் சண்டையிட்டு, ஆப்கானியரை எளிதில் வெற்றிகொண்டுவிட்டன. லோடி யரசரும், ஆயிரக் கணக்கான போர்வீரர்களும் சண்டையில் மடிந்து போனார்கள். பாபர் தாம் எண்ணியபடியே டில்லியில் அரசரானார்.

பாபர்

பாபர் டில்லியிலும், ஆக்ராவிலும் இருந்த பொக்கிஷங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, தமது போர்வீரர்களுக்கும், காபூல் நாட்டுக்

பாபருடைய தோட்டம்

(From a Persian Ms. now in the British Museum)

குடிகளுக்கும் ஏராளமான சன்மானங்களைச் செய்தார். அப்பொழுது அவருடைய மகன் ஹுமாயூனுக்கு இரண்டு லக்ஷம் ரூபாய் கிடைத்தது. பாபர் தமது திறமையினால் ஆப்கானிய பிரபுக்களையும், காபூலை நோக்கித் திரும்பிச்செல்ல எண்ணின தமது போர் வீரர்களையும் தம் வசமாக்கிக்கொண்டார்.

பாபர் ராஜபுத்திரர்களை ஜயிக்கக் கருதி, அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து வருகையில், அந்த ராஜபுத்திரர்கள் சிறந்த போர்வீரர்கள் எனக்கேள்வியுற்ற அவருடைய சேனைவீரர்கள் மனத்தளர்ச்சியடைந்தனர். பாபர் அவர்களுக்குத் தைரியத்தை யுண்டாக்கியும், வெற்றிக்கு ஒருகால் இடையூறாக இருக்கக்கூடிய மதுபானத்தையொழித்தும் சண்டைக்குத் தயாரானார். கி. பி. 1527-ல், கான்வாஹா என்னுமிடத்தில் பாபர் ராஜபுத்திரர்களின் தலைவரான ராணா ஸாங்காவைச் சண்டையிட்டு வென்றார். பின்னர், அவர் சாண்டேரிக் கோட்டையை முற்றுகைசெய்து மாளவத்தைப் பிடித்துக் கொண்டார். அதன் பின்னர், ராஜபுத்திரர்கள் அவரை எதிர்த்து வரவில்லை. கி. பி. 1528-ல், பீஹாரும், வங்காளமும் பாபர் வசமாயின. இவ்வாறாகப் பாபர் உண்டாக்கின ராஜ்யம் இமயமலைமுதல் குவாலியர் வரையிலும், மத்திய ஆசியாவிலுள்ள ஆக்ஸஸ் நதிமுதல் வங்காளம் வரையிலும் பரவிவிட்டது. அவர் தமது குடிகளை நீதியாக நடத்தினார். அவர் பசு வதை செய்ததில்லை. அவர் கோயில்களை இடித்ததுமில்லை. அவர் பாதைகள் போடுவித்தார்; அழகிய நந்தவனங்களை உண்டாக்கினார்; நகரங்கள் நிர்மாணஞ் செய்து கட்டிடங்களை எழுப்பினார்.

பாபருடைய பிரபுக்களும், ஜாகீர்தார்களும் அவருக்கு நிலவரமான வரிகளைச் செலுத்தித் தாங்கள் குடிகளிடமிருந்து நிலவரி, வியாபாரவரி, ஹிந்துக்கள் செலுத்திவந்த ஜிஸியா முதலிய வரிகளை வசூல் செய்துகொண்டார்கள். பாபருக்கு வருஷவாரியில் இரண்டரை கோடி ரூபாய் வருமானம் கிடைத்துவந்தது.

பாபர் தைரியமும், வீரமும் பொருந்தியவர். அவரிடம் ஈவு, இரக்கம், அன்பு, விடாமுயற்சி, தயை முதலிய நற்குணங்கள் குடிகொண்டிருந்தன. அவர் சேனையை யுத்தமுனையில் நடத்துவதிலும்,

ராஜ்யத்தை ஆட்சி செய்வதிலும் வெகு கெட்டிக்காரர். அவர் தோல்வியினுல் ஒருபொழுதும் மனத்தளர்ச்சி அடைந்ததில்லே. குதிரையேறிச் சவாரி செய்வதிலும், நீந்துவதிலும் அவருக்கு விருப்பம் அதிகம். அவர் சிங்கத்தின் பலம் பொருந்தப் பெற்றதனுல் அவருக்குப் பாபர் என்னும் பெயர் பொருந்தியதேயாகும்.

பாபர், கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்தவர். அவருக்குச் சிற்பத்தில் பிரியம் அதிகம். அவருக்கு உருதுவும், பாரஸிகமும் நன்ருகத் தெரியும். அவர் உருதுவில் அநேக நூல்களேச் செய்திருக்கிருர். அவர் தமது சரித்திரத்தைத் தாமே மிகுந்த நடுவுநிலேமையுடன் எழுதியிருக்கிருர். அதில் அவர் தமது குணங்களேயும், குற்றங்களே யும் உள்ளவாறு கூறியுள்ளார். அவர், "ஹிந்துஸ்தானத்தின் நகரங்கள் அழகில்லாதவை. அவையாவும் ஒரேமாதிரியாக இருக் கின்றன. அங்கே தோட்டங்களுக்கு மதில்களில்லே. அந்நாட்டின் பெரும் பாகமும் ஒரு சமவெளி. அங்குள்ள ஜனங்கள் குரூபி கள். அவர்கள் இன்பங்கள் எதையும் அறியார்கள். அவர்களுக் குக் கூரியபுத்தி, அன்பு, கைத்தொழில்களில் பயிற்சி, சிற்பத்தில் தேர்ச்சி முதலியன இல்லே. அந்நாட்டில் குதிரைகள் இல்லே," என்று கூறியுள்ளார். பாபர் கி. பி. 1530-ல் இறந்து போனுர். நோயினுல் வருந்தி, சாகுந்தருணத்திலிருந்த அவருடைய மகன் அவர் வேண் டியபடி பிழைக்கவும், பாபர் நோய் கண்டு காலஞ்சென்ருர்.

பயிற்சிகள்

1. பாபர் யார்? அவர் முகலாய ஸாம்ராஜ்யத்தை இந்தியாவில் ஸ்தா பித்தது எங்ஙனம்?
2. பாபர் ராஜபுத்திரரை எவ்வாறு வென்ருர்?
3. அவர் இந்தியாவைக் குறித்துக் கூறியிருப்பது என்ன?
4. அவர் இறந்தது எங்ஙனம்?

11. ஹுமாயூன்

(கி. பி. 1530—கி. பி. 1540; கி. பி. 1555)

ஹுமாயூன் தமது 24-வது வயதில் அரசரானார். அவர் சிறந்த கல்விமான். அவர் மிகுந்த தயை பொருந்தியவர். ஆனால், அவரிடத்து ஊக்கமும், விடாமுயற்சியும் இல்லை. அவருக்கு அவருடைய சகோதரர்களும், பீஹாரையாண்டுவந்த ஷேர்ஷா என்னும் ஆப்கானிய அரசரும், கூர்ஜர, மாளவநாடுகளை யாண்டுவந்த பஹதூர் ஷாவும் பெரும் பகைவர்களாக ஏற்பட்டிருந்தார்கள்.

முதலில் ஹுமாயூன் ஷேர்ஷாவின்மீது படையெடுத்துச் சென்று அவரைத் தோற்க அடித்துவிட்டுச் சுனார்கோட்டையை முற்றுகைசெய்தார். இப்பொழுது ஆப்கானியவரசர் அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்து விட்டதனால், அவர் அவரை அம்மட்டில் விட்டுவிட்டுப் பஹதூர்ஷாவை எதிர்த்துச் சென்றார். பஹதூர்ஷா யுத்தமுனையி லிருந்து தப்பியோடவும், ஹுமாயூன் அவரை ஊர்ஊராகத் துரத்திச் சென்றார். ஆனால், சீக்கிரத்திலேயே பஹதூர்ஷா போர்ச்சுகேயருடைய உதவியைக்கொண்டு, ஹுமாயூன் வசமாய்ப்போன கூர்ஜரத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டுவிட்டார்.

அப்பொழுது ஷேர்ஷா வங்காளத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு விட்டதனால், ஹுமாயூன் ஷேர்ஷாவை எதிர்த்துச் சென்றார். கி. பி. 1539-ல் பக்ஸார் என்னுமிடத்தில் அவ்விருவருக்கும் கடும் போர் நிகழ்ந்தது. அதில் ஹுமாயூன் தோல்வி யடைந்துபோனார். மறு வருஷம் கன்னோசியில் நடந்த சண்டையில் ஹுமாயூன் இன்னுமொரு முறை தோல்வி யடைந்து நாட்டைவிட்டு உயிர்பிழைக்க வோடினார்.

மூன்று வருஷங்கள் வரையில் அவர் ராஜபுதனம், ஸிந்து நாடுகளிலுள்ள பாலைவனங்களில் சுற்றித்திரிந்து, சொல்லரிய துன்பங்களை அனுபவித்துக் காலங்கழித்துவந்தார். பின்பு, அவர் பாரஸிகத்தை நாடிச்செல்லும் வழியில், கி. பி. 1542-ம் வருஷம் அக்டோபர் மாதம் 15-ம் தேதியன்று, அமரக்கோட்டையில் அவருக்கு அக்பர் பிறந்தார். அப்பொழுது அவர் தம்மிடத்திருந்த கஸ்தூ

ரியை அங்கிருந்தவர்களுக்குக் கொடுத்துத் தமது மைந்தரின் கீர்த்தி அதன் மணத்தைப்போல் பரவவேண்டும் எனக் கடவுளை வேண்டினர்.

பின்னர், ஹுமாயூன் பாரஸிக அரசனுடைய உதவியைக் கொண்டு, தமது சகோதரர்களிடமிருந்து காண்டஹாரையும், காபூலையும் ஜயித்துக்கொண்டு அங்கே ஆட்சிசெய்து வரலானர். சீக்கிரத்திலேயே அவருடைய சகோதரர்கள் இறந்துவிட்டதனல், ஹுமாயூனுக்கு அமைதி உண்டாயிற்று.

ஹுமாயூன் நாட்டைவிட்டு ஓடிவிட்டதனல், ஷேர்ஷா ஹிந்துஸ்தானத்தின் பெரும்பாகத்தையும் வென்று மிக்க மேம்பாட்டுடன் ஆட்சிசெய்து வந்தார். அவர் சிறந்த புத்திமான். அவர் சண்டையிலன்றித் துரைத்தனத்தை நடத்துவதிலும் கைதேர்ந்தவர். அவர் ஹிந்துக்களை மிகவும் பக்ஷமுடன் நடத்தி வந்ததனல், நாட்டில் அமைதி உண்டாயிருந்தது. அவர் ஏற்படுத்திய சட்டதிட்டங்கள் குடிகளின் நன்மையைநாடிச் செய்யப்பட்டனவாம். அவர் குற்றவாளிகளைக் கடுமையாய்த் தண்டித்துவந்ததனல், ஜனங்கள் அவருக்குப் பயந்து உயிர்வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவரது ஆட்சியில் நாட்டில் திருடர்களாவது, கொள்ளைக்காரர்களாவது இல்லை. அவருடைய காலத்திலேதான் தபால் வண்டிகள் முதன்முதல் ஏற்பட்டன. அவர் பிரயாணிகளின் சௌகரியத்திற்காகப் பாதையோரங்களில் நிழல்தரும் மரங்களை வைத்தும், கிணறுகளை வெட்டியும், சாவடிகளைக் கட்டியும் உதவினர்.

அவருக்குப் பிறகுவந்த அரசர்கள் சிறிதும் பயனில்லாதவர்கள். அவர்கள் காலத்தில் நாட்டில் கலகங்கள் உண்டாயின. அப்பொழுது, கி. பி. 1555-ல், ஹுமாயூன் இந்தியாவின்மீது படையெடுத்து வந்து, ஸிக்கந்தர்ஷாவை ஸர்ஹிண்ட் என்னுமிடத்தில் தோற்கடித்துத் தாம் முன் இழந்துவிட்ட சிம்மாசனத்தை மீண்டும் அடையப் பெற்றார். ஆனல், அப்பொழுது அவருக்கு ஒரு மிகச் சிறிய ராஜ்யமே சொந்தமாக இருந்தது. அதையும் அவர் ஆறுமாத காலந்தான் ஆட்சி செய்தார். ஒரு நாள் அவர் படியினின்றுந் தடுக்கி விழுந்து உயிர் துறந்தார். ஆயுள் முழுவதும் இடர்ப்பட்டு உயிர்வாழ்ந்த அவர் இடறிவிழுந்து இறந்ததும் விந்தையே! அதனி

னும் விந்தை அவருக்கு அதிர்ஷ்டசாலி எனப் பொருள்தரும் ஹுமாயூன் எனப் பெயர் வைத்தது.

பயிற்சிகள்

1. ஹுமாயூனின் பகைவர்கள் யார்?
2. அவர் அவர்களை வெல்லமாட்டாமைக்கு என்ன காரணம்?
3. அக்பர் அமரக்கோட்டையில் பிறப்பானேன்?
4. ஹுமாயூன் இழந்துவிட்ட ராஜ்யத்தை எப்பொழுது, எவ்வாறு திரும்பப்பெற்ருர்?
5. ஷேர்ஷாவின் ஆட்சி எவ்வாறு சிறப்புற்று இருந்தது?

12. அக்பர் மஹா சக்ரவர்த்தி
(கி. பி. 1556—கி. பி. 1605)

ஹுமாயூன் இரண்டாவதுமுறை டில்லியில் அரசரான பொழுது, அவருக்கு மிகச்சிறிய ராஜ்யமே சொந்தமாக இருந்தது அல்லவா? கி. பி. 1556-ல் அக்பர் அதற்கு அரசரானுர். அப்பொழுது ஆப்கானிஸ்தானமும், வட இந்தியாவின் பெரும்பாகமும் தனித்தனி ராஜ்யங்களாக விருந்தன. ஆனுல், அக்பர் அவற்றையெல்லாம் வென்று, தமது ராஜ்யத்தைப் பரப்பினுர். அந்த முயற்சியில் அவர் சுமார் முப்பது வருஷகாலம் செலவு செய்தார்.

ஹுமாயூன் இறந்துபோனபொழுது ஷேர்ஷாவின் வம்சத்தைச் சேர்ந்த ஆப்கானிய அரசனின் மந்திரியான ஹீமு என்பவன் டில்லியையும், ஆக்ராவையும் பிடித்துக்கொண்டு விக்ரமாதித்யன் என்னும் பிருதுப் பெயருடன் அரசனுனன். ஆனுல் அவன் கி. பி. 1556-ல், பானிப்பட்டில் தோல்வியடைந்து கொலையுண்டு போனுன். அதனுல், அக்பருக்கு டில்லியும் ஆக்ராவும் கிடைத்தன. அன்றியும், ஸிக்கந்தர்ஷா என்னும் ஆப்கானிய அரசன் பஞ்சாபைவிட்டு வங்காளத்துக்கு ஓடிப்போய்விட்டதனுல், அக்பருக்குப் பஞ்சாபும் கிடைத்தது. கி. பி. 1560-ல், அக்பர், தமது அத்தையின் புருஷரும், தமது ரக்ஷகருமாகவிருந்த பைராம்கானை மக்காவுக்கனுப்பிவிட்டு, ராஜ்யபாரத்தைத் தாமே ஏற்றுக்கொண்டார். போகும் வழியில் பைராம்கான் ஒரு பகைவனது கையினுல் கொலையுண்டார்.

அக்பர் சீக்கிரத்திலேயே மாளவம், பீஹார், காண்ட்வன நாடு களை ஜயித்துத் தமது ராஜ்யத்தோடு சேர்த்துக்கொண்டார். அவர்

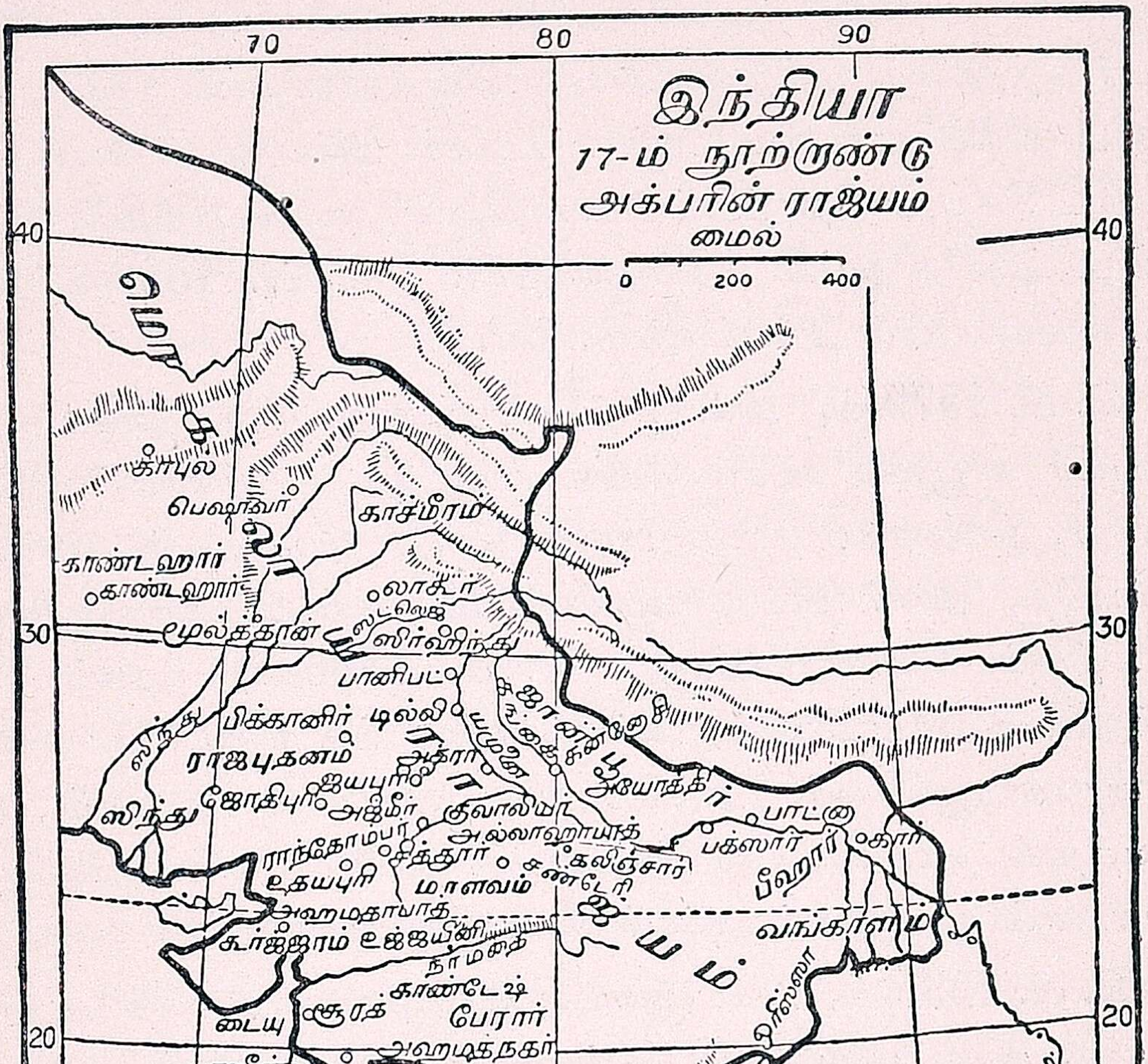

ஜயபுரத்தை யாண்டுவந்த ராஜபுத்திர அரசரது மகளைத் தாம் விவா கஞ் செய்துகொண்டும், ஜோதிபுரத்தரசரது மகளைத் தமது மைந்தர்

ஸலீமுக்கு மணஞ்செய்வித்தும், ராஜபுத்திரர்களுடைய சிநேகத்தைச் சம்பாதித்துக்கொண்டார். ஆனால் மீவார் நாட்டரசர் மட்டில் அக்பரைச் சிறிதும் மதிக்கவில்லை. அதனால், கி. பி. 1567-ல் அக்பர் சித்தூரை முற்றுகைசெய்து பிடித்துக்கொண்டார். ராணா பிரதாப ஸிங்க் என்னும் அந்நாட்டரசர் அக்பருடன் பன்முறை சண்டை செய்து தோற்றுப்போனதினால், உதீயபுரத்திற்கு ஓடிச் சென்று அங்கே ஆட்சி செய்துவந்தார். கி. பி. 1568-ல் கூர்ஜரமும், வங்காளமும் அக்பர் வசமாயின.

கி. பி. 1579-ல், அக்பருடைய சகோதரரான ஹகிம் மிர்ஜா என்பவர் காபூலில் கலகம் செய்யவும், அக்பர் அவரைப் போரில் வென்று, அவரையே தமது பிரதிநிதியாக நியமித்துக்கொண்டார். அவ்வாறே, அவர் மாளவ அரசரையும் வென்று, அவரையே அந்நாட்டிற்குக் கவர்னராக்கினார். கி. பி. 1586-ல், ஹகிம் மிர்ஜா இறந்துபோய்விட்டதனால், அக்பர் மான்ஸிங்க் என்பவரைக் காபூல் கவர்னராக ஆக்கினார். அப்பொழுது அக்பர் லாகூரைத் தமது ராஜ்யத்தின் தலைநகரமாகச் செய்துகொண்டார். நாளடைவில் ஹிந்துஸ்தானம் முழுவதும் அக்பர் வசமாகிவிட்டது.

கி. பி. 1595-ல், அக்பருடைய மைந்தரான மூராத் அஹமதுநகரத்தின்மீது படையெடுத்துச் சென்றார். அவர் தம்முடன் மிகுந்த வீராவேசத்தோடு சண்டையிட்ட சந்த் பீபீயுடன் சமாதானஞ் செய்துகொண்டு பீராரைச் சம்பாதித்தார். ஆனால், சிறிது காலத்திற்குள் அஹமதுநகரத்தில் கலகங்கள் பெருகிப்போனதினால், அக்பர் தாமே நேரிற்சென்று அதைக் கைப்பற்றிக் கொண்டுவிட்டார்.

கி. பி. 1605-ல், அக்பர் பரகதியை யடைந்தார். இறக்கும்பொழுது அவர் தமது பிரபுக்களைத் தம்மிடம் வரவழைத்துத் தாம் அவர்களுக்கு ஏதேனும் தீமை செய்திருந்தால் அவர்கள் தம்மை மன்னிக்கவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தார். அவர் அவர்களுக்குச் சிறந்த உபதேசங்களைச் செய்து கடவுளைத் துதித்தவண்ணமாகவே உயிர்துறந்தார்.

அக்பர் கம்பீரமான தோற்றமுடையவர். அவருடைய புஜங்கள் பருத்துத் திரண்டும், மார்பும் நெற்றியும் அகன்றும், கைகள்

முழங்கால் வரையில் நீண்டும் இருந்தன. அவர் சிங்கத்தின் பலம் பொருந்தியவர். அவர் நீந்துவதிலும், குதிரை யேறிச் சவாரி செய்வதிலும் வெகு சமர்த்தர். அவருக்குப் போலோ விளையாட்டில் பிரியம் அதிகம். அவர் இரவில் நெருப்புப் பந்தை வைத்துக் கொண்டு ஆடுவார். அவர் மிதமாக உண்டும், உடுத்தும் வந்தார். அவர் வாரத்தில் இருமுறைதான் மாமிசம் புசிப்பார். அவர் சாந்தமும், தயையும் பொருந்தியவர். அவர் மிகுந்த தெய்வ பக்தியுடையவர். அவர் பிறமதங்களைச் சிறிதும் வெறுத்தது இல்லை.

அக்பர் தமது குடிகளைச் சிறிதும் வேற்றுமையின்றிச் சமமாகப் பாவித்து நடத்திவந்தார். அவர் அவர்களை ஒற்றுமைக்கான வழிகளில் பழக்கி வந்தார். அவர் எல்லோருக்கும் ஒரே விதமான சட்டதிட்டங்களைச் செய்திருந்தார். அவைகள் யாவும் குடிகளின் நன்மையை நாடிச் செய்யப்பட்டன. அவருடைய ஆட்சியில் நாலா மதத்தினர்களும், சுகமாகவும், சந்தோஷமாகவும் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்கள் அனைவரும் அவரிடம் அன்பு பாராட்டி ராஜ விசுவாசத்துடன் நடந்து கொண்டார்கள்.

அவர் எல்லா மதத்தினர்களையும் சமமாக நடத்தி வந்ததைக் கேள்வியுற்ற மேனாட்டினர் மிகுந்த ஆச்சரியத்தை யடைந்தார்கள். அப்பொழுது இங்கிலாந்தில் அரசு செலுத்திவந்த ட்யூடர் வம்சத்தைச் சேர்ந்த அரசர் அரசிகள் மத சம்பந்தமாகத் தங்கள் குடிகளைத் துன்புறுத்தினது இவ்வளவு அவ்வளவு அல்ல. அதனால், அந்நாட்டினரில் சிலர் ஒப்பற்ற சமரஸ புத்தியையுடைய அக்பரைத் தரிசிக்க வேண்டுமென இந்நாட்டிற்கு வந்தார்கள்.

அக்பர் ஹிந்துக்களை உயர்ந்த உத்யோகங்களில் அமர்த்தி அவர்களுடைய நன்றியறிதலையும், அன்பையும் கைம்மாருகப் பெற்றுக்கொண்டார். ராஜா மான்ஸிங்கும், ராஜா பகவன்தாஸும் அவருடைய தளகர்த்தர்களாகவும், ராஜா பிர்பால் அவருடைய ஆசியக்காரராகவும், ராஜா தோடர்மால் அவருடைய பொக்கிஷ மந்திரியாகவும் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அவர் ராஜபுத்திரர்களோடு கலந்து உறவாடி அவர்களைத் தமக்கு நண்பர்களாக்கிக் கொண்டார் அல்லவா? அவர், ஹிந்துக்கள் செலுத்திவந்த ஜிஸியா என்ற வரியையும், ஹிந்து யாத்திரிகர்கள் செலுத்திவந்த வரியையும்

அடியோடு தள்ளிவிட்டார். அதனாலும், ஹிந்துக்கள் அவரிடம் மிகுந்த அன்பு பாராட்டினார்கள்.

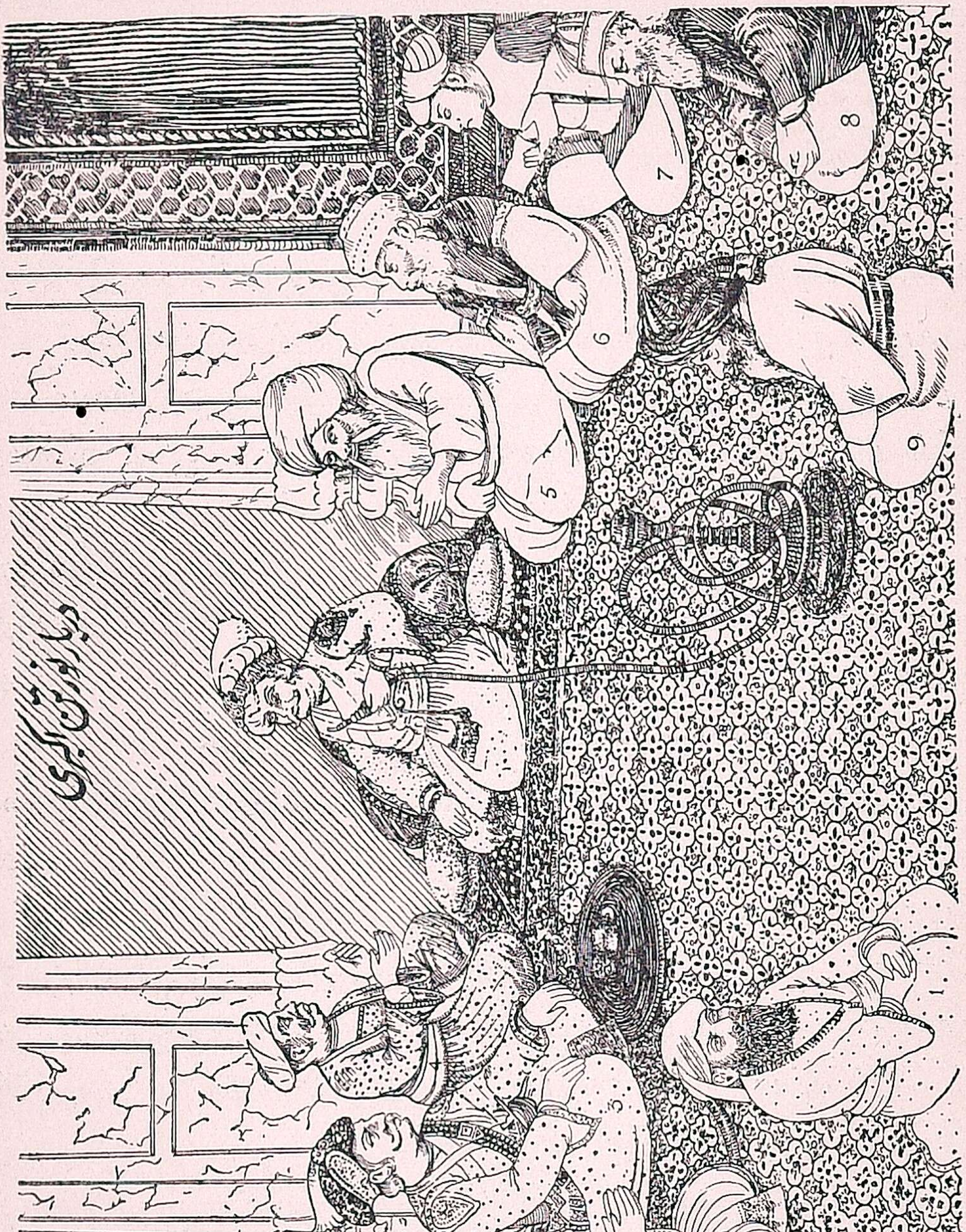

அக்பருடைய தர்பார்

அக்பர் தமது குடிகள் தங்களுடைய இஷ்டம்போல் கடவுளை வணங்கலாம் என உத்தரவு கொடுத்திருந்தார். அவருடைய அந்தப் புரத்திலேயே முகம்மதிய, ஹிந்து, கிறிஸ்தவ, பாரஸிக மதங்கள் கொண்டாடப்பட்டு வந்தன. அக்பர் சிற்சிலபொழுது நெற்றியில்

திலகம் அணிந்தும், மாட்டிறைச்சி யுண்பதை நீத்தும் ஹிந்துக்களுக்குச் சந்தோஷத்தை உண்டாக்கினர். அவருடைய கொள்கைகள் முகம்மதிய உலீமாக்களுக்கு வருத்தத்தை உண்டாக்கின. அவர் அவர்களை மதவிஷயங்களில்கூட அரசர்தாம் மேலானவர் என்று ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்துவிட்டதனல், அவர்கள் ஒன்றுஞ் செய்ய இயலாமற் போயிற்று.

அவர் ஸிக்ரியில் மதப்பிரசாரம் செய்வதற்கென ஒரு பெரிய சபாமண்டபத்தை அமைத்தார். அதற்கு இபாதத்கானு என்று பெயர். அவருடைய சபைக்கு எல்லா மதத்தினர்களும் வந்து, அவரவர்களும் தங்கள் தங்கள் மதத்தின் பெருமையை யெடுத்துப் பேசுவார்கள். அரசர் அவற்றைக்கேட்டு ஆனந்தம் அடைவார்.

அக்பர் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்தவர். அவருக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியாது என்பர் சிலர். ஆனல் அந்த அபிப்பிராயத்தை ஒத்துக்கொள்ளக் காரணமில்லை. அவர் நாவில் வல்லவர்களையும், சிற்பிகளையும், சாம்பிரதிகளையும் பரிவுடன் ஆதரித்துவந்தார். அவருடைய ஜீவிய சரித்திரமான ஆயினி அக்பரீ என்னும் நூலைச் செய்த அபுல் பஜல் என்பவரும், அவருடைய சகோதரரான அபுல் பெய்ஜி என்பவரும் அவருடைய சமஸ்தான வித்வான்களிற் சேர்ந்தவர்கள்.

அக்பருக்கு ஞாபகசக்தி யதிகம். அவர் தமது புஸ்தகசாலையில் சுமார் 24,000 புஸ்தகங்களைச் சேர்த்து வைத்திருந்தார். அவற்றின் பொருட்டு அவர் 65 லக்ஷம் ரூபாய் செலவு செய்தார். அவர் இராமாயண, மஹாபாரதங்களையும், பகவத்கீதையையும், அதர்வ வேதத்தையும் பாரஸிக பாஷையில் மொழி பெயர்த்து வைத்தார்.

அவர் தமது பெரிய ராஜ்யத்தைப் பதினைந்து மாகாணங்களாகப் பிரித்து ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒருகவர்னரை நியமித்தார். அவர் அவர்களினுடையவும், அவர்களுக்கடங்கிய உத்யோகஸ்தர்களினுடையவும் கடமைகளையும், உரிமைகளையும் குறித்துச் சட்டங்களை ஏற்படுத்தினர். அவருடைய மந்திரியான தோடர்மால் என்பவர் நிலங்களை அளந்தும், அவைகளை அவற்றின் செழிப்புக்கும், பாய்ச்சலாதாரங்களுக்கும் தக்கபடி தரங்களாகப் பிரித்தும் வரிகளை விதித்

தார். ஏழைக் குடிகளுக்குச் சர்க்காரில் முன் பணம் கொடுக்கப் பட்டது. அவர்கள் அதைக்கொண்டு உழுது, பயிர் செய்துவரும் லாபத்திலிருந்து தாங்கள் வாங்கின கடனைக் கொஞ்சங் கொஞ்ச மாகத் திருப்பிக் கொடுப்பார்கள். வரி வசூல் சம்பந்தமான சட்டங் கள் குடிகளுக்கு அநுகூலமாகச் செய்யப்பட்டிருந்தன. குடிகள் தங்கள் வருமானத்தில் மூன்றிலொரு பங்கை வரியாகச் செலுத்தி வந்தார்கள். பஞ்சகாலங்களில் வரிகள் குறைக்கப்பட்டன. குடிகள் வரியைப் பணமாகவும், தானியமாகவும் செலுத்தலாம்.

அக்பர், கன்னிகைகளுக்கு மிகச் சிறிய வயதில் மணஞ் செய் விக்கக் கூடாதென்று திட்டஞ் செய்தார். அவர், சதிகளின் உற்றார் உறவினர்கள், அவர்களை அவர்கள் பதிகளுடன் உடன்கட்டை ஏறும்படி கட்டாயப்படுத்தக்கூடாது என்றும் உத்தரவு செய்தார். அவர் விதவைகள் மறுபடியும் விவாகம் செய்துகொள்ளலாம் என்று அனுமதி கொடுத்தார். அவர் பசு பலி கூடாதென்றும், யாகத் திற்காக மிருகங்களைக் கொல்லக்கூடாதென்றும் கட்டளையிட்டார். இத்திருத்தங்கள் பலவும் முழுவதும் அனுஷ்டிக்கப்படவில்லை யாயி னும், அரசர் செய்த உத்தரவின் பயனாகப் பல கொடிய பழக்க வழக்கங்கள் குறைவுபட்டு வரலாயின. சுருங்கச் சொல்லில், அக்பர் தமது குடிகளைத் தகப்பன் தனது மக்களைக் காப்பதை யொத்து, மிக்கப் பரிவுடன் பாதுகாத்து ஆட்சி செய்துவந்தார் என்பது மிகையாகாது. ஆதலால், அவர் புகழ் உலகெங்கும் பரவினதில் யாதொரு ஆச்சரியமும் இல்லை அல்லவா?

பயிற்சிகள்

1. மதவிஷயத்தில் அக்பருக்கு மிகுந்த சமரஸ புத்தி யிருந்ததென் பதை எடுத்துக்காட்டுக.

2. அக்பர் ஹிந்துக்களின் அன்பையும், நட்பையும் எங்ஙனம் சம்பா தித்துக்கொண்டார்?

3. ட்யூடர் வம்சத்தரசர்கள் ஏன் வந்துள்ளார்கள்?

4. சமூக வாழ்க்கையில் அக்பர் செய்வித்த சீர்திருத்தங்கள் யாவை?

5. ‘முகலாய ஸாம்ராஜ்யத்தை இந்தியாவில் உண்மையில் நிலை நாட் டியவர் அக்பரே யாவர்.’ எப்படி?

6. அக்பர் ஸாம்ராஜ்யத்தின் பரப்பைக்காட்டும் படம் ஒன்று வரைக.

13. ஜஹாங்கீர்
(கி. பி. 1605—கி. பி. 1627)

அக்பர் விரும்பியபடியே, அவருடைய மைந்தரான ஸலீம் என்பவர் கி. பி. 1605-ல், பட்டத்துக்கு வந்தார். அப்பொழுது அவர் தமது பெயரை ஜஹாங்கீர் என மாற்றிவைத்துக்கொண்டார். 'ஜஹாங்கீர்' என்றால் 'உலகத்தை வென்றவர்' என்று பொருள்.

அவருடைய மைந்தரான குஸ்ரூ என்பவன் அவருக்கு விரோதமாகக் கலகஞ்செய்து, தான் அரசனாகவேண்டுமென எண்ணினான். ஜஹாங்கீர் அவனைச் சிறையிலிட்டு, அவன் கண்களையும் குத்திவிட்டார். அவர் அவனுக்குத் துணை வந்தவர்களைக் கழுவேற்றிக் கொன்று, கலகத்தை யடக்கிவிட்டார். கி. பி. 1622-ல், குஸ்ரூ சிறையிலேயே இறந்து போனான்.

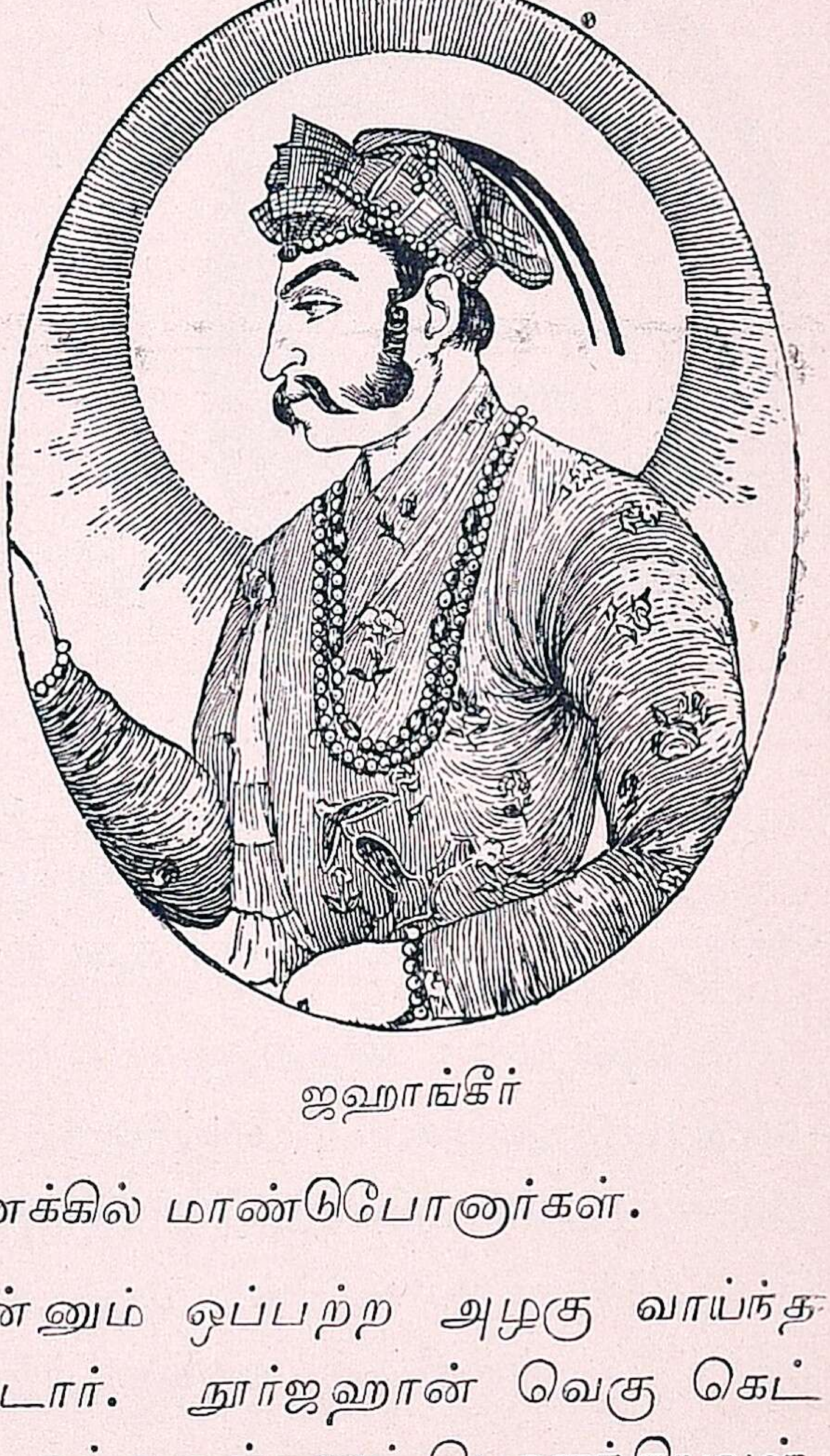

ஜஹாங்கீர்

ஜஹாங்கீர் தமது தந்தையின் சிறந்த வழிகளைப் பின்பற்றி ராஜ்யபாரம் நடத்தி வந்தார். அவரது ஆட்சியில் பஞ்சாபில் ஒரு கொடிய கொள்ளை நோய் உண்டாகி, ஹிந்துஸ்தானத்தின் பெரும் பாகத்துக்கும் பரவி வந்ததனால், ஜனங்கள் ஆயிரக் கணக்கில் மாண்டுபோனார்கள்.

ஜஹாங்கீர் நூர்ஜஹான் என்னும் ஒப்பற்ற அழகு வாய்ந்த பாரஸிக மாதை மணந்துகொண்டார். நூர்ஜஹான் வெகு கெட்டிக்காரி. அவள் சாமர்த்தியமும், நற்குணங்களும் பொருந்தியவள். ஜஹாங்கீர் ராஜ்ய பரிபாலனத்தை அவளிடம் ஒப்புவித்துவிட்டுத் தாம் உண்டும், உடுத்தும், குடித்தும், ஆடிப்பாடியும் சுகமாகக் காலங் கழித்துவந்தார். நூர்ஜஹான் தனது அரண்மனை வாயிலில் மணியொன்று கட்டுவித்தாள். பிரியாது சொல்ல வருபவர்கள் அதை

யடிப்பார்கள். அதன் ஓசை காதிற்பட்டதும் அரசி வெளியே வந்து வழக்குக்களை விசாரித்து நியாயம் நடத்துவாள். அவள் அன்பும் தயையும் உடையவள். அவள் திக்கற்ற பெண்களுக்குத் தன் கையிலிருந்து பணத்தைச் செலவுசெய்து மணஞ் செய்வித்தாள்.

ஒருகால் ஜஹாங்கீரின் மைந்தரான குர்ரம் என்பவர் கலகஞ் செய்தபொழுது, அரசி, மகபத்கான் என்னும் தனது சேனைத் தலைவனையனுப்பி அவரைத் தோற்க அடித்தாள். ஆனால், சீக்கிரத்திலேயே மகபத்கான் ராஜகுமாரருடன் சேர்ந்துகொண்டான். கி. பி. 1626-ல், அவ்விருவருமாக ஜஹாங்கீரைச் சிறைப்படுத்திவிட்டார்கள். ஆனால், நூர்ஜஹான் தந்திரமாக அரசரைச் சிறை மீட்டுவித்தாள். சில மாதங்கள் கழித்துக் கி. பி. 1627-ல் ஜஹாங்கீர் இறந்துபோனார். நூர்ஜஹான் அவருக்குப் பின்பு பதினெட்டு வருஷகாலம் ஜீவித்திருந்து, கி. பி. 1645-ல், காலஞ்சென்றாள். அவள் இருந்தவரையில் ஷாஜஹான் (குர்ரம் பட்டத்துக்கு வந்ததும் ஷாஜஹான் எனப்பெயர் வைத்துக்கொண்டார்) அவளைச் செம்மையாக உபசரித்து வந்தார்.

நூர்ஜஹான்

ஜஹாங்கீர் சிற்றின்பப் பிரியர். அவருக்கு மதுபானத்தில் விருப்பம் அதிகம். அவருக்குச் சித்திரிப்பதிலும், சங்கீதத்திலும் மிகுந்த ஆசையும், தேர்ச்சியும் இருந்தன. அவருக்குச் சிற்ப சாஸ்திரமும் நன்றாகத் தெரியும். அவர் தமது அரண்மனையின் சுவர்களைப் படங்களினால் அலங்கரித்திருந்தார்.

அவரது ஆட்சியில் அவரைக் காணுவதற்கென்று ஹாக்கின்ஸ் என்னும் ஓர் ஆங்கிலேய தூதர் வந்திருந்தார். அவர் ஜேம்ஸ் என்ற அரசரால் அனுப்பப்பட்டவர். ஜஹாங்கீர் அவரை மரியாதையுடன் வரவேற்று உபசரித்தார். அவர் இந்நாட்டில் இரண்டு வருஷகாலந் தங்கியிருந்தார். முகலாய அரசர் அந்தத் தூதருடைய

வேண்டுகோளின்படி ஆங்கிலேயருக்கு வியாபாரத்திற்கான யாதொரு சுதந்திரத்தையும் கொடுக்கவில்லை. ஆனால், ஹாக்கின்ஸுக்குப் பிறகு கி. பி. **1615**-ல், வந்த **ஸர் தாமஸ் ரோ** என்னும் ராயபாரி மூன்று வருஷங்கள் வரையில் இந்நாட்டில் தங்கியிருந்து, அரசரிடமிருந்து சில சுதந்திரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு தமது ஊருக்குத் திரும்பிச் சென்றார்.

பயிற்சிகள்

1. நியாய பரிபாலனத்தின் பொருட்டு நூர்ஜஹான் செய்வித்த ஏற்பாடு என்ன?

2. மகபத்கான் யார்? ஏன் வந்துள்ளான்?

3. ஜஹாங்கீரைக் காணவந்த ஆங்கிலேய தூதர்கள் யாவர்? ஏன் வந்தார்கள்?

14. ஷாஜஹான்
(கி. பி. 1627—கி. பி. 1658)

ஜஹாங்கீர் இறந்துவிட்டதும், ஷாஜஹான் தக்ஷிணத்திலிருந்து ஓடி வந்து, தமது சகோதரனை ஷாரியாரையும், மற்றும் பல தாயாதிகளையும் கொன்றுவிட்டுக் கி. பி. **1628**-ல், சிம்மாசனம் ஏறினார். அவருடைய ஆட்சியில் கூர்ஜரத்தில் ஒரு கொடிய பஞ்சம் உண்டாகி, அதில் ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் மாண்டுபோனார்கள். அரசர், வரிகளைத் தள்ளியும் ஏழைகளுக்கு உணவுப் பொருள்களைத் தந்தும் உதவினார். அவ்வாறு செய்தும் ஜனங்கள் பட்ட துன்பம் முழுவதும் நீங்கினதாகக் காணப்படவில்லை. ஷாஜஹான் அக்பருடைய மேலான வழிகளைப் பின்பற்றி, ஹிந்துக்களைப் பக்ஷமுடன் நடத்தி வந்ததாகத் தெரிய வருகின்றது.

ஷாஜஹான், அப்பொழுது ஹூக்ளியில் பண்டகசாலையையும், கோட்டையையும் ஏற்படுத்திக்கொண்டு வியாபாரம் செய்துவந்த போர்ச்சுகேயரை எதிர்த்தார். அவர்களுடைய கிடங்குகளையும், கோட்டையையும் இடித்துத் தகர்த்துப் பாழாக்கிவிட்டார். போர்ச்சுகேயர்கள் அடிமை வியாபாரஞ் செய்தும், கப்பற் கொள்ளைக்காரர்களுக்கு உதவிபுரிந்தும், இந்நாட்டுக் குடிகளைக் கிறிஸ்தவர்

களாக்க முயன்றும் வந்தனர். அதனால், அரசருக்கு அவர்கள்மீது கோபம் உண்டாயிற்று.

ஷாஜஹான் கட்டிடப் பிரியர். அவர் ஆக்ராவில் யமுனா நதி தீரத்தில் கட்டிவைத்துள்ள தாஜ் மஹால் என்னும் கட்டிடம் உலகப் பிரசித்தமானது. அதற்கு நிகரான கட்டிடம் வேறு எங்கும் கிடையாது. அது அவருடைய மனைவியான மும்தாஜ் அம்மையினது சமாதி. அவளிடம் பேரன்பு கொண்டிருந்த அரசர் அவள் பெயர் என்றும் அழியாமல் இருக்க விரும்பி அதைக் கட்டினார். அதை, 20,000 வேலையாட்கள் பதினேழு வருஷகாலம் வேலை செய்து கட்டினார்கள். அதைக் கட்டுவ தற்கு ஒன்பதுகோடி ரூபாய் பிடித்தது. அது முழுவதும் சலவைக் கற்களினாலானது.

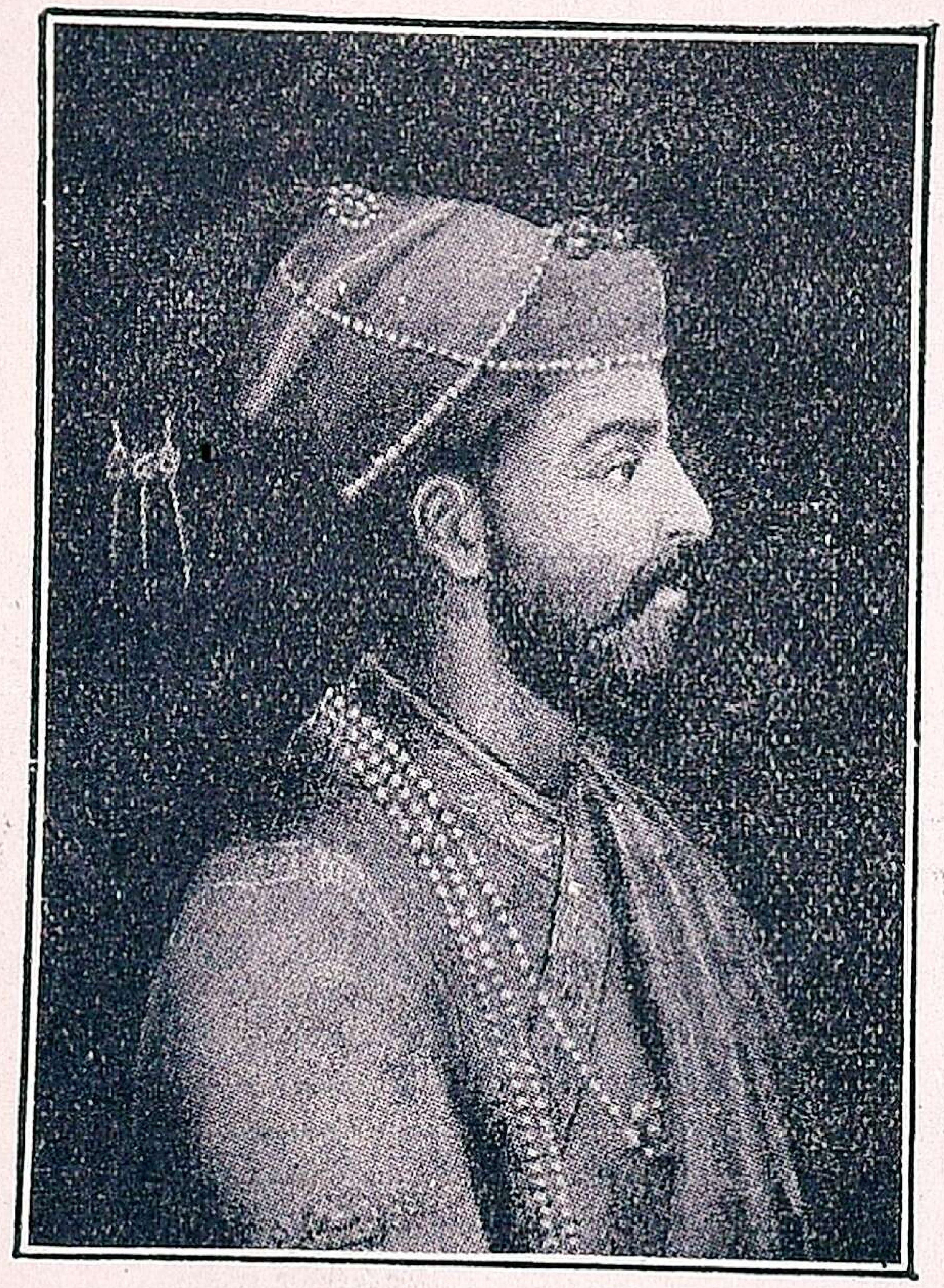

ஷாஜஹான்

அதையன்றி, அவர் ஆக்ராவில் முத்து மஸ்ஜித் என்னும் வேறொரு சிறந்த கட்டிடத்தையும் கட்டி வைத்திருக்கிறார். டில்லியிலுள்ள ஜும்மா மஸ்ஜிதும் அவர் கட்டியதேயாகும். அது ஒரு பெரிய கற்பாறையின்மீது வெகு அழகாகக் கட்டப்பட்டு, இரண்டு கோபுரங்களையும், மூன்று சலவைக்கல் சிகரங்களையும் பொருந்தியிருக்கின்றது. அதன் முற்றத்தில் ஏக காலத்தில் ஆயிரம் பெயர்கள் உட்கார்ந்து ஜபம் செய்யலாம்.

ஷாஜஹானுடைய மயிலாசனம் முழுவதும் பொன்னினால் செய்யப்பட்டும், நவரத்னங்கள் இழைக்கப்பட்டும் பொலிந்திருந்தது. அதன் விலை சுமார் ஒரு கோடி ரூபாய் இருக்கும். இவற்றையெல்லாம் செய்வித்து, அவர் நாட்டின் நானாவித கைத்தொழில்களையும் ஆதரித்து முன்னுக்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்.

ஷாஜஹான் தமது ஆட்சியின் முதலில், சுமார் பதினெரு வருஷங்கள் வரையில், ஆக்ராவைத் தமது ராஜ்யத்தின் தலைநகராகக் கொண்டிருந்தார். அந்நகரம் கோடையில் அதிக வெப்பமாக விருந்தது. அன்றியும், அதன் வீதிகள் சிறியனவாகவும், கோட்டைக்குள்ளிருந்த இடம் போதாமலும் இருந்தன. அதனால், ஷாஜஹான் டில்லியைத் தமது ராஜ்யத்தின் தலைநகரமாகச் செய்துகொண்டு,

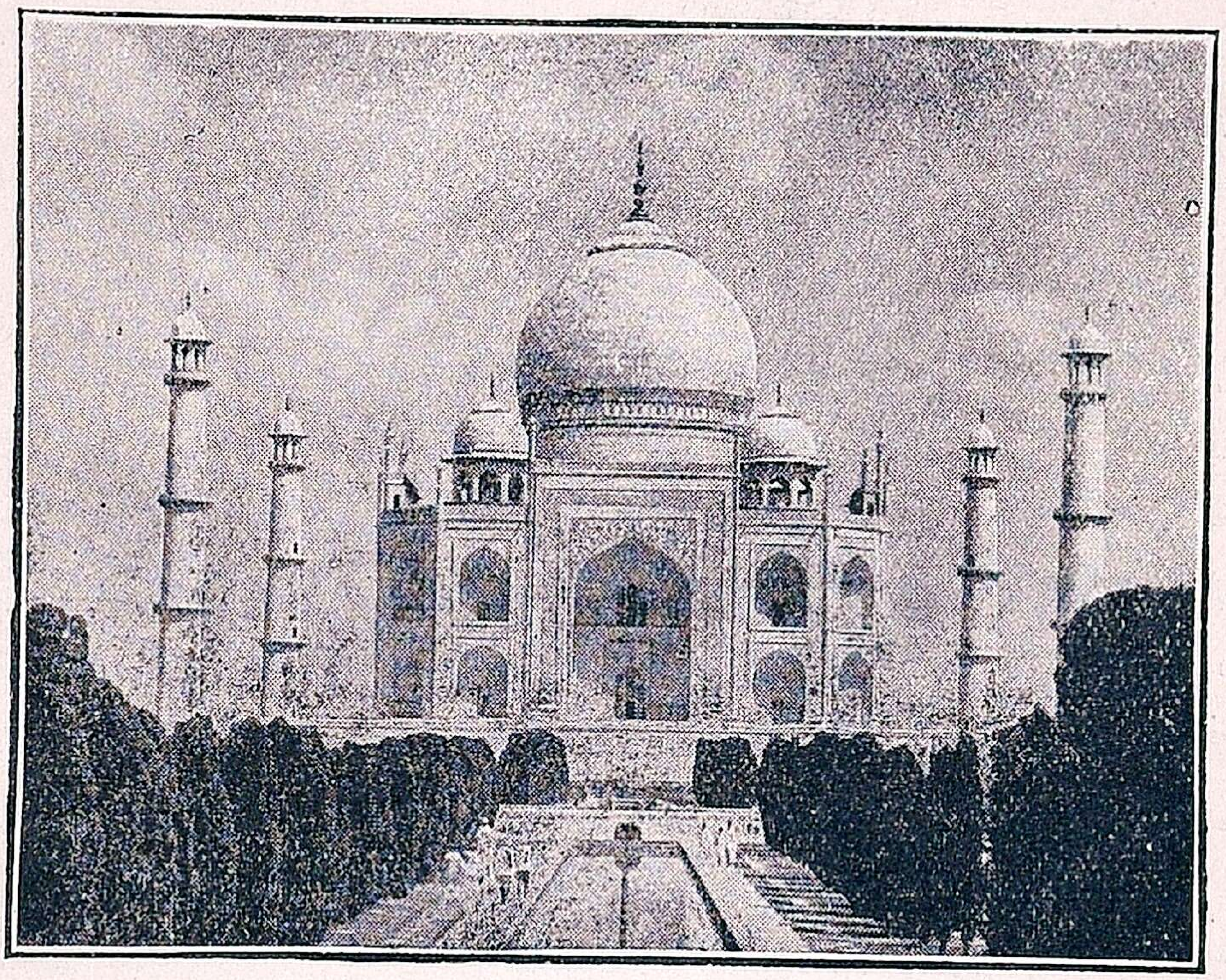

தாஜ்மஹால்

அங்கே யமுனா நதி தீரத்தில் ஷாஜஹான்பாத் என்னும் ஓர் அழகிய நகரத்தை நிருமித்தார். அது மூன்றாம் பிறைச் சந்திரனைப்போன்று வளைந்த வடிவமாகக் கட்டப்பட்டது. அதன் சுற்றளவு சுமார் ஏழு மைல் இருக்கும். நகரத்தைச் சுற்றிக் கல்லினாலாக்கப்பட்ட மதில் இருந்தது. அந்நகரத்தின் கோட்டை சுமார் ஒன்றரை மைல் சுற்றளவையுடையது. அதைச் சுற்றி 60 அடி முதல் 75 அடி வரையில் உயரமுள்ள மதிலும், அதையடுத்து 75 அடி அகலமும் 30 அடி ஆழமும் உள்ள அகழியும் அமைந்திருந்தன. மதிலில் அநேக சிகரங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அதில் ஐந்து வாயில்கள் இருந்தன. நகரம் கோட்டைக்கு வெளியில் இருந்தது. அங்கே

பிரபுக்களின் மாடமாளிகைகளும், பள்ளிவாசல்களும், நந்தவனங்களும், கடைவீதிகளும் ஒழுங்காகக் கட்டப்பட்டிருந்தன. வீதிகள் அகலமாயும், சாலையின் இருபுறங்களிலும் நிழல் தரும் மரங்கள் வளர்க்கப்பட்டும் இருந்தன. சில வீதிகள் சுமார் 80 அடி அகலம் இருக்கும்.

கோட்டைக்குள் அரண்மனையும், அந்தப்புரங்களும், மண்டபங்களும் அழகிய வீதிகளும், தோட்டங்களும், பள்ளிவாசலும், ஸ்நான கட்டங்களும் அமைந்திருந்தன. யமுனா நதியிலிருந்து ஒரு வாய்க்கால் வெட்டப்பட்டு, அதன் தண்ணீர் கோட்டைக்குள் பாய்ந்தோடிச் சென்றது. அந்த வாய்க்கால் முழுவதும் சலவைக் கற்களினால் கட்டப்பட்டிருந்தது.

அங்கிருந்த மண்டபங்களுள் அரசர் கொலு வீற்றிருக்கும் சபா மண்டபம் எல்லாவற்றிலும் மேலானது. அதற்குத் தீவானி ஆம் என்று பெயர். அதன் சிகரத்தின் உட்புறம் பொன், வெள்ளித் தகடுகளினால் மூடப்பட்டும், மிகவும் அழகாகச் சித்திரிக்கப்பட்டும் இருந்தது. அதன் கம்பங்கள் பொன்னாற் செய்யப்பட்டும், ரத்னங்கள் இழைக்கப்பட்டும் இருந்தன. அந்த மண்டபத்தில் தான் அரசருடைய மயிலாசனம் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதற்குப் பின்னால், அந்தப்புர ஸ்திரீகள் இருக்கும் ரங் மஹால், சோடா ரங் மஹால் என்னும் அழகிய கட்டிடங்கள் இருந்தன. அவற்றின் மேற் கூரையின் அடிப்புறம் வெள்ளித் தகட்டினால் மூடப்பட்டிருந்தது.

இவைகளையன்றி, அரசர் மந்திராலோசனை செய்யும் ஷா மஹால் என்பதும், ஹம்மாம் என்னும் ஸ்நான கட்டங்களும், மோதி மஸ்ஜித் என்னும் மசூதியும், மோதி மஹாலும் உயர்ந்த சலவைக் கற்களினாலும் பொன், வெள்ளி, செம்பு முதலிய உலோகங்களின் தகடுகளினாலும் கட்டப்பட்டிருந்தன. இவற்றை இத்தலி முதலான மேனாடுகளிலிருந்தும் வரவழைக்கப்பட்ட சிற்பிகளும், சித்திரிப்பவர்களும் கண்ணையும், கருத்தையும் ஒருங்கே கவரும் வண்ணம் அமைத்து வைத்தார்கள். அவற்றின் வனப்பையும், அங்கிருந்த நந்தவனங்களின் சிறப்பையும் வருணித்துச் சொல்லுவதும் எளிதல்ல.

ஷாஜஹானுக்குப் பின்பு பட்டத்துக்கு வந்த முகலாய அரசர்களிற் சிலர் கோட்டைக்குள் இன்னும் அநேக புதிய கட்டிடங்களைக் கட்டுவித்தார்கள். இவற்றில் பல சிப்பாய்க் கலகத்தின் பொழுதும், மற்ற காலங்களிலும் இடித்துத் தகர்க்கப்பட்டுப் பாழாய்ப் போயின. என்றாலும், நாம் ஷாஜஹான் உண்டாக்கின கோட்டையின் பெருமையை உணர்த்தும் பல சின்னங்களை இன்றும் காணலாம்.

ஷாஜஹானுக்கு அவருடைய கடைசி காலத்தில் அவருடைய பிள்ளைகளினால் மிகுந்த துன்பம் உண்டாயிற்று. அதற்கு அவரே ஒரு முக்கிய காரணம் என்னலாம். அவர் தாரா என்ற மூத்த குமாரரிடம் மிகுந்த அன்பு பாராட்டி அவர் சொற்படி நடந்ததும், ஔரங்கஜீப்பை வெறுத்ததும், வைதிக முஸ்லீம் அல்லாத தாரா பட்டத்துக்கு வரக்கூடாது என அவர் தம்பிகள் விரும்பியதும் அதன் காரணங்களாம். அவர் வியாதியினால் வருந்திக் கிடக்கையில், அவர் பிள்ளைகள் சிம்மாசனத்தைக் குறித்துத் தமக்குள் சண்டையிடலானார்கள். அவர்களில் ஔரங்கஜீப் என்பவர் தமது சகோதரர்களை வென்றும், தந்தையைப் பட்டத்தினின்று நீக்கியும் ராஜ்ய பாரம் நடத்தலானார். ஷாஜஹான் அரசையிழந்து ஏழு வருஷ காலம் வாழ்ந்திருந்து கி. பி. 1666-ல், காலஞ்சென்றார். அவருடைய உடலும் தாஜ்மஹாலிலேயே அடக்கம் செய்யப்பட்டது. ஷாஜஹான் இருந்த வரையில் ஔரங்கஜீப் அவரைப் பரிவுடனும் மரியாதையாகவும் நடத்திவந்தார்.

பயிற்சிகள்

1. ஷாஜஹான் போர்ச்சுகேயரிடம் கோபம் கொள்வானேன்? கோபித்து அவர் செய்தது என்ன?
2. அவர் கட்டுவித்த சிறந்த கட்டிடங்கள் யாவை?
3. ஷாஜஹான்பாத்தை வருணித்துக் கூறுக.
4. ஷாஜஹானின் கடைசிகாலம் எவ்வாறு இருந்தது? ஏன்?

15. ஔரங்கஜீப்

(கி. பி. 1658—கி. பி. 1707)

தந்தையைப் பட்டத்தினின்று நீக்கியும், சகோதரர்களைக் கொன்றும் சிம்மாசனம் ஏறிய ஔரங்கஜீப் கி. பி. 1658 முதல் கி. பி. 1707 வரையில் ராஜ்ய பாரம் செய்தார். அவர் மிகுந்த பராக்கிரமம் உடையவர். அவர் அரசு செலுத்துவதில் கைதேர்ந்தவர். அவர் நியாயம் நடத்துவதில் பக்ஷபாத மில்லாதவர். அவர் தமது கடமைகளை ஊக்கத்துடன் செய்யும் இயல்புடையவர். அவர் சிற்றின்பங்களை முற்றும் வெறுத்தவர். அவர் மது மாமிசங்களைக் கனவிலும் விரும்பாதவர். அவர் குடிகளின் நலத்தையே நாடி உழைத்தவர். அவர் தம் பொருட்டுப் பொக்கிஷத்திலிருந்து பணத்தைச் செலவு செய்யாமல், தொழில் முன்னிலையில் பணஞ் சம்பாதித்துச் செலவு செய்து வந்தார். அவர் கொலுவீற்றிருக்கையிலன்றி, மற்ற சமயங்களில் விலையுயர்ந்த ஆடைகளையாவது ஆபரணங்களையாவது அணிவது இல்லை. அவர் கல்வியிற் சிறந்தவர். அவர் அஞ்சாத நெஞ்சம் படைத்தவர். அவர் ராஜதந்திரங்களில் வல்லவர். அவருக்குக் குர் ஆன் மனப்பாடம். அவர் அதனை இருமுறை எழுதி அந்தப் பிரதிகளை மக்காவுக்கும், மதீனுவுக்கும் அனுப்பிவைத்தார்.

ஔரங்கஜீப்

அவர் குர் ஆன் என்ற வேத புத்தகத்தின் உபதேசத்தையொட்டி யாவற்றையும் செய்துவந்தார். ஔரங்கஜீப்பின் ஆட்சியில் சுமார் எண்பது வகையான வரிகள் தள்ளுண்டன. பல வரிகள்

தள்ளுண்டு போனதனுல் அரசருடைய வருமானம் மிகவும் குன்றி விட்டது. அவ்வாறுன சமயத்தில் வைதிக முஸ்லிம்களும், மத குருக்களும் அரசர் ஜிஸியா என்ற வரியை விதிக்கவேண்டுமென வற்புறுத்தினர். மிகுந்த மதப்பற்றுள்ள ஔரங்கஜீப் அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்திற்கு இணங்கியும் வருமானத்தைப் பெருக்கக்கருதியும் ஜிஸியாவை விதித்தார். அரசருடைய போர்ப்படையிற் சேராத முஸ்லிமல்லாதவர்கள் செலுத்திவந்த வரிதான் ஜிஸியா என்பது.

ஜோதி புரத்து அரசரான ராஜா ஜஸ்வந்த ஸிங் இறந்துவிட்ட பொழுது அவருக்குப் பிறந்த இரண்டு பிள்ளைகள் பட்டத்துக்கு உரியவர்கள் என்றும், முகலரசர் அவர்களை ஜோதிபுரத்தரசர்களாக அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்றும் ராஜபுத்திரர்கள் விரும்பினர். ஔரங்கஜீப் அவர்கள் எண்ணப்படி நடக்க மறுத்து வேறெருவரை அந்நாட்டுக்கு அரசராக்கியதனுல், ராஜபுத்திரர்கள் கலகம் செய்தனர். ஆகவே, ஔரங்கஜீப் ஜோதிபுரத்தின்மீது படையெடுத்துச் சென்றுர். அவர் முஸ்லிம் பிள்ளைகளும் சேர்ந்து கல்வி பயின்று வந்த பள்ளிக்கூடங்களில் ஹிந்து மத போதனை செய்யக்கூடாது என ஆணையிட்டார். புதிய கோயில்களைக் கட்டுவதற்கும் அவர் ஹிந்துக்களுக்கு இடம் தரவில்லை.

ஔரங்கஜீப்புக்கு ராஜபுத்திரர்களுடையவும், மஹாராஷ்டிரர்களுடையவும் பகை ஏற்பட்டதனுல், சொல்லரிய துன்பங்கள் உண்டாயின. அவை போதா எனவோ, அவர் பிஜாப்பூர், கோலகோண்டா நாட்டு முகம்மதிய ஸுல்தான்களுடனும் சண்டை செய்யத் தலைப்பட்டார்.

பிஜாப்பூரும், கோலகொண்டாவும் தனி ராஜ்யங்களாகப் பலத்திருந்தது முகலாய ராஜ்யத்திற்கு நன்மையே ஆயிற்று. அந்நாட்டரசர்கள் பகைவர்களைத் தங்கள் நாடுகளின் வழியாகச் செல்லவிடாதிருந்தவரையில், முகலாய ராஜ்யத்திற்குத் தக்ஷிணத்திலிருந்து சத்துருக்கள் வரக்கூடாமல் இருந்தது. ஔரங்கஜீப் அவற்றை வென்று, தமது ராஜ்யத்தோடு சேர்த்துக்கொண்டதும், மஹாராஷ்டிரர்கள் அவர் நாட்டின்மீது எளிதில் படையெடுத்துச் செல்ல வழி உண்டாகிவிட்டது.

ஔரங்கஜீப் முதலில் பிஜாப்பூரின்மீது படையெடுத்துச்சென்று வென்று, அதைக் கி. பி. 1686-ல் தமது ராஜ்யத்தோடு சேர்த்துக் கொண்டார். மிகவும் வனப்பு வாய்ந்த அரண்மனைகளும், மாளிகைகளும், கோபுரங்களும் நிறைந்து பொலிந்திருந்த பிஜாப்பூர் நகரம் அப்படையெழுச்சியில் இடித்துத் தகர்க்கப்பட்டுப் பாழாகியது.

பின்னர், அவர் கோலகொண்டாவின்மீதும் படையெடுத்துச் சென்றார். அவர் அதை எளிதில் ஜயிக்கமுடியவில்லை. அதனால், அவர் அந்நாட்டரசரின் போர்வீரர்களுக்கு லஞ்சம் கொடுத்தும், ஆசைகள் காட்டியும் தம் வசப்படுத்திக்கொண்டார். ஆனால், அப்துர் ரஸாக் என்னும் அமீர் மட்டில் தமது இறைவனுக்குத் துரோகம் செய்யாமல், கடைசிவரையில் உண்மையாகச் சண்டை செய்தார். அவர் சண்டையில் காயப்பட்டு விழுந்தபோது, அவருடைய உடம்பில் எழுபதிற்கும் அதிகமான காயங்கள் இருந்தன. ஔரங்கஜீப் அவருடைய உண்மையையும், வீரத்தையும் கண்டு வியந்து, தமது வைத்தியரையனுப்பி அவருடைய காயங்களை ஆற்றுவித்தார். ரஸாக் விழுந்துவிடவும் கோலகொண்டா அரசர் சிறையுண்டார்; அந்நாடும் ஔரங்கஜீப்புக்குச் சொந்தமாகிவிட்டது. அதனுடன் அவருக்கு ஏழுகோடி ரூபாயும், முன்னிலும் அதிகமான துன்பங்களும் கிடைத்தன.

ஔரங்கஜீப்பின் பகைவர்கள் அனைவரிலும் தலை சிறந்திருந்த மஹாராஷ்டிர வரசரான சிவாஜி இறந்துவிட்டபொழுது, ஔரங்கஜீப் தாம் இனி மஹாராஷ்டிரர்களை எளிதில் வென்றுவிடலாம் என எண்ணினர். ஆனால், அந்த எண்ணம் ஈடேறவில்லை. அவர் சுமார் இருபது வருஷகாலம் மஹாராஷ்டிரர்களுடனும், தக்ஷிண முகம்மதியர்களுடனும் சண்டையிட்டு வருகையில், வடக்கில் ராஜபுத்திரர்களும், ஸீக்கர்களும் அதிகார வளர்ச்சியைப்பெற்று அடிக்கடிக் கலகஞ்செய்துவந்தார்கள். அவர் மேற்கொண்ட காரியங்கள் எல்லாம் அவருக்குத் தீமையையே விளைத்தன. அவர் தமது கடைசி காலத்தில் பல கஷ்டங்களை அனுபவித்து, எவரையும் நம்பாதவராய்த் தமது பிள்ளைகளையே சிறையிலிட்டும், பலராலும் வெறுக்கப்பட்டும், சொல்லரிய மனவருத்தத்துடன் கி. பி. 1707-ல் உயிர் துறந்தார்.

அவர் தாம் சாவதற்குமுன்பு தமது பிள்ளைக்கு எழுதிய நிருபத்தில், "நான் வரும்பொழுது ஒன்றையுங் கொண்டுவரவில்லை.

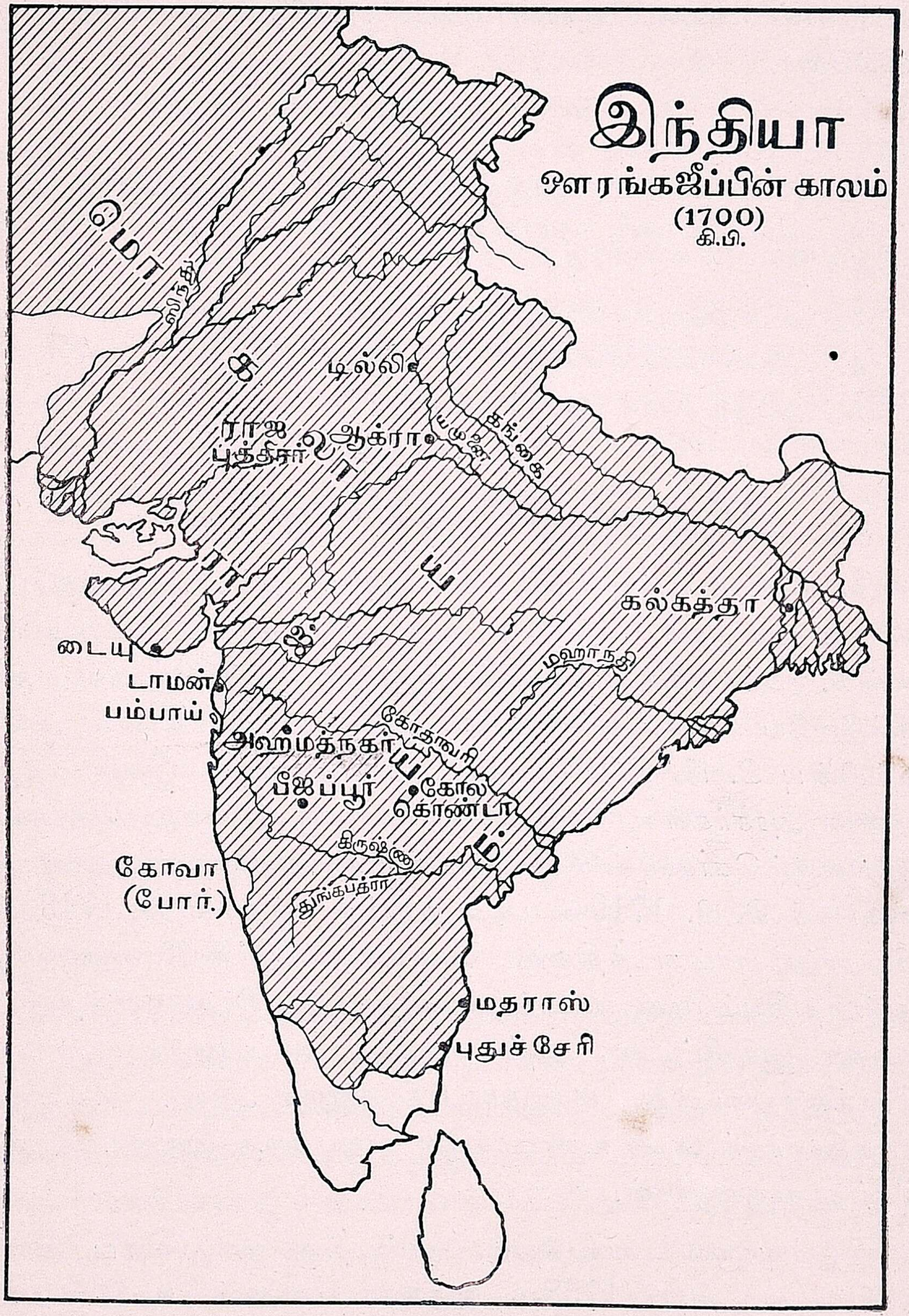

ஆயினும், நான் போகும்பொழுது என்னால் சுமக்க முடியாத பாவச் சுமையைச் சுமந்து போகிறேனே! நான் மகாபாபி.

கடவுள் எனது உள்ளத்தில் இருந்தும் நான் அவரை அறியவில்லை. அவர் என்னை எவ்வாறு தண்டிப்பாரோ நான் அறியேன். என்றுலும், நான் அவரையேதான் நம்பியிருக்கிறேன்" என்று எழுதியிருக்கிறார்.

பயிற்சிகள்

1. ஔரங்கஜீப்பின் சிறந்த குணங்களை விவரித்து எழுதுக.
2. ராஜபுத்திரரும், மஹாராஷ்டிரரும் அவரைப் பகைக்கக் காரணம் என்ன?
3. அவர் பிஜாப்பூரையும், கோலகொண்டாவையும் வெல்லுவானேன்?
4. அதன் பயன் என்ன?
5. அப்துர் ரஸாக் ஏன் வந்துள்ளார்?

16. முகலாய ராஜ்யத்தின் அழிவு

ஔரங்கஜீப்புக்குப் பின்பு அவரது மைந்தர் பஹதூர்ஷா என்பவர் பட்டத்துக்கு வந்தார். அவருக்கு ஷாஆலம் என்றும் பெயருண்டு. அவர் ஐந்து வருஷங்கள் தான் ஆட்சிசெய்தார். அதற்குள்ளேயே நாடெங்கும் கலகங்கள் உண்டாகிவிட்டன. அவருக்குப்பின்பு கி. பி. 1719-க்குள், அதாவது ஏழு வருஷகாலத்தில், நான்கு அரசர்கள் பட்டத்துக்குவந்து ஒருவர் பின் மற்றொருவராக அனைவரும் கொலையுண்டுபோனார்கள். அதன் பின்னர், முகம்மதுஷா என்பவர் கி. பி. 1719-ல் பட்டத்துக்கு வந்து, கி. பி. 1748 வரையில் ராஜ்யபாரம் நடத்தினார். அவருடைய ஆட்சியில் வங்காளமும், அயோத்தியும் முகலாய ராஜ்யத்தினின்றும் பிரிந்து தனித்தனி ராஜ்யங்கள் ஆகிவிட்டன. அப்பொழுதே, அசப் ஜா என்பவர் சுயாதீனத்தையடைந்து, ஹைதராபாத் நிஜாம் ஆனார். அவருடைய சந்ததியார்கள் அவர் உண்டாக்கின ராஜ்யத்தை இன்னமும் ஆட்சி செய்து வருகிறார்கள்.

இவ்வாறான சமயத்தில், நாட்டிற்கு ஒரு பெரிய துன்பம் நேரிட்டது. கி. பி. 1738-ல், நாதர்ஷா என்னும் பாரஸிக அரசன் ஆப்கானிஸ்தானம் முதலான மேனாடுகளை ஜயித்துக்கொண்டு, இந்தியாவின்மீது படையெடுத்து வந்தான். அவன் முகம்மதுஷா

வைச் சண்டையில் வென்று, டில்லிக்கு வந்து குடிகளைக்கொன்றும், அவர்களுடைய பொருள்களைக் கொள்ளையடித்தும் துன்புறுத்தி ஞன். அவன் இந்நாட்டிலிருந்து கொண்டு சென்ற பொருள் சுமார் முப்பது கோடி ரூபாய் மதிப்பு இருக்கும். அவன் ஷாஜஹா னுடைய மயிலாசனத்தையுங்கூட எடுத்துச் சென்றுவிட்டான். அவனுடைய படையெழுச்சிக்குப் பின்னர், முகலாய ராஜ்யம் முன் னிலும் அதிகமாகச் சிதைந்து போகலாயிற்று.

நாதர்ஷாவுக்குப் பின்பு அஹமதுஷா துரானி என்பவன் பாரஸி கம், ஆப்கானிஸ்தானம் முதலிய நாடுகளுக்கு அரசன் ஆனுன். துரானியும் நாதர்ஷாவைப்போன்று இந்தியாவின்மீது படை யெடுத்து வந்தான். அவனுக்கு இந்நாட்டில் ஏராளமான பொருள் கிடைத்ததனுலும், அவனை எதிர்த்துச் சண்டைசெய்ய வல்லவர்கள் அப்பொழுது எவரும் இல்லாததனுலும், அவன் மேலும் மேலும் வரத்தலைப்பட்டான். கி. பி. 1747-ல் முகம்மதுஷாவின் மைந்த ரான அஹமதுஷா என்பவர் அவனை ஸர்ஹிண்ட் என்னுமிடத்தில் சண்டையில் தோற்க அடித்துத் துரத்தினர். மறுவருஷத்தில் முகம்மதுஷா இறந்துபோனதனுல், அஹமதுஷா அரசரானுர். அவ ருக்குப் பின்பு டில்லியில் சிம்மாசனம் ஏறிய ஆலம்கீர் II-ன் ஆட்சி யில், கி. பி. 1756-ல், துரானி டில்லியில் பிரவேசித்து ஜனங்களைக் கொன்றும், அவர்களுடைய பொருள்களைக் கொள்ளைகொண்டும் ஏராளமான திரவியத்துடன் தன்னூருக்குச் சென்ருன். அதற்குப் பின்னரும் அவன் நமது நாட்டின்மீது பன்முறை படையெடுத்து வந்து எண்ணரிய தீமைகளைச் செய்தான்.

கி. பி. 1759-ல், அவன் இன்னுமொருமுறை படையெடுத்து வந்து பஞ்சாபிலிருந்த மஹாராஷ்டிரர்களை வென்று, அவர்களிட மிருந்து லாகூரைப் பிடுங்கிக்கொண்டான். அவன் அதன்பிறகு டில்லியை நோக்கிவந்தபொழுது, ஆலம்கீரின் மந்திரியான காஸியுத் தீன் என்பவன் தனது எஜமானனைக் கொன்றுவிட்டுத் தானே அதி காரம்செலுத்தி வந்தான். அப்பொழுது ஆலம்கீரின் குமாரரான ஷாஆலம் II பயந்து வங்காளத்துக்கு ஓடிப்போய்விட்டார். துரானி டில்லியை நோக்கி வருவதைக் கேள்வியுற்ற காஸியுத்தீன் சிம்மா சனத்தைவிட்டு, உயிர் தப்பிப்பிழைக்க ஓடிப்போய்விட்டான்.

அதனுல், துரானி டில்லிக்கு வந்தபொழுது, முகலாய சிம்மாசனம் காலியாய்க் கிடந்தது. முகலாய ராஜ்யத்தின் கதியும் மிகுந்த கேவல மாயிருந்தது. அப்பொழுது மஹாராஷ்டிரர்கள் மிகுந்த அதிகார வளர்ச்சியைப் பெற்றிருந்ததனுல் காஸியுத்தீன் அவர்களைத் துரானிக்கு விரோதமாகத் தனக்கு உதவிபுரியும்படி வேண்டினுன். அவன் அவர்களைப் பஞ்சாபை வென்று வரும்படி சொல்லவும், ரகுநாத ராவ் சென்று லாகூரைக் கைப்பற்றிக்கொண்டார். அப்பொழுது இந்தியாவின்மீது ஆருவது முறை படையெடுத்துவந்த துரானி மஹாராஷ்டிரர்களை லாகூரினின்றும் துரத்திவிட்டு, ஸிந்தியாவையும் ஹோல்காரையும் தோற்க அடித்துவிட்டான். அப்பொழுது மஹாராஷ்டிரருடைய அதிகாரப் பெருக்கைக்கண்டு அவர்கள்மீது அழுக்காறுகொண்டிருந்த பல முகம்மதிய சிற்றரசர்கள் துரானியுடன் சேர்ந்துகொண்டார்கள்.

கி. பி. 1761-ல், மஹாராஷ்டிரருக்கும் அஹமதுஷா துரானிக்கும் பானிப்பட்டில் பெரும்போர் நிகழ்ந்தது. அதில் மஹாராஷ்டிரர்கள் அடியோடு தோற்றுப்போனுர்கள். அச்சண்டையில் ஆயிரக்கணக்கான மஹாராஷ்டிரப் போர்வீரர்கள் மடிந்துபோனுர்கள். பின்னர்ச் சிறிது காலத்திற்குள் பீஷ்வாவும் சோகத்தினுல் இறந்துபோனுர். அவருடன் மஹாராஷ்டிரருடைய மேன்மையும் இறந்துபட்டது.

துரானி தான் கஷ்டப்பட்டு ஜயித்த நாட்டை ஆட்சி செய்வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யாமல், தனக்குக் கிடைத்த கொள்ளையுடன் தன்னூருக்குத் திரும்பிச் சென்றுவிட்டான். பானிப்பட்டுச் சண்டையில் மஹாராஷ்டிரர்கள் தங்கள் சிறப்பை அடியோடு இழந்துவிட்டனர். அதற்கு முன்னமேயே முகலாய அதிகாரம் முற்றும் குறைந்துவிட்டது. அதனுல் அப்பொழுது வியாபாரத்தின் பொருட்டு நமது நாட்டிற்குவந்து கொஞ்சங் கொஞ்சமாக நாடுகளைச் சம்பாதித்தும், அதிகார வளர்ச்சியைப் பெற்றும் வந்த ஆங்கிலேயர்கள் ஒரு பெரிய ஸாம்ராஜ்யத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டார்கள். இதுவும் ஒரு பெரிய அதிர்ஷ்டமே யாகும் அல்லவா?

பானிப்பட்டுச் சண்டைக்குப் பின்பு முகலாய ராஜ்யம் என்பது கொஞ்சமும் இல்லை. ஆயினும், சுமார் நூறு வருஷங்கள் வரையில்

முகலாய மன்னர்கள் மட்டில் இருந்து வந்தார்கள். ராஜ்யமில்லாமல் ராஜாக்களாக இருந்தவர்களில் ஷாஆலம் II என்பவரே முதலாமவர். அவர் கி. பி. 1806 வரையில் முகலாய சக்ரவர்த்தி என்னும் பெயரை வகித்துவந்தார். அவர், கி. பி. 1764-ல், அதிகாரம் பெறவேண்டும் என்னும் ஆசையினுல் அயோத்தி நவாப்புடன் சேர்ந்து கொண்டு ஆங்கிலேயரோடு சண்டைசெய்தார். அவர் தோற்றுப் போய்விட்ட தனுல், ஆங்கிலேயரோடு சமாதானஞ் செய்துகொண்டு, அவர்களிட மிருந்து உபகாரச் சம்பளம்பெற்று அலஹாபாத்தில் காலங்கழித்து வந்தார்.

அவர் இன்னும் ஒருமுறை மாகாதஜி ஸிந்தியா என்னும் மஹா ராஷ்டிரத் தலைவருடன் சேர்ந்துகொண்டு அதிகாரம் பெறவேண்டு மென்று செய்த முயற்சிகளும் வீணுயின. ஸிந்தியா அவரை அலஹாபாத்திலிருந்து டில்லிக்கு அழைத்துவந்து, மிகச் சிறிய நாட்டைவென்று, அதையும் அவர் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு தாமே ஆட்சிசெய்து வந்தார். ஒருகால் ஸிந்தியா புனுவுக்குச் சென்றிருந்தபொழுது, ரோஹில்லன் ஒருவன் ஷாஆலத்தின் கண் களைக் குத்திக் குருடாக்கிவிட்டான். அதன் பிறகும் அவர் பல துன்பங்களை அனுபவித்துக் கி. பி. 1806-ல் இறந்துபோனுர். அவ ருக்குப் பின்பு அவருடைய மைந்தரான அக்பர் II டில்லிச் சக்ர வர்த்தி என்னும் பெயரையும், ஆங்கிலேயர் கொடுத்துவந்த உபகாரச் சம்பளத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு, கி. பி. 1837 வரையில் வாழ்ந் திருந்தார். அவர் இறந்ததும், அவரது மைந்தரான பஹதூர்ஷா II அந்த இரண்டு உரிமைகளையும் தாம் பெற்றுக்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார். ஆனுல், அவர் தமது முன்னேர்கள் இழந்துவிட்ட அதி காரத்தைத் தாம் மீட்டுக்கொள்ளவேண்டும் என்னும் ஆசையினுல் கி. பி. 1857-ல் உண்டான சிப்பாய்க் கலகத்தில் சேர்ந்துகொண்டு ஆங்கிலேயருக்கு விரோதமாகச் சண்டைசெய்தார். அப்பொழுது அவர்கள் அவரை இந்நாட்டைவிட்டு ரங்கூனுக்கு அனுப்பிவிட்டார் கள். அங்கே அவர் சில வருஷங்கள் இருந்து, கி.பி. 1862-ல் இறந்து போனுர். அதற்கு முன்னமேயே அவருடைய மகனும், பெயரனும் மரண தண்டனையை அடைந்துபோனுர்கள். அதனுல், அவருடன் முகலாய சக்ரவர்த்தி என்னும் பெயரும் அழிந்து போயிற்று.

ஒரு ராஜ்யம் வேரூன்றி நிலைபெற்றிருப்பதற்கு நாட்டுக்குடிகளின் அன்பும், ஆதரவும், அபிமானமும் வேண்டும். அவ்வாறின்றி, முகலாய ராஜ்யத்தின் வலிமை அதன் அரசர்களுடைய புஜபலத்தையும், திறமையையும், குணத்தையும் பொருந்தி யிருந்தது. அதனால், அது ஔரங்கஜீப்பின் காலத்திலேயே, அவருக்கு வயது முதிர்ந்து பலங் குன்றிவிட்டபொழுது, சிதைவுபடத் தலைப்பட்டது. அல்லாமலும், முகலாயப் பிரபுக்கள் மிதமின்றி உண்டும், குடித்தும், செல்வச் செருக்கில் உயிர் வாழ்ந்து வரவும், அவர்களுடைய பலம் குன்றிவிடலாயிற்று. அவ்வாறான சமயத்தில் வலிமையும், சிக்கனமும் மிக்க மஹாராஷ்டிரர்கள் அவர்களுக்குப் பகைவர்களாக ஏற்பட்டுவிட்டார்கள். இவற்றையன்றி, ஔரங்கஜீப் தமது தலைநகரைவிட்டுச் சென்று, தக்ஷிணத்தில் வெகுநாட்கள் வரையில் சண்டையிட்டு வந்தபொழுது, அவருடைய உத்யோகஸ்தர்கள் லஞ்சம் வாங்கியும், குடிகளை வருத்தியும், பணத்தை வீணில் செலவு செய்தும் ராஜ்யத்திற்கு நாசத்தை விளைவித்தார்கள். அரசருடைய போர்ப்படைகளின் பலம் குன்றிவிட்டதும், பிந்திய முகலரசர்கள் ஹிந்துக்களின் ஆதரவை இழந்துவிட்டதும், பட்டத்தைக் குறித்து அடிக்கடிச் சண்டைகள் உண்டானதும், முகலரசர்களுக்குக் கப்பற்படைகள் இல்லாதிருந்ததும், முகலாய ராஜ்யம் அழிந்துபோனதற்குக் காரணங்களாயின.

பயிற்சிகள்

1. நாதர்ஷா யார்? அவன் செய்த கொடுமைகள் என்ன?

2. இரண்டு அஹமதுஷாக்களின் சண்டை எப்பொழுது, எங்கே நடந்தது?

3. ரகுநாத ராவ் எப்போது, ஏன் லாகூரைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார்?

4. மூன்று பானிப்பட்டுச் சண்டைகளும் எவ்வெப்பொழுது, யார் யாருக்கு, ஏன் நடந்தன? அவற்றின் முடிவு என்ன?

5. மாகாதஜி ஸிந்தியா ஏன் வந்துளார்?

6. முகலாய ராஜ்யம் அழிந்து போனதின் காரணங்கள் என்ன?

17. மஹாராஷ்டிரர் சரித்திரம்—சிவாஜி

மஹாராஷ்டிரம் கரடுமுரடான மலைப்பிரதேசம். அதன் பரப்புச் சுமார் லக்ஷம் சதுரமைல் இருக்கும். அதில் நூற்றுக்கணக்கான குன்றுகளும், அவற்றின் இடையில் பல பள்ளத்தாக்குகளும் இருந்தன. குன்றுகளின்மேல் சத்துருக்கள் எளிதில் முற்றுகை செய்து பிடித்துக்கொள்ள முடியாதனவான பல கோட்டைகள் இருந்தன.

மஹாராஷ்டிரர்கள் தங்கள் மலைக்கோட்டைகளிலிருந்து வெளியேவந்து, பகைவர்களைச் சண்டையிட்டுவென்றும், அவர்கள் பொருள்களைக் கொள்ளைகொண்டும் திரும்பியோடிச் சென்றுவிடுவார்கள். அப்பொழுது அவர்களைத் துரத்திச்செல்லுவது முடியாத காரியம். அந்நாட்டினுடைய பழக்கம் சிறிதும் இல்லாத அந்நியர்கள் செங்குத்தான அம்மலைகளின்மீது ஏறிச் செல்லவாவது, இடையிடையேயுள்ள காட்டாறுகளைக் கடக்கவாவது, ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்குச் செல்லும் வழிகளைக் கண்டறியவாவது முடியாது. அதனால், அவர்கள் பகைவர் பயமின்றிச் சுகமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

அந்நாட்டின் இவ்வாறான இயற்கையமைப்பும், மித சீதோஷ்ணமும், புஜபல பராக்கிரமம் பொருந்திய வீரர்களின் உற்பத்திக்கு அனுகூலமாக இருந்தன. அல்லாமலும், அந்நாட்டுக் குடிகள், முகம்மதியப் படையெழுச்சியினால் உண்டான தீமைகள் எதுவுமின்றித் தங்களுடைய மதம், பாஷை, கொள்கை, கட்டுப்பாடு முதலியனவற்றைச் சிறிதும் இழந்துவிடாமலும், முகம்மதியக் கலப்பில்லாமலும், ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்களிற் பலர் முகம்மதியர்களினால் சமமாக மதிக்கப்பட்டும், அவர்களுடைய சமஸ்தானங்களில் உயர்ந்த உத்யோகங்களில் நியமிக்கப்பட்டும் வந்ததனால், அந்தஸ்திலும், செல்வாக்கிலும் உயர்ந்து இருந்தார்கள்.

இப்படி முதன்மை பெற்றிருந்த மஹாராஷ்டிரக் குடும்பங்களுள் பான்ஸ்ல வம்சம் ஒன்று. அந்த வம்சத்தில் ஷாஜி என்றொருவர் இருந்தார். அவர் பிஜாப்பூரரசருடைய சேனைத்தலைவராக

இருந்தார். அவருடைய மனைவியின் பெயர் ஜிஜிபாய். அந்தத் தம்பதிகளுக்குக் கி. பி. 1627-ல், உண்டான குழந்தையே மிக்கப் பிரசித்திபெற்று, இன்றைக்கும் கொண்டாடப்பட்டுவரும் சிவாஜி என்பவர்.

ஷாஜி, சிவாஜியைத் தமது ஜாகிரைப் பார்த்துவந்த தாதாஜி கோன தேவரிடம் ஒப்புவித்தார். அவரும் ஜிஜிபாயும் பயிற்றுவித்ததின் பயனாக, சிவாஜிக்கு அறிவும், ஊக்கமும், விடாமுயற்சியும், மதாபிமானமும், நல்லொழுக்கங்களும் உண்டாயின. அவருக்கு இராமாயண, மஹாபாரதக் கதைகளைக் கேட்பதில் பிரியம் அதிகம். அவருக்குத் துக்காராம், ராமதாஸர் முதலான பெரியோர்களின் நட்பு உண்டாகவும், அவர் தெய்வபக்தி, தேசாபிமானம், நடுவு நிலைமை முதலிய நற்குணங்களைப் பொருந்தப் பெற்றார். அவர் வில், வேல், வாள் முதலிய ஆயுதங்களிலும் பயின்று பெரிய யுத்தவீரர் ஆனார்.

சிவாஜி சிறிதும் சுயநலம் கருதாதவர். அவர் மஹாராஷ்டிர முன்னேற்றத்தில் ஈடுபட்டு, அதன் பொருட்டுப் பெரும்பாடுபட்டார். அவர் தமது நோக்கத்திற்கு இணங்கி வந்தவர்களை மதபேதமின்றி, தம்முடன் சேர்த்துக்கொண்டார். அவர் தம் எண்ணத்திற்கு மாறாக நடப்பவர்கள் தமது இனத்தினராக இருந்தாலும், அவர்களை நிராகரித்துத் தள்ளியும், ஒங்கவொட்டாமல் தடுத்தும் வந்தார். அவரிடம் ஓர் ஒப்பற்ற வசீகர சக்தி இருந்தது. அதனால், அவரை வந்தடைந்தவர்கள் ஒருபொழுதும் அவரை விட்டகன்றது இல்லை. அவர் தாம் மேற்கொண்ட எந்தக் காரியத்தையும், பகவான் முன்னின்று முடித்து வைப்பார் என்று தீர்மானமாய் எண்ணியிருந்தார். அவர் பவானியைத் தமது குலதெய்வமாகக்கொண்டு பூஜித்து வந்தார்.

சிவாஜிக்குச் சுமார் பதினாறு வயதானபொழுது, அவர் வயதிலும், ஆண்மையிலும் தம்மையொத்த சிறுவர்களைத் துணைசேர்த்துக் கொண்டு அயல் நாடுகளுடன் சண்டையிட்டுத் தமக்கென ஒரு ராஜ்யத்தைச் சம்பாதிக்க ஆரம்பித்தார். அவர் பிஜாப்பூரரசருக்குச் சொந்தமான சில கோட்டைகளைப் பிடித்துகொண்டபொழுது, அவ்வரசர் சிவாஜியைத் தண்டித்துவரும்படி அப்ஸல்கான் என்பவரை அனுப்பினார். ஆனால், அவர் சிவாஜியின் கையினால் கொலை

யுண்டுபோனார். அதன் பின்னர், பிஜாப்பூரரசர் சிவாஜியுடன் சமாதானஞ்செய்துகொண்டு அவருக்குக் கொங்கிணி நாட்டைக் கொடுத்துவிட்டார்.

சிவாஜி

சிவாஜியின் அதிகாரப் பெருக்கைக்கண்டு பயந்த ஔரங்கஜீப், சிவாஜியைத் தண்டித்துவர ஷயிஸ்டகான் என்னும் தமது மாமனை யனுப்பினார். சிவாஜி அவரைத் திடீரென்று எதிர்த்துத் தாக்கித் துரத்திவிட்டார். அதன் பின்னர், சிவாஜி முகலாய மன்னர் தம்மை அடக்கி வருமாறு அனுப்பிய ஜயஸிங் என்பவருடன் சமாதானஞ் செய்துகொண்டு, ஒருமுறை தமது மகனுடன் டில்லிக்குச் சென்றார். ஔரங்கஜீப் அவர்களை அவமானப்படுத்திச் சிறையி லிட்டுவிட்டார். சிவாஜியும், அவர் மகனும் தந்திரமாகச் சிறையி

னின்றும் தப்பி ஓடிப்போய்விட்டார்கள். அவர் முகலாய மன்ன ரோடு சண்டைசெய்து வென்று, தமது கோபத்தைச் சிறிது தணித் துக்கொண்டார்.

கி. பி. 1674-ல் சிவாஜி ரைகார் கோட்டையில் மகுடஞ் சூட்டிக்கொண்டு மஹாராஷ்டிர அரசரானர். அப்பொழுது அவ வருடைய ராஜ்யம் வடக்கில் சூரத்திலிருந்து தெற்கில் ஹூப்ளி வரையிலும், கிழக்கில் பிஜாப்பூர், கோலகொண்டாமுதல் மேற்கில் அரபிக்கடல் வரையிலும் பரவியிருந்தது. அந்த ராஜ்யத்தை அவர் ஆறு வருஷகாலம் மிக்க மேன்மையுடன் அரசு செலுத்தி வந்து, கி. பி. 1680-ல் காலஞ்சென்ருர்.

சிவாஜி எல்லா மதத்தினரையும் பேதமின்றி உத்யோகங்களில் அமர்த்தி, அவர்களுக்குச் சம்பளங்கள் கொடுத்துவந்தார். அவர் வரிவசூலுக்கான ஏற்பாடுகளைத் திருத்தமாகச்செய்திருந்தார். அவர் தமது உத்யோகஸ்தர்கள் கொண்டொழுகவேண்டிய சட்டதிட்டங் களை நன்ருக வரையறுத்திருந்தார். அவர் கல்வியின் பொருட்டும், தேவாலயங்களின் பொருட்டும், ஏராளமான பணத்தைச் செலவு செய்தார். அவர் காலத்தில் ஹிந்துமதம் மிகவும் பரவிவரவும், அதைப் பல ஜாதியினரும் அனுஷ்டித்து வரலானர்கள். அப் பொழுதுதான் சங்கதேவர், முக்தாபாய், வேணுபாய், சொக்க மேளர் முதலிய பெரியோர்கள் தோன்றி, ஹிந்து மதத்தில் பக்தி மார்க்கத்தின் சிறப்பைச் சாமானிய ஜனங்களும் அறியும்படி எடுத் துப் புகட்டினர்கள்.

சிவாஜி முகம்மதியர்களைக் கௌரவமாக நடத்திவந்தாரென் றும், அவர் அவர்களுடைய குர்ஆனைப் பழித்தாவது, பள்ளிவாசல் களை யிடித்தாவது தீங்கிழைக்கவில்லையென்றும், அவர் பிறமாதர் களைத் தமது அன்னையாகவும், சகோதரிகளாகவும் எண்ணிவந்தார் எனவும், அவர் சண்டையிற் சிறைப்படுத்திய ஸ்திரீகளையும், குழந் தைகளையும் அன்புடன் நடத்திவந்தார் எனவும் முகம்மதிய சரித் திராசிரியர்களே சொல்லியிருக்கிருர்கள். சிவாஜி மன்னரின் பெரு மையும், புகழும் எக்காலத்திலும் அழியத்தக்கனவல்ல.

பயிற்சிகள்

1. மஹாராஷ்டிர நாட்டைச் சிறிது வருணித்துக் கூறுக.

2. அது மஹாராஷ்டிரர் முன்னேற்றத்திற்கு அனுகூலமாக அமைந்தது எங்ஙனம்?

3. அப்ஸல்கானும், ஷயிஸ்டகானும் ஏன் வந்துள்ளார்கள்?

4. சிவாஜியினிடமிருந்த நற்குணங்கள் யாவை?

18. பீஷ்வாக்களும், மஹாராஷ்டிர அதிகாரம் பெருகிக் குன்றியதும்

சிவாஜிக்குப்பிறகு அவருடைய மைந்தர் சாம்பாஜி மஹாராஷ்டிர அரசரானார். இவர் சிற்றின்பப் பிரியர். இவர் ஒரு நாள் மதுபானஞ்செய்து மெய்ம்மறந்து கிடக்கையில் ஔரங்கஜீப் இவரையும், இவரது மைந்தரான ஸாஹூவையும் சிறைப்படுத்திவிட்டார். பின்னர்ச் சின்னாட்களுக்கெல்லாம் சாம்பாஜி கொலையுண்டார். ஔரங்கஜீப் சாகுமளவும், ஸாஹூ சிறையிலிருந்தார். பின்னர், அவர் விடுதலைபெற்றுச் சிம்மாசனம் ஏறினார். ஸாஹூவும், அவருடைய தந்தையைப்போல், சிற்றின்பங்களில் நாட்டங் கொண்டிருந்தார். அதனால், ராஜ்யபரிபாலனத்தைப் பீஷ்வா என்னும் அவருடைய முதன்மந்திரி நடத்திவந்தார்.

கி. பி. 1714 முதல் கி. பி. 1720 வரையில் பீஷ்வாவாக இருந்த பாலாஜி விசுவநாத் என்பவர் வெகு கெட்டிக்காரர். அவர் ராஜ்யத்தைச் செவ்வனே ஆட்சி செய்துவந்தார். அவருக்குப்பின்பு பீஷ்வாவாக வந்த பாஜீராவ் I கி. பி. 1740 வரையில் அதிகாரம் செலுத்திவந்தார். அவர் தமது சேனையைப் பலப்படுத்தி முகம்மதியருடைய அதிகாரத்தைப் பெருகவொட்டாமல் தடுத்துவந்தார். அவருடைய காலத்தில் பரோடா, குவாலியர், இந்தூர், பீரார் என்னும் நாடுகள் தனித்தனி ராஜ்யங்கள் ஆகிவிட்டன. அவற்றிற்கு முறையே கெயிக்வாரும், ஸிந்தியாவும், ஹோல்காரும், பான்ஸ்லவும் தலைவர்கள் ஆனார்கள். இவர்கள் அனைவரும் முதலில் தாங்கள் வசூலித்துவந்த சவுத் என்னும் வரிப்பணத்தைப் பீஷ்வாவுக்குச் செலுத்தி வந்தார்கள்.

ஆனல், நாளடைவில், இவர்கள் தாங்கள் வசூலித்துவந்த பணத்தைத் தாங்களே வைத்துக்கொண்டு விட்டார்கள்.

பாஜீராவுக்குப் பின்னர், அவரது மைந்தரான பாலாஜி பாஜீராவ் பீஷ்வாவாகிக் கி. பி. 1761 வரையில் அதிகாரம் செலுத்திவந்தார். இவர் சிறந்த புத்திமான் ; பேசுவதில் வெகு கெட்டிக்காரர். இவர் மற்றைய மஹாராஷ்டிரப் பிரபுக்களைத் தம்முடன் சேர்த்துக் கொண்டு எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து நடத்துவதான ஒரு சமஷ்டி துரைத்தன அமைப்பை உண்டாக்கினர். இவருடைய காலத்தில் மஹாராஷ்டிரருடைய அதிகாரம் மிகுந்த உன்னத நிலைமையில் இருந்தது. அவர்கள் தெற்கில் சென்று திரிசிராப்பள்ளியைக் கைப் பற்றிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் வங்காள நவாப்பைத் தங்களுக்குச் சவுத் செலுத்தும்படி செய்தார்கள். அப்பொழுது கல்கத்தாவி லிருந்த ஆங்கிலேயர்கள்கூட அவர்களுடைய அதிகாரத்திற்கு அஞ்சித் தங்கள் கோட்டையைச் சுற்றி ஓர் அகழியை வெட்டிக் கொண்டார்கள்.

மஹாராஷ்டிரர்கள் இவ்வாறு மேன்மையான நிலையில் இருந்த பொழுதுதான் காஸியுத்தீன் அவர்களைத் துரானிக்கு விரோதமாகத் தனக்கு உதவிபுரியும்படி வேண்டினன். அவன் அவர்களைப் பஞ் சாபை வென்று வரும்படி சொல்லவும், ரகுநாத ராவ் சென்று லாகூரைக் கைப்பற்றிக்கொண்டார். ஆனல், இந்தியாவின்மீது ஆருவதுமுறை படையெடுத்துவந்த துரானி மஹாராஷ்டிரர்களை லாகூரினின்றும் துரத்திவிட்டு, ஸிந்தியாவையும் ஹோல்காரையும் தோற்க அடித்துவிட்டான் அல்லவா ? அப்பொழுது மஹாராஷ்டிர ருடைய அதிகாரப் பெருக்கைக்கண்டு அவர்கள்மீது அழுக்காறு கொண்டிருந்த பல முகம்மதிய சிற்றரசர்கள் துரானியுடன் சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

கி. பி. 1761-ல், மஹாராஷ்டிரருக்கும் அஹமதுஷா துரானிக் கும் பானிப்பட்டில் பெரும்போர் நிகழ்ந்தது. அதில் மஹாராஷ் டிரர்கள் அடியோடு தோற்றுப்போனர்கள். அச்சண்டையில் ஆயிரக் கணக்கான மஹாராஷ்டிரப் போர்வீரர்கள் மடிந்துபோனர்கள். சீக்கிரத்தில் பீஷ்வாவும் சோகத்தினல் இறந்துபோனர். அவருடன் மஹாராஷ்டிரருடைய மேன்மையும் இறந்துபட்டது.

பயிற்சிகள்

1. பீஷ்வாக்கள் யார்? அவர்கள் அதிகாரம் பெற்றது எங்ஙனம்?
2. மஹாராஷ்டிர ராஜ்யத்தினின்றும் பிரிந்த நாடுகள் எவை?
3. பாலாஜி பாஜீராவைக் குறித்துச் சிறிது கூறுக.

19. ஸீக்கர்கள்

ஒளரங்கஜீப்புக்கு ஏற்பட்ட பகைவர்களுள் **ஸீக்கர்களும்** ஒன்று. ஸ்ரீமத் ராமாநுஜருடைய சிஷ்யர்களில் **ராமாநந்தர்** என்று ஒருவர் இருந்தார். இவர் எல்லா மதத்தினரையும் தம்முடைய சமூகத்தில் சேர்த்துக்கொண்டு, ஜனங்களுக்குப் பக்தியின் சிறப்பை உபதேசம் செய்துவந்தார். அப்பொழுது நெசவுத் தொழில் செய்துவந்த **கபீர்** என்ற முகம்மதியர் இவருக்கு சிஷ்யர் ஆனார். கபீர் ஹிந்துக்களையும், முகம்மதியர்களையும் ஒரே மதத்தினர் ஆக்க வேண்டுமென்று முயன்றுவந்தார். அவருடைய கருத்தை அறிந்த **நானக்** என்னும் அவருடைய சிஷ்யர், கடவுள் ஒருவரே என்றும், அவரை எல்லோரும் வழிபட்டு வணங்கலாம் என்றும், ஜாதி, மத பேதங்கள் யாவும் பொய் என்றும் போதித்துவந்தார். அவருடைய உபதேசங்களைக் கேட்ட பலர் அவருக்கு சிஷ்யர்களானார்கள். அவர்களுக்குத்தான் **ஸீக்கர்கள்** என்று பெயர். ஸீக்கர் என்றால் சிஷ்யர் என்று பொருள்.

நானக்குக்குப் பிறகு அநேக ஸீக்கர் குருக்கள் தோன்றி அவர்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவந்தார்கள். அவர்களுடைய முதல் நான்கு குருக்களும் ஸீக்கர்களைப் போர் செய்வதற்காவது, அரசியல் நடத்துவதற்காவது பயிற்றுவிக்கவில்லை. கி. பி. 1577-ல் அக்பர் அவர்களுக்கு **அமிருதஸரஸ்** என்பதைத்தரவும், அதுவே அவர்களது முக்கியப்பட்டணமாயிற்று. அங்கே அவர்கள் கட்டுவித்த பொற் கோயில் மிக்க புகழ்பெற்றது.

ஸீக்கரின் ஐந்தாவது குருவான **அர்ஜுனர்** ஜஹாங்கீரின் மைந்தரான குஸ்ரூ தந்தைக்கு விரோதமாகக் கலகம் செய்தபொழுது குஸ்ரூக்கு உதவினர். அதனால், கி. பி. 1606-ல் ஜஹாங்கீர் அவரைப் பிடித்துக் கொன்றுவிட்டார். அவர்களது ஆறுவது குரு

வான ஹரிகோவிந்தர் ஸீக்கர்களுக்கு யுத்தப்பயிற்சியும் செய்வித்தார். ஸீக்கர்களுக்கு மதப்பற்றும், பந்துக்கட்டுப்பாடும் அதிகம். ஸீக்கர்களின் ஒன்பதாவது குருவான டேக்பஹதூர் என்பவரை ஔரங்கஜீப் சிறையிலிட்டுத் துன்புறுத்திக் கடைசியில் கொன்றுவிட்டார்.

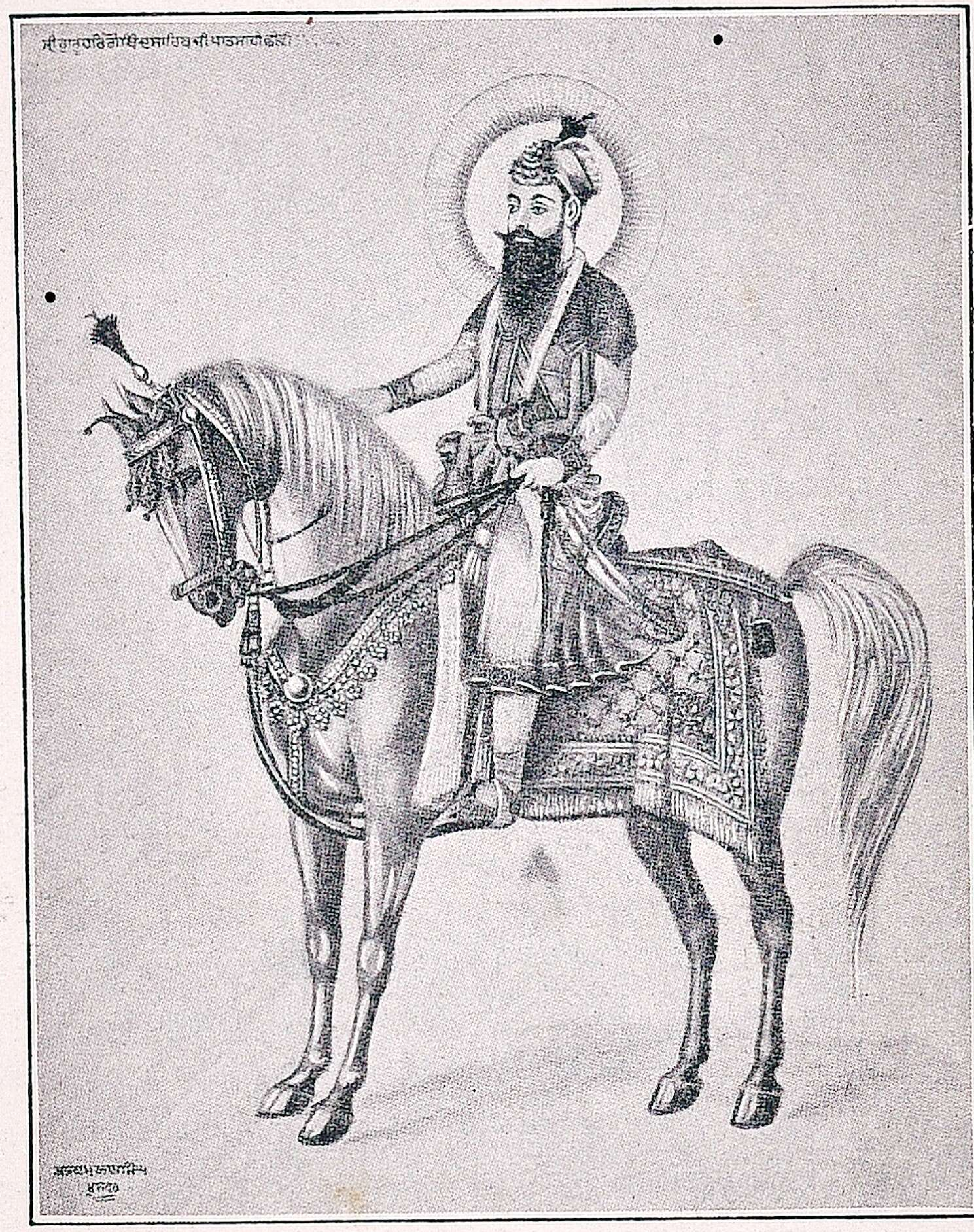

ஹரிகோவிந்தர்

அதனால் ஸீக்கர்களுக்கு முகம்மதியர்களிடம் பகை பெருகிவிட்டது. அவர்கள் முகம்மதியர்கள் இழைத்த தீமைக்குத் தக்கபடி அவர்களைத் தண்டிக்க எண்ணி, அதற்குத் தகுதியான சமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

ஸீக்கர்களது பத்தாவது குருவான குருகோவிந்தர், முகம்மதியர்கள் செய்த குற்றத்திற்காக, ஸீக்கர்கள் அவர்களைத் தண்டிப்பது நியாயமாகும் என்று உபதேசம் செய்துவந்தார். அவர் அவர்களுக்கு யுத்தப் பயிற்சியைச் செய்வித்துச் சிங்கம் என்னும் பொருள்படும் ஸிங்க் என்னும் பட்டத்தையும் கொடுத்தார். முகம்மதியர்கள் குருகோவிந்தருடைய பிள்ளைகளைப் பிடித்துக் கொன்றுவிட்டார்கள். அதனால், அவர் தக்ஷிணத்துக்கு ஓடிப்போனார். கி.பி. 1708-ல், முகம்மதியர்கள் அவரையும் பிடித்துக் கொன்றுவிட்டார்கள். குருகோவிந்தரே ஸீக்கர்களின் கடைசி குரு. அவர் கொலையுண்டது முதல் ஸீக்கர்களுக்கும் முகம்மதியர்களுக்கும் பகை அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது.

குருகோவிந்தருக்குப் பிறகு பந்தா என்பவர் ஸீக்கர் சேனையின் தளகர்த்தர் ஆனார். இவர் முகம்மதியரைக் கொன்றும், அவர்களுடைய பள்ளிவாசல்களை யிடித்தும், கிராமங்களை யழித்தும் தீங்கிழைத்தார். முகம்மதியர்கள் இவரைப் பிடித்துக் கொன்றுவிட்டனர். அன்றியும், அவர்களுக்கு ஸீக்கர்மீது தீராப் பகை உண்டாயிற்று. ஆனால் ஸீக்கர்களோ நாளுக்குநாள் பலாட்டியர்களாகியும், பெருகியும் வந்தார்கள். அவர்களுடைய போர்ப்படைகள் பல பிரிவுகளாக வகுக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு பிரிவிலும் பத்து முதல் பன்னீராயிரம் போர்வீரர்கள் அடங்கியிருந்தனர். ஒவ்வொரு பிரிவும் ஒரு ஸர்தாரின் ஆணையில் அடங்கியிருந்தது.

இவர்கள் முகம்மதியர்களுடனும், மற்றவர்களுடனும் பல சண்டைகள் செய்து ஜயம்பெற்றுக் கொஞ்சகாலம் வரையில் மிகுந்த பராக்கிரமசாலிகளாக விளங்கி இருந்தார்கள். இவர்களில் தலைமை பூண்டும், **பஞ்சாப் ஸிம்மம்** என்று பெயர் பெற்றும் விளங்கின **ரஞ்சித் ஸிங்க்** என்பவரின் சரித்திரமும், ஸீக்கர்கள் தங்களுடைய பெருமையையும், சுயாதீனத்தையும் இழந்துவிட்டதின் விவரங்களும் பின்னுற் சொல்லப்படும்.

பயிற்சிகள்

1. ஸீக்கர்கள் யார்?
2. குருகோவிந்தரும், பந்தாவும் அவர்களுக்கு யாது செய்தனர்?
3. ஸர்தார்கள் யார்?
4. ஸீக்கருக்கும் முகம்மதியருக்கும் பகை உண்டாவானேன்?

20. ஐரோப்பிய வர்த்தகர்கள்

வெகு நீண்டகாலமாக இந்தியாவுக்கும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் வடமேற்குக் கணவாய்கள், ஆப்கானிஸ்தானம், பாரஸிகம் முதலிய நாடுகளின் வழியாகவும், பாரஸிக வளைகுடா, செங்கடல், எகிப்து ஆகிய இவைகளின் வழியாகவும் வியாபாரம் நடந்துவந்தது என்பதை நாம் அறிவோம். எகிப்து, பாரஸிகம் முதலிய நாடுகள் முகம்மதியர் வசமானபொழுது, ஐரோப்பிய கிறிஸ்தவ வர்த்தகர்கள் அவைகளின் வழியாக வரக்கூடாமற் போயிற்று. அன்றியும், அந்தச் சுற்றுப் பிரயாணத்தில் அதிகமான பணச் செலவும், பொருள் நஷ்டமும், கால தாமதமும் உண்டாயின. வழிகளில் திருடர்களினாலும், துஷ்ட மிருகங்களினாலும், பனி, காற்று, மழை முதலியவைகளினாலும் பல துன்பங்கள் நேர்ந்தன. அதனால், ஐரோப்பிய வர்த்தகர்கள், தங்களுடைய லாபத்தையும் சௌகரியத்தையும் நாடி, ஒரு புதிய வழியைக் கண்டுபிடிப்பது மிகவும் அவசியமாயிற்று.

அல்லாமலும், அப்பொழுது மேனாட்டு ஐரோப்பிய ஜாதியார்கள் பலரும் குடியேற்றத்தின் பொருட்டும், பொன் வெள்ளி முதலிய விலையுயர்ந்த பொருள்களைச் சம்பாதிப்பதன் பொருட்டும், வியாபாரத்தின் பொருட்டும் அயல்நாடுகளைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டும் என்னும் மனக்கிளர்ச்சியை உடையவர்களாக இருந்தார்கள். அதனால், பல ஐரோப்பியர்கள் வடக்கிலும், வடமேற்கிலும், கிழக்கிலும், தென்கிழக்கிலும் சென்று பற்பல புதிய நாடுகளைக் கண்டறிந்து வந்தார்கள்.

அப்பொழுதுதான் வாஸ்கோ ட காமா என்னும் போர்ச்சுகேயர் இந்தியாவுக்கு வந்தார். அவரே கடல் மார்க்கமாக இந்தியாவுக்கு முதன்முதல் வந்த ஐரோப்பியராவர். அவர் கள்ளிக்கோட்டை அரசரைச் சிநேகஞ் செய்துகொண்டு, அவரிடம் தமது நாட்டினர்கள் இந்தியாவில் வியாபாரம் செய்வதற்கான உத்தரவைப் பெற்றுக் கொண்டார். கி. பி. 1510-ல் போர்ச்சுகேயர் கோவா பட்டணத்தைப் பிடித்துக்கொண்டனர். கி. பி. 1530-ல் அதுவே இந்தியாவில் அவர்களுடைய முக்கியப்பட்டணம் ஆயிற்று. பிறகு அவர்கள் மலாக்காவைப் பிடித்துக்கொண்டு ஸீயம், ஸுமத்ரா, ஜாவா, போர்

னியோ முதலியவிடங்களில் வியாபாரம் செய்துவந்தார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் ஆர்மஸ் என்றவிடத்தில் கோட்டையொன்று கட்டிக் கொண்டார்கள். 1538-ல் டையூவும், 1558-ல் டாமனும் அவர்களுக்குக் கிடைத்தன. கி. பி. 1560-ம் வருஷத்தில் அவர்கள் டையூ முதல் சிட்டகாங்க் வரையிலுள்ள கடற்கரைக்கு அதிகாரிகளாயினர். இவ்வாறாக அவர்கள் இந்நாட்டில் அநேக வியாபாரக் கிடங்குகளையும், அவற்றின் பாதுகாப்பிற்காகப் பல கோட்டைகளையும் கட்டிக்கொண்டு, மிக்க விமரிசையாக வியாபாரம் செய்து வந்தார்கள்.

சீக்கிரத்தில் டச்சுக்காரர் என்ற மற்றோர் ஐரோப்பிய ஜாதியார் அவர்களுக்குப் போட்டியாகக் கிளம்பி, அவர்களைப் பல சண்டைகளில் தோற்க அடித்து அவர்களுடைய வியாபாரத்தைத் தாங்கள் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள். இவர்கள் 16-ம் நூற்றாண்டின் முதலில் இந்தியாவுக்கு வந்தார்கள். இவர்களும் நாளடைவில் இந்நாட்டில் பல பண்டகசாலைகளையும், அவற்றைப் பாதுகாக்கப் பல கோட்டைகளையும் கட்டிக்கொண்டார்கள். கி.பி. 1609-ல் பழவேற்காட்டிலும், கி. பி. 1616-ல் சூரத்திலும் இவர்கள் வர்த்தகக் கிடங்குகளைக் கட்டிக் கொண்டனர். ஆனால் கி. பி. 1660 முதல் நாகப்பட்டணம் இவர்களுடைய சிறந்த வியாபாரஸ்தானம் ஆயிற்று. இவர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்த

வாஸ்கோ ட காமா

சுமார் எழுபது வருஷங்களுக்குள் இந்நாட்டில் மசூலிப்பட்டணம், ஹூக்ளி, பாட்னு, டாக்கா, அஹமதாபாத், ஆக்ரா முதலிய இடங்களில் கிடங்குகள் கட்டிக்கொண்டார்கள். அன்றியும், இவர்கள் மலாக்காவிலும், ஜாவாவிலுங்கூடப் பல பண்டகசாலைகளை அமைத்துக் கொண்டனர்.

ஆனல், இவர்கள் போர்ச்சுகேயரை வென்றுவிட்டதுபோலவே, இவர்களையும், இவர்களுக்குப் போட்டியாகக் கிளம்பிவந்த ஆங்கிலேயர் வென்றுவிட்டனர். ஆகவே, இவர்கள் தங்களுடைய இந்திய வியாபாரத்தை முற்றிலும் இழந்து, கீழிந்தியத் தீவுகளுக்குச் சென்று வியாபாரம் செய்து வரலானுர்கள்.

மேனுடுகளுக்கும் இந்தியாவுக்கும் நடந்துவந்த வியாபாரம் இவ்விரண்டு ஐரோப்பிய ஜாதியினரோடு நின்றுவிடவில்லை. இவர்களுக்கு இந்திய வியாபாரத்தில் கிடைத்துவந்த விசேஷ லாபத்தைக் கண்ட இன்னும் சில ஐரோப்பிய ஜாதியார்கள் தாங்களும் இந்தியாவோடு வியாபாரம் செய்து பணம் சம்பாதிக்கவேண்டும் என்று முன்வந்தார்கள். அவர்களில் ஸ்பெயின், டேன்மார்க், ஸ்வீடன், ஜேர்மனி முதலிய நாட்டினர்களுடைய இந்திய வியாபாரம் வெகு சீக்கிரத்திலேயே அழிந்துவிட்டது. அவர்களைப் பற்றின விவரங்கள் நமக்கு முக்கியமானவைகள் அல்ல.

வியாபாரத்தில் மிகுந்த லாபத்தை அடைந்து வந்ததையல்லாமல், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நாடுகளைச் சம்பாதித்துக்கொண்டு இந்தியாவில் ஒரு பெரிய ஸாம்ராஜ்யத்தை அமைத்து, அதை ஆட்சி செய்துவரும் ஆங்கிலேயர்களைப்பற்றியும், வெகுநாட்கள் வரையில் அவர்களுக்குப் போட்டியாக நின்றும், அவர்களுடன் பல சண்டைகள் செய்தும்வந்த பிரேஞ்சுக்காரர்களைப்பற்றியும் மட்டில் நாம் தெரிந்துகொள்ளுவது போதுமானது.

கி. பி. 1600-ம் வருஷத்தில், லண்டன் நகர வியாபாரிகளிற் சிலர் ஒன்றுசேர்ந்து, எலிஸபெத் மஹாராணியாரின் உத்தரவைப் பெற்று, இந்தியாவோடு வியாபாரம் செய்வதற்கென்று ஒரு வர்த்தகக் கம்பனியை ஏற்படுத்திக்கொண்டார்கள். அதுதான் ஆங்கிலேய கீழிந்திய வர்த்தகக் கம்பனி என வழங்கப்பட்டது.

அந்த வர்த்தகக் கம்பனியார் கி. பி. 1611-ல் மசூலிப்பட்டணத்தில் ஒரு வியாபாரக்கிடங்கைக் கட்டிக்கொண்டார்கள். பின்னர், அவர்கள் ஜஹாங்கீர் என்னும் முகலாய சக்ரவர்த்தியின் அனுமதியைப்பெற்று, கி. பி. 1613-ல் சூரத் பட்டணத்தில் ஒரு பண்டகசாலையை அமைத்துக்கொண்டார்கள். அப்பொழுதுதான் ஸர் தாமஸ் ரோ என்னும் ஆங்கிலேய ராயபாரியை ஜஹாங்கீர் தமது சமஸ்தானத்தில் வரவேற்றார். அவர், ரோவின் வேண்டுகோளின்படி, ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவில் வியாபாரம் செய்வதற்கு அனுகூலமான பல சுதந்திரங்களைத் தந்து உதவினார். ஆங்கிலேயர்கள் சீக்கிரத்திலேயே மேற்குக் கடற்கரையை அடுத்து இன்னும் பல வர்த்தகசாலைகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டார்கள். கி. பி. 1628-ல், அவர்கள் சென்னபட்டணத்திற்கு 70-மைல் வடக்கில் ஆர்மகான் என்னுமிடத்தில் ஒரு பண்டகசாலையைக் கட்டினார்கள். கி. பி. 1640-ல், ஷாஜஹான் அவர்கள் கல்கத்தாவில் வர்த்தகம் செய்வதற்கான அனுமதியைத் தந்து, அங்கே அவர்கள் ஒரு பண்டகசாலையைக் கட்டிக்கொள்ளவும் உத்தரவு அளித்தார். அதற்கு முந்திய வருஷத்திலேதான் அவர்கள் சந்திரகிரி அரசரிடமிருந்து சென்னபட்டணத்தை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டது. அங்கேயும் அவர்கள் ஒரு வர்த்தகக் கிடங்கையும், அதன் பாதுகாப்பிற்காக ஒரு கோட்டையையும் கட்டிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் அந்தக் கோட்டைக்குத் தங்களுடைய குலதெய்வத்தின் பெயரையொட்டி ஸெண்ட் ஜார்ஜ் கோட்டை எனப் பெயர்வைத்தார்கள். அப்பொழுது கோட்டையும், அதைச் சார்ந்த ஊரும் மிகச் சிறியனவாக இருந்து நாளடைவில் பெருகிவிட்டன.

இப்பொழுது இந்தியாவிலுள்ள துறைமுகங்கள் எல்லாவற்றினும் சிறந்ததாக விளங்கிவரும் பம்பாய், கம்பனியாருக்குக் கி. பி. 1668-ல், கிடைத்தது. பம்பாய் முதலில் போர்ச்சுகேயருக்குச் சொந்தமாக இருந்தது. கி. பி. 1661-ல், இரண்டாம் சார்ல்ஸ் என்ற ஆங்கிலேய அரசர் போர்ச்சுகேய மன்னரின் புதல்வியை மணஞ் செய்துகொண்டார். அப்பொழுது, போர்ச்சுகேய அரசர் பம்பாயைத் தமது குமாரிக்கு ஸ்திரீதனமாகக் கொடுத்தார். அதைச் சார்ல்ஸ் அரசர் மிகுந்த குறைவான வாடகைக்குக் கீழிந்திய வியா

பாரக் கம்பனிக்குக் கொடுத்துவிட்டார். பம்பாயும் முதலில் மிகச் சிறியதாக விருந்து நாளடைவில் பெரிய நகரமாகிவிட்டது.

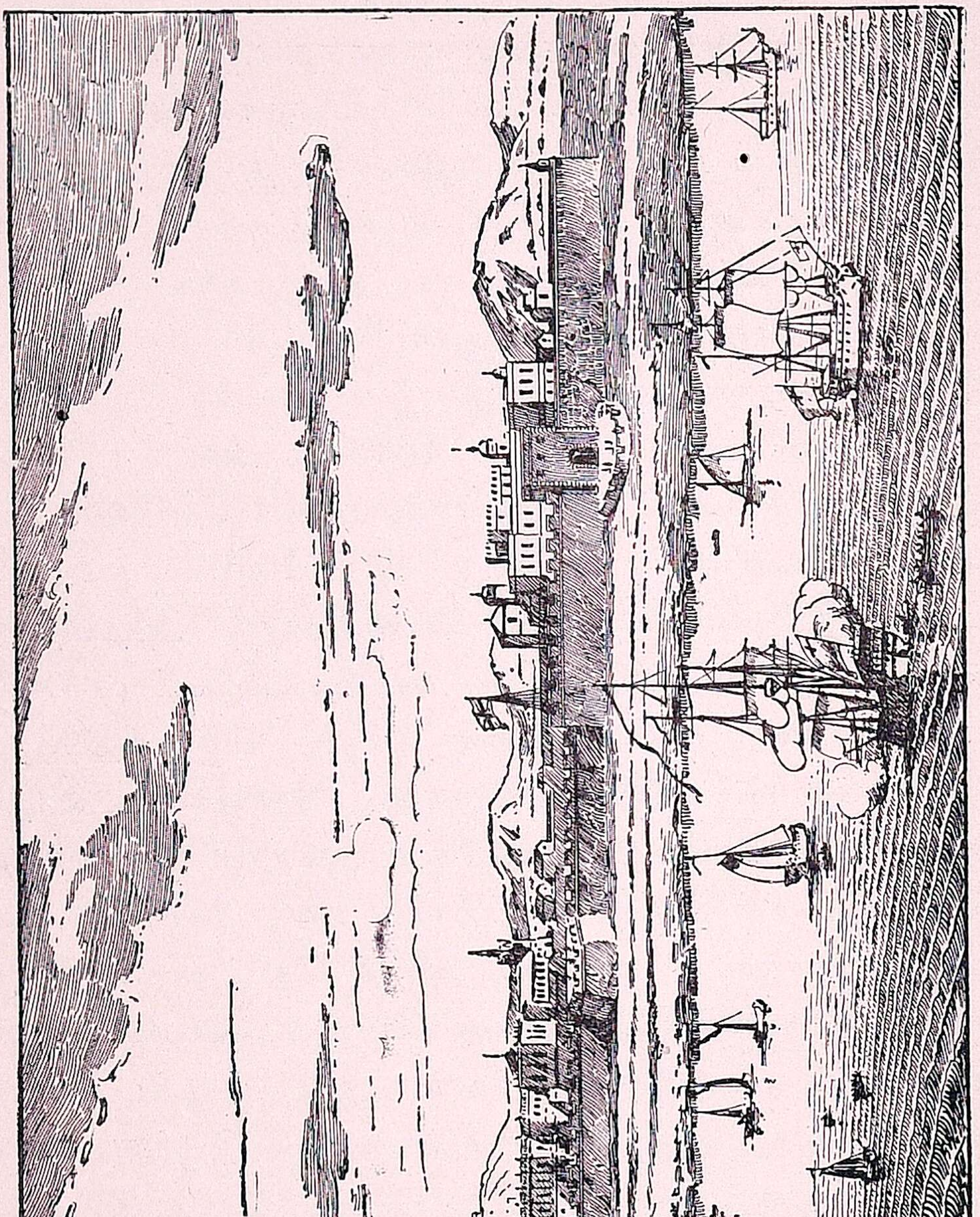

ஸெண்ட் ஜார்ஜ் கோட்டை (1750-ல்)

வட இந்தியாவில் ஆங்கிலேயக் கம்பனியாருக்குப் பாட்னு, டாக்கா, காசிம்பஜார் என்னும் இடங்களில் ஏற்கெனவே வியா பாரக் கிடங்குகள் இருந்தன. கி. பி. 1633-ல், அவர்களுக்கு வங்கா

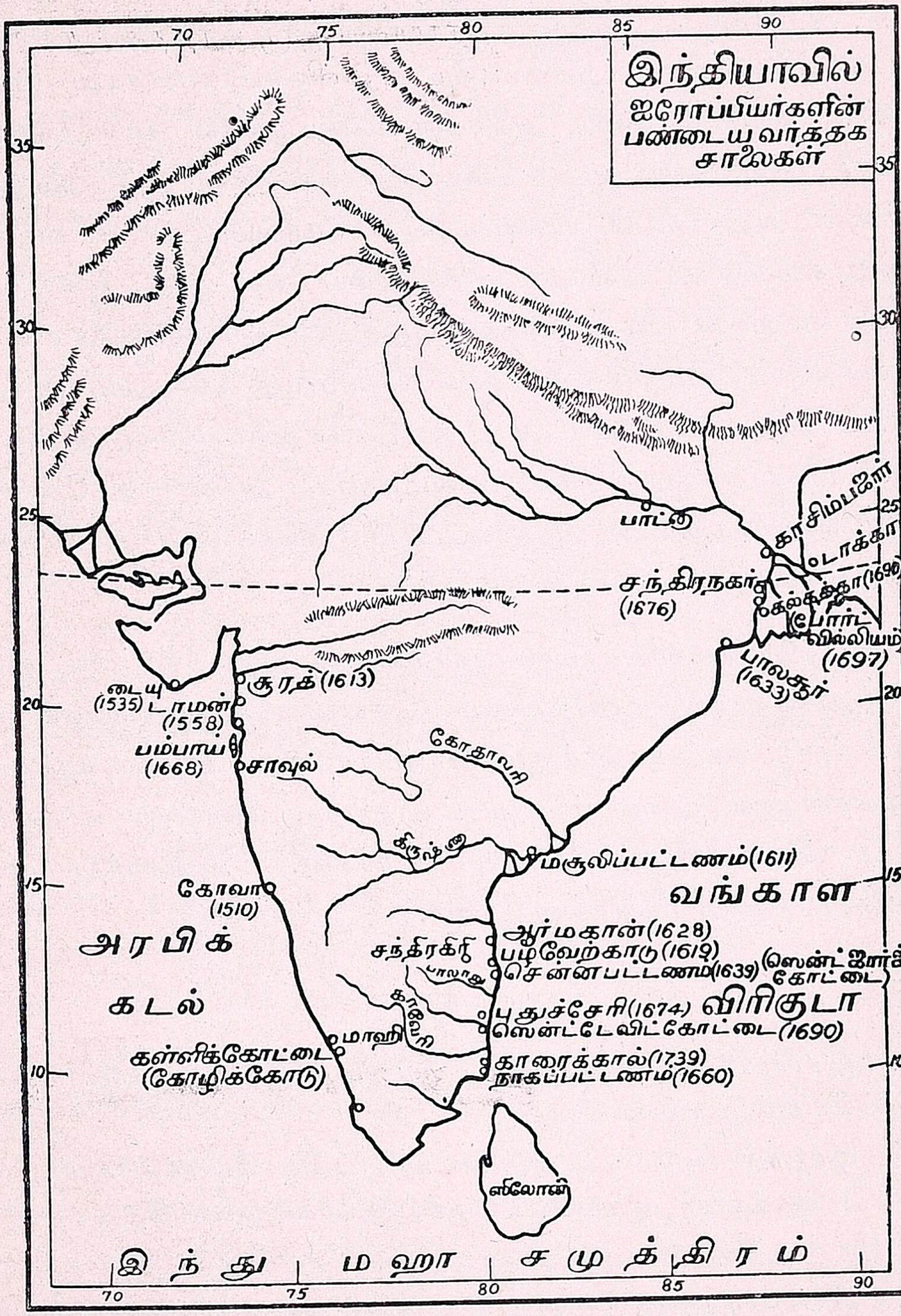

ளத்தில் பாலசூர் என்னுமிடம் கிடைத்தது. கி. பி. 1690-ல், அவர்கள் ஹுக்ளியினருகில் மூன்று கிராமங்களை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டார்கள். அவைகளிலொன்ருன காளிகாட் என்பதினின்றுமே

அங்கு ஏற்பட்ட நகரத்துக்குக் கல்கத்தா என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று. அவர்கள் அங்கே போர்ட் வில்லியம் என்னும் கோட்டையைக் கட்டிக்கொண்டார்கள்.

கி. பி. 1664-ல், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் ஒரு வர்த்தகச் சங்கத்தை உண்டாக்கிக்கொண்டு இந்தியாவுடன் வியாபாரம்செய்ய முன்வந்தார்கள். இதற்கு முன்பு அவர்கள் உண்டாக்கின மூன்று, நான்கு வியாபாரச் சங்கங்கள் முதற் பணமும், குடிகளின் ஆதரவும் இல்லாமையினால் அழிந்து போய்விட்டன. கோல்பார்ட் என்பவர் உண்டாக்கின கம்பனிமட்டில் அபிவிருத்தியை அடைந்து, இந்நாட்டின் கிழக்குக் கடற்கரையில் சந்திரநகர், புதுச்சேரி, காரைக்கால் என்னும் ஸ்தலங்களையும், மேற்குக் கடற்கரையில் மாஹி என்னும் இடத்தையும் சம்பாதித்துக்கொண்டது. டூமோ என்னும் பிரெஞ்சு கவர்னர் புதுச்சேரியை வெகு அழகாக அமைத்தும், அங்கிருந்த கோட்டையைப் பலப்படுத்தியும், அந்நகரைப் பிரெஞ்சுக் கீழிந்தியக் கம்பனியாரின் முக்கியப் பட்டணமாக்கினார்.

பல இடங்களில் பண்டகசாலைகளையும், கோட்டைகளையும் அமைத்துக்கொண்டு வியாபாரம் செய்துவந்த ஆங்கிலேயர்களுக்கும், பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கும் வியாபாரத்தில் போட்டியும், மற்ற காரணங்களினால் பகையும் ஏற்பட்டதனால், அவர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் சண்டையிடத் தலைப்பட்டார்கள். அவற்றைப்பற்றின விவரங்கள் பின்னால் சொல்லப்படும்.

பயிற்சிகள்

1. ஐரோப்பிய வியாபாரிகள் முழுவதும் கடல் மார்க்கமான வழியைக் கண்டுபிடிப்பதில் முயலுவானேன்?

2. இந்தியா படம் ஒன்று வரைந்து அதில் போர்ச்சுகேயர், டச்சுக்காரர், பிரெஞ்சுக்காரர், ஆங்கிலேயர் ஆகிய இவர்கள் சம்பாதித்துக்கொண்ட ஸ்தலங்களைக் குறியுங்கள்.

3. ஆங்கிலேயருக்கு பம்பாயும், கல்கத்தாவும் எப்பொழுது, எவ்வாறு கிடைத்தன?

21. பிரெஞ்சுக்காரரோடு ஆங்கிலேயர் போட்டி செய்ததும், வெற்றிபெற்றதும்

i. முதல் கர்னுடக யுத்தம்

ஆங்கிலேயர்களும், பிரெஞ்சுக்காரர்களும் பல்வேறு காரணங்களை முன்னிட்டு நெடுநாட்கள் வரையில் ஐரோப்பாவில் அநேக சண்டைகள் செய்து வந்தார்கள். அவர்களுக்குள் ஐரோப்பாவில் சண்டை உண்டான பொழுதெல்லாம், அமெரிக்காவில் குடியேறியிருந்த பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கும் ஆங்கிலேயர்களுக்கும், இந்தியாவில் வியாபாரஞ் செய்துவந்த பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கும் ஆங்கிலேயர்களுக்குங்கூடச் சண்டைகள் உண்டாயின. இவர்களுடைய பகை நாளடைவில் வளர்ந்துவரத் தலைப்பட்டபொழுது, இவர்கள் இந்நாட்டுச் சிற்றரசர்களினுடைய விவகாரங்களிலும் தலையிட்டுக் கொள்ள நேர்ந்தது. அதனுலும், இவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் எதிர்த்துச் சண்டைசெய்து வரலானுர்கள். இவர்கள் முதன் முதல் தஞ்சாவூர் சிம்மாசனத்தைக் குறித்து நடந்த சண்டையில் தலையிட்டுக்கொண்டார்கள். அதில் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்குக் காரைக் கால் கிடைத்தது.

கி. பி. 1744-ல், ஐரோப்பாவில் ஆங்கிலேயருக்கும் பிரெஞ்சுக்காரருக்கும் சண்டை உண்டாயிற்று. அப்பொழுது இந்தியாவில் பிரெஞ்சு கவர்னராக இருந்த ட்யூப்ளே என்பவர் லபோர்டனே என்னும் பிரெஞ்சுக் கப்பல் தலைவரைச் சென்னபட்டணத்தைப் பிடித்துக்கொள்ளும்படி அனுப்பினர். அவர் அவ்வாறே சென்னைக்கு வந்து கி.பி.1746-ல், அதை எளிதில் கைப்பற்றிக்கொண்டார். அத்துமீறித் தமது நாட்டில் சண்டைசெய்த பிரெஞ்சுக்காரரிடம் கர்னுடக நவாப்புக்குக் கோபம் உண்டாயிற்று. அதை அறிந்த ட்யூப்ளே தாம் ஸெண்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையைமட்டில் இடித்துத் தகர்த்துவிட்டு, நகரத்தை நவாப்புக்குக் கொடுத்து விடுவதாகத் தெரிவித்தார். ஆனுல், லபோர்டனே அவரைக் கலவாமலே சென்னபட்டணத்தை ஆங்கிலேயருக்கே திருப்பிக் கொடுத்துவிட ஒப்புக்கொண்டு அவர்களிடமிருந்து தமக்கும், தமது கம்பனி

யாருக்கும் ஏராளமான பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார். அவருக்குமட்டில் 40,000 பவுன் கிடைத்தது. பின்னர், அக்கப்பல் தலைவர் திரும்பிச் சென்றுவிட்டார். அந்த ஏற்பாட்டை ட்யூப்ளே ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. அவர் சென்னையைக் கர்னாடக நவாப்புக்குக் கொடுக்கவும் இல்லை.

ட்யூப்ளே தாம் சொல்லியபடி சென்னையைக் கர்னாடக நவாப்புக்குக் கொடாததனால், நவாப் வெகுண்டு சென்னையை எதிர்த்துச் சண்டைக்குவந்தார். கி. பி. 1746-ம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் 4-ம் தேதியன்று, ட்யூப்ளே நவாப்பின் சேனையை ஸான்தோமில் சண்டையிட்டுத் தோற்க அடித்துத் துரத்திவிட்டார். பின்னர், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் தேவனாம்பட்டணத்தைப் பிடித்துக்கொள்ள முயன்றபொழுது, ஆங்கிலேயர்கள் அவர்களைவென்று அடித்து ஓட்டிவிட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு கி. பி. 1748-ல், ஆங்கிலேயர்கள் புதுச்சேரியை எதிர்த்துச் சென்றார்கள். ஆனால், ட்யூப்ளே அவர்களை வென்று துரத்திவிட்டார். ட்யூப்ளே தாம் அடைந்த வெற்றியின் பெருமையைக் கர்னாடக நவாப்புக்கும், ஹைதராபாத் நிஜாமுக்கும், டில்லி அரசருக்கும் அறிவித்தார். அப்பொழுது, ஆங்கிலேயருக்கும் பிரெஞ்சுக்காரருக்கும் ஐரோப்பாவில் சமாதானம் ஏற்பட்டு விட்டதனால், ட்யூப்ளே தாம் கைப்பற்றிக்கொண்டு பலப்படுத்தின சென்னையைத் திரும்பவும் ஆங்கிலேயருக்குக் கொடுத்துவிடவேண்டியதாயிற்று. அதனோடு, அவர்கள் கர்னாடகத்தில் செய்த முதல் யுத்தம் முடிந்துவிட்டது.

ii. இரண்டாவது கர்னாடக யுத்தம்

ஜோஸப் ப்ரான்ஷுவா ட்யூப்ளே என்பவர் கி. பி. 1742-ல் பிரெஞ்சு கவர்னர்-ஜெனரலாக நியமிக்கப்பட்டார். அதற்கு முன்பு அவர் சந்திரநகரின் தலைவராக இருந்து, அதைப் பலப்படுத்தி ஒரு சிறந்த வியாபார ஸ்தலமாக்கினார். ட்யூப்ளே கூர்மையான புத்தியும், விடாமுயற்சியும் உடையவர். அவர் சிறந்த தேசாபிமானி. அவர் அதிகாரம் செலுத்துவதில் அளவில்லாத ஆசையுள்ளவர். அவர் அப்பொழுது முகலாய ராஜ்யம் இருந்த பலஹீனமான

நிலைமையை நன்றாக அறிந்துகொண்டார். அவர் இந்தியர்களைச் செவ்வனே பழக்கிச் சிறந்த யுத்தவீரர்களாக்கிக் கொள்ளலாம் என்னும் உண்மையை எளிதில் தெரிந்துகொண்டார். அவர் ஆங்கிலேயரை இந்தியாவிலிருந்தும் துரத்திவிட்டு, இந்நாட்டில் பிரெஞ்சு அதிகாரத்தை ஸ்தாபிக்கவேண்டுமென விரும்பினார். அதன் பொருட்டு அவர் அரும்பாடு பட்டார்.

ஆனால், ட்யூப்ளே எண்ணிய எண்ணங்கள் யாவும் வீணாயின. பிரெஞ்சுக் கப்பல் தலைவர்கள் அவருடன் ஒத்து உழையாததனாலும்,

ட்யூப்ளே

அப்பொழுது இருந்த பிரெஞ்சு தளகர்த்தர்கள் திறமையில்லாதவர்களாக இருந்ததனாலும், பிரெஞ்சு மேலதிகாரிகள் ட்யூப்ளேயின் அபிப்பிராயத்திற்கு இணங்கி வாராததனாலும், எதிர்பாராத சில காரணங்களினாலும், தெய்வபலம் இன்மையினாலும் ட்யூப்ளே தாம் எண்ணியபடி யாதொன்றையும் செய்ய இயலாமற் போயிற்று.

கி. பி. 1754-ல், பிரெஞ்சு மேலதிகாரிகள் அவரைப் பிரான்சுக்குத் திரும்பி வந்துவிடும்படி கட்டளையிட்டார்கள். அவர் தாம் கொண்ட முயற்சிக்கு ஈடாக அவமானத்தையும், வறுமையையும் அடைந்து உயிர் துறந்தார். ஆயினும், அவர் ஆங்கிலேயருக்கு ஒரு சிறந்த வழிகாட்டியானார்.

கி. பி. 1748-ல் ஹைதராபாத் நிஜாமாகவிருந்த சின் கிலிச் கான் என்பவர் இறந்துவிடவும், அவருடைய மைந்தர் நாஸர்ஜங் என்பவரும், பெயரர் முஸபர்ஜங் என்பவரும் பட்டத்தைக் குறித்துச் சண்டையிட்டார்கள். அதே சமயத்தில் சந்தா சாஹிப் என்பவர் சின் கிலிச் கானால் நியமிக்கப்பட்டிருந்த ஆன்வருதீன் என்னும் கர்னாடக நவாப்பைத் துரத்திவிட்டுத் தாம் கர்னாடக நவாப்பாக வேண்டுமென முன்வந்தார். முஸபர்ஜங்கும், சந்தா சாஹிபும்

திரிசிராப்பள்ளி மலைக்கோட்டை

சேர்ந்துகொண்டு ட்யூப்ளேயைத் தங்களுக்குத் துணைவரும்படி வேண்டினார்கள். அவர் அதற்கு உடன்பட்டு புஸ்ஸி என்பவரை ஒரு சேனையுடன் அனுப்பினார். புஸ்ஸி ஆம்பூரில் ஆன்வருதீனுடன் சண்டையிட்டு அவரைக் கொன்றுவிட்டார். அதனால், சந்தா சாஹிப் ஆற்காட்டு நவாப் ஆனார். அப்பொழுது நாஸர்ஜங் கொலையுண்டு

போனதனுல், முஸபர்ஜங்க் ஹைதராபாத்துக்கு நிஜாம் ஆனுர். இவ்வாருகப் பிரெஞ்சுக்காரருடைய அதிகாரம் மேன்மையடைய லாயிற்று. ட்யூப்ளே கர்னுடக ராஜ்யத்துக்குக் கவர்னராக நியமிக்கப் பட்டதுமன்றி, பிரெஞ்சுக்காரருக்கு வடசர்க்காரும் கிடைத்தது. கஞ்சம் முதல் குண்டூர் வரையிலான ஜில்லாக்களுக்கு வடசர்க்கார் என்று பெயர்.

ஆன்வருதீன் ஆம்பூர் சண்டையில் இறந்துபோனதும், அவருடைய மைந்தரான முகம்மது அலீ என்பவர் திரிசிராப்பள்ளிக்குச் சென்று, ஆங்கிலேயரைத் தமக்கு உதவிசெய்யும்படி வேண்டினுர். அதையறிந்த சந்தாசாஹிப் ஒரு பெருஞ்சேனையுடன் புறப்பட்டுச் சென்று, திரிசிராப்பள்ளியை முற்றுகை செய்தார். திரிசிராப்பள்ளியில், பட்டணத்தின் மத்தியில் ஒரு குன்று இருக்கின்றது. மதுரையில் ஆட்சிபெற்றிருந்த நாயக்க அரசர்கள் 16-வது நூற்ருண்டில் அக்குன்றின்மீது ஒரு பலமான கோட்டையைக் கட்டினுர்கள். அக் கோட்டையைச் சத்துருக்கள் எளிதில் பிடித்துக்கொள்ள முடியாது. பகைவர்கள் குன்றின்மீதேறிக் கோட்டையைப் பிடிப்பது கஷ்டமாகும். அல்லாமலும், திரிசிராப்பள்ளியிலிருந்தும் நாலாப் பக்கங்களுக்கும் அப்பொழுதே செப்பனிடப்பட்ட பாதைகள் போடப்பட்டிருந்ததனுல், கோட்டைக்குள் இருப்பவர்களுக்குப் படைத்துணையையும், உணவுப்பொருள்களையும் எளிதில் அனுப்பக்கூடும். ஊரைச் சார்ந்து காவிரி நதி பெருகிப் பாய்ந்ததனுல், தண்ணீருக்கு எவ்விதக் குறைவும் இல்லை. ஆதலினுல், பகைவர்கள் வெகுகாலம் கோட்டையை முற்றுகை செய்தபோதிலும், கோட்டைக்குள் இருப்பவர்கள் தாகம் பசியின்றியும், உதவியைப்பெற்றும் இருக்கமுடியும். இக்காரணங்களினுலேதான் முகம்மது அலீ திரிசிராப்பள்ளிக்கு ஓடிச் சென்ருர்.

சந்தாசாஹிப் திரிசிராப்பள்ளியை முற்றுகைசெய்ததும், ஆங்கிலேயர்கள் நவாப்பின் தலைநகரான ஆற்காட்டைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். ஆற்காட்டிற்கு அனுப்பப்பட்ட சேனைக்குக் க்ளைவ் என்பவர் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். அந்தச்சமயம் ஆற்காட்டைப் பிடித்துக்கொள்ளுவதுதான் சிறந்த உபாயம் என்று ஆங்கிலேய கவர்ன

ருக்கு யுக்திசொன்னவர் க்ளைவே யாவர். க்ளைவ் கி. பி. 1744-ல், ஆங்கிலேய கீழிந்திய வர்த்தகக் கம்பனியில் ஒரு குமாஸ்தாவாக நியமிக்கப்பட்டு இந்தியாவுக்கு வந்தார். அவர் சிறுவராக இருந்த பொழுது பள்ளிக்குச்சென்று கல்விகற்காமல், பல துன்மார்க்கர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டு செய்த தீச்செயல்கள் இவ்வளவு அவ்வளவு அல்ல. சண்டைசெய்வதே அவருக்குப் பெருந்தொழிலாக இருந்தது. அவரை வைத்துக் காக்க முடியாத அவருடைய தந்தை, அவருடைய நண்பர் ஒருவர் சொல்லியபடி, அவரை இந்தியாவுக்கு அனுப்பிவிட்டார்.

ராபர்ட் க்ளைவ்

க்ளைவ் இணையற்ற பராக்கிரமசாலி. அவர் அஞ்சாத நெஞ்சம் படைத்தவர். அவர் தாம் மேற்கொண்ட காரியத்தை நிறைவேற்றுவதில், செய்யத்தக்க காரியம் எது செய்யத்தகாத காரியம் எது என்பதைச் சிறிதும் கருதினவர் அல்லர். அவர் அதிகாரம் செலுத்தப் பிறந்தவரேயன்றி, அதிகாரத்திற்கு அடங்கி நடக்கத் தோன்றினவர்

அல்லர். அவர் சிறிதுகாலத்திற்குள் குமாஸ்தாவேலையை நீத்து ராணுவத்தில் சேர்ந்துகொண்டார். அவர் சென்னையைப் பிரெஞ்சுக்காரர் கைப்பற்றிக்கொண்டபொழுது, மாறுவேஷம்பூண்டு தப்பிச் சென்றுவிட்டார். அவர்கள் தேவனும்பட்டணத்தை எதிர்த்த பொழுதும், அவர் மிகுந்த ஆண்மையோடு சண்டைசெய்தார். ஆங்கிலேயருடைய இந்திய ஸாம்ராஜ்யத்திற்கு அடிப்படையைப் போட்டவர் க்ளைவே யாவர்.

க்ளைவ் ஆற்காட்டுக் கோட்டையை எளிதில் பிடித்துக்கொண்டுவிட்டபோதிலும், ஒருகால் சந்தாசாஹிப் அதை மீட்டுக்கொள்ள ஒரு பெரும்படையுடன் எதிர்த்து வரக்கூடும் என்றெண்ணி, அரண்களைப் பலப்படுத்திப் பந்தோபஸ்துக்கள் செய்துவந்தார். அவர்

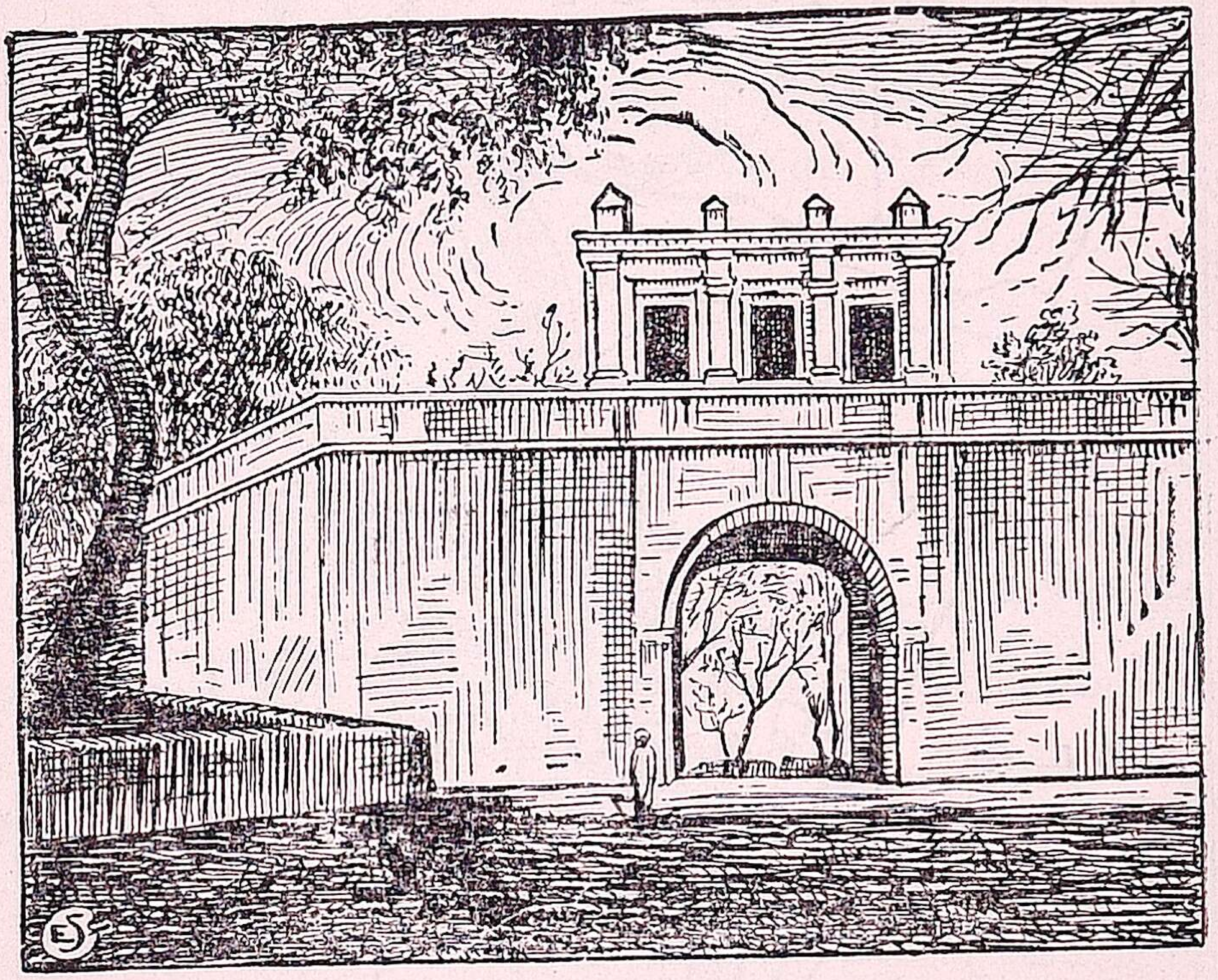

ஆற்காட்டுக் கோட்டை

எதிர்பார்த்தபடியே சந்தாசாஹிப் திரிசிராப்பள்ளியிலிருந்து ஒரு பெரும் படையை அனுப்பினர். அப்பொழுது பிரெஞ்சுக்காரரும் உடன் வந்தார்கள். ஆனல் அவர்களால் ஆற்காட்டைப் பிடித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அன்றியும் க்ளைவ் சந்தாசாஹிபின் மைந்தரான ராஜாசாஹிபை ஆரணியிலும், காவேரிப்பாக்கம் என்னுமிடத்

திலும் தோற்கடித்துவிட்டார். அதன் பின்னர், அவர் திரிசிராப் பள்ளிக்குச்சென்று அங்கிருந்தும் சந்தாசாஹிபையும், பிரெஞ்சுக் காரரையும் துரத்திவிட்டார். அப்பொழுது சந்தாசாஹிப் தஞ்சாவூரில் கொலையுண்டு போனதனால், முகம்மது அலீ கர்னாடக நவாப்

பானார். அவர் அது முதல் கி. பி. 1795 வரையில் நவாப்பாக இருந்து வந்தார்.

அதன் பின்னரும், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் திரிசிராப்பள்ளியை முற்றுகை செய்தார்கள். ஆனால், அவர்களால் ஒன்றுஞ் செய்யக்

கூடவில்லை. அதனால், அவர்கள் கி. பி. 1754-ல், ஆங்கிலேயருடன் சமாதானஞ் செய்துகொண்டு, இனித் தாங்கள் சுதேச அரசர்களின் வழக்குக்களில் தலையிட்டுக் கொள்வதில்லை என்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள். அது முதலாகத் தென் இந்தியாவில் பிரெஞ்சு அதிகாரம் சிதைவுபடலாயிற்று. அதனோடு இரண்டாவது கர்னாடக யுத்தம் முடிந்தது. இந்த யுத்தத்திற்குப் பின்புதான் ட்யூப்ளே தமது வேலையை இழந்து பிரான்சுக்குச் சென்றது. அவர் கி. பி. 1764-ல் பாரிஸ் நகரத்தில் மிகுந்த சோகத்தினால் மரணமடைந்தார்.

iii. மூன்றாவது கர்னாடக யுத்தம்

திரும்பவும், கி. பி. 1756-ல், ஐரோப்பாவில் ஆங்கிலேயருக்கும், பிரெஞ்சுக்காரருக்கும் யுத்தம் மூண்டது. அப்பொழுது கி. பி. 1758-ல், லாலி என்னும் பிரெஞ்சு தளகர்த்தர் தேவனாம்பட்டணத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு மதராஸை நோக்கி வந்தார். புஸ்ஸி என்பவர் வடசர்க்காரிலிருந்து வந்து அவருடன் சேர்ந்து கொண்டார். அதை அறிந்த க்ளைவ் வங்காளத்திலிருந்து ஒரு பெருஞ் சேனையை அனுப்பினார். அச்சேனை பிரெஞ்சுக்காரரிடமிருந்து வட சர்க்காரைப் பிடித்துக்கொண்டு, அவர்களை மதராஸிலிருந்தும் துரத்தி அடித்துவிட்டது. அன்றியும், க்ளைவ் சந்திரநகரைப் பிடித்துக்கொண்டு அங்கே பிரெஞ்சுக்காரர்கள் கட்டிவைத்திருந்த கோட்டையையும், வியாபாரக் கிடங்கையும் இடித்துத் தகர்த்துப் பாழாக்கிவிட்டார்.

அடுத்த வருஷத்தில், அதாவது கி. பி. 1760-ல், கூட் என்பவர் பிரெஞ்சுக்காரர்களை வந்தவாசியில் சண்டையிட்டு அடியோடு தோற்க அடித்துவிட்டார். மறுவருஷத்தில், புதுச்சேரியும் ஆங்கிலேயருடைய வசமாகிவிட்டது. ஆங்கிலேயரை இந்தியாவினின்றும் துரத்திவிட வேண்டுமென எண்ணிவந்த லாலியும், புஸ்ஸியும் ஆங்கிலேயர்களால் சிறைபிடிக்கப்பட்டார்கள். அதனோடு, பிரெஞ்சுக்காரருடைய அதிகாரம் இந்நாட்டில் முழுவதும் தொலைந்து விட்டது.

கி. பி. 1763-ல், ஆங்கிலேயருக்கும், பிரெஞ்சுக்காரருக்கும் **பாரிஸ்** நகரில் மறுபடியும் சமாதானம் ஏற்பட்டது. அதனால், ஆங்கிலேயர் புதுச்சேரியையும், சந்திரநகரையும் பிரெஞ்சுக்காரருக்குத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டார்கள். அவ்விடங்கள் இன்னமும் அவர்களுடைய வசத்திலேயே இருந்துவருகின்றன. பின்னர், கி. பி. 1769-ல், பிரெஞ்சு கீழிந்திய வர்த்தகக் கம்பனியே முற்றும் ஒழிந்து போய்விட்டது. இவ்வாறாக, **மூன்றாவது கர்னாடக யுத்தம்** முடிவாகிவிட்டது.

ஆங்கிலேயருக்கும், பிரெஞ்சுக்காரருக்கும் புதுச்சேரி, தேவனாம்பட்டணம், மதராஸ், மசூலிப்பட்டணம், சந்திரநகர் முதலான இடங்களில் நடந்த சண்டைகளில் நிலப்படையைவிடக் கப்பற்படையே முதன்மை பெற்றிருந்தது. ஆங்கிலேயர்கள் அக்காலத்திலிருந்தே கப்பற் சண்டையில் கைதேர்ந்தவர்களாக இருந்து வந்ததனால், பிரெஞ்சுக்காரர்களை அவர்கள் இலகுவில் வென்றுவிட்டார்கள். அல்லாமலும், அப்பொழுது நமது நாட்டில் மஹாராஷ்டிரர்களிடம் இருந்த கப்பற்படையைக் கி. பி. 1756-ல், வாட்ஸனும் க்ளைவும் நாசஞ்செய்துவிட்டதனால், ஆங்கிலேயரைக் கடற் சண்டையில் வெல்லுவது கஷ்டமான காரியமாயிற்று.

பயிற்சிகள்

1. ட்யூப்ளே யார்? அவர் இந்திய சிற்றரசர்கள் வியவகாரங்களில் தலையிட்டுக் கொள்வானேன்?

2. இரண்டாவது கர்னாடக யுத்தத்தை விவரித்துக் கூறுக.

3. திரிசிராப்பள்ளி முற்றுகையை விடுவிக்க க்ளைவ் செய்த சூழ்ச்சி என்ன?

4. வந்தவாசியில் நடந்த சண்டை எவ்வாறு முக்கியமானதாகும்? அது எப்போது, யார் யாருக்கு நடந்தது?

5. பிரெஞ்சுக்காரர்கள் தோற்றுப் போவானேன்?

22. ஆங்கிலேயருக்கு வங்காளம் கிடைத்தவாறு

i. வங்காள வியவகாரங்கள்

ஔரங்கஜீப் இறந்துபோன பின்னர், சுமார் 50 வருஷங்களுக்குள், முகலாய ஸாம்ராஜ்யத்தினின்றும் அநேக சிறிய ராஜ்யங்கள் பிரிந்து ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி ஆட்சியைப் பெற்றுக்கொண்டன என்பதை நாம் அறிவோம். அப்பொழுதுதான் நிஜாம் ஹைதராபாத்தைத் தனி ராஜ்யமாக்கிக்கொண்டு அரசு செலுத்தத் தொடங்கினர். அப்பொழுதே, வங்காளமும், அயோத்தியும் தனித்தனி ராஜ்யங்கள் ஆயின. அலிவர்திகான் என்ற ஓர் ஆண்மை மிக்க போர் வீரர், துரோகத்தினல் வங்காளம், பீஹார், ஒரிஸ்ஸா என்னும் நாடுகளை முகலாய ராஜ்யத்திலிருந்தும் வேறு பிரித்து ஒரு தனி ராஜ்யமாக்கி ஆட்சி செய்துவந்தார். அவர், ஆங்கிலேயர்கள் தென்னிந்தியாவில் சுதேச அரசர்களின் வியவகாரங்களில் தலையிட்டுக்கொண்டு அதிகார வளர்ச்சியை அடைந்துவிட்டது போலவே, வங்காளத்திலும் அதிகாரம் பெறுவதற்கான வழிகளைத் தேடக்கூடும் என எண்ணினர். அன்றியும், அவர் 'ஆங்கிலேய வியாபாரிகள் நன்றியறிதலில்லாத துரோகிகள் என்றும், அவர்கள் வியாபாரிகள் என நடித்துக்கொண்டு தமக்கும், தமது சந்ததியாருக்கும் விரோதமாகக் கலகங்களை உண்டாக்கி நாடு பெறவேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடன் நடந்துவருகிறார்கள்' என்றும் எண்ணி, அவர்கள்மீது மிகுந்த பகை கொண்டிருந்தார். அவர் அவர்களைத் தமது நாட்டிலிருந்தும் துரத்திவிட வேண்டுமெனவும் விரும்பினர். ஆனல், அவர் அப்பொழுது உள்நாட்டில் உண்டான கலகங்களை அடக்குவதிலும், மஹாராஷ்டிரர்கள் தமது நாட்டின்மீது படையெடுத்து வராதபடி தடுப்பதிலுமேயே தமது காலத்தை எல்லாம் செலவு செய்து வந்ததனல், அவர் ஆங்கிலேயருக்கு விரோதமாக யாதொன்றுஞ் செய்யவில்லை. ஆயினும், கி, பி. 1756-ல், அவர் இறக்கும் பொழுது, தம்முடைய பகையைத் தமது பெயரரான ஸிராஜ் உத் தௌலாவினிடம் ஒப்புவித்துக் காலஞ்சென்ருர்.

ஸிராஜ் உத் தௌலா பட்டத்துக்கு வந்ததுமுதல் ஆங்கிலேயர் மீது பகைகொண்டிருந்தார். அவர் தாம் பட்டத்துக்கு வந்த

பொழுது, அப்பொழுதிருந்த வழக்கப்படி, ஆங்கிலேயர் தமக்குக் காணிக்கை தந்து மரியாதை செய்யவில்லை என்றும் அவர்களிடம் கோபம் கொண்டிருந்தார். ஆங்கிலேயர் நவாப்பின் பகைவர்களோடு சேர்ந்துகொண்டு அவரை அவமதித்தார்கள் என்பதும் அவருடைய எண்ணம். அப்பொழுது, நமது நாட்டின் வியாபாரமும், கைத் தொழில்களும் பெரும்பாலும் ஹிந்துக்களினுலேயே கையாளப் பட்டு வந்ததனுல், ஆங்கிலேய வர்த்தகர்களுக்கும், ஹிந்து வியாபாரி களுக்கும் நெருங்கிய பழக்கம் உண்டாயிற்று. அதை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஆங்கிலேய வியாபாரிகள், முகம்மதிய மதத்தினின்றும் வேறுபட்டிருந்த ஹிந்துக்களைத் தமக்கு விரோதமாகக் கிளப்பித் தம்முடைய அரசாட்சியைத் தொலைத்துவிடும்படி தூண்டிவந்தார் கள் என்பதும் நவாப்பின் அபிப்பிராயம். உண்மையில் 18-வது நூற்றுண்டின் மத்தியில் வங்காளத்துக் குடிகளின் நிலைமை அக் காலத்திய மற்றெந்த நாட்டுக் குடிகளின் நிலைமைக்கும் குறைவு பட்டிருக்கவில்லை. ஆகவே, அச்சமயம் ஹிந்துக்கள் முகம்மதிய ஆட்சியை வெறுக்கச் சிறிதும் காரணமில்லை.

இவ்வாறுக நவாப் ஆங்கிலேயரிடம் விரோதம் கொண்டிருக் கையில், ஆங்கிலேயர்கள் வங்காளத்திலிருந்த தங்கள் கோட்டைகளை மராமத்துகள்செய்து புதுப்பித்தார்கள். நவாப், அவர்கள் தமது நாட்டில் தங்களுடைய பழைய கோட்டைகளைப் பழுது பார்க்க வாவது, புதிய கோட்டைகளைக் கட்டவாவது கூடாது என்று ஆஜ் ஞாபித்தார். அல்லாமலும், ஆங்கிலேயருடைய மேலதிகாரிகளே அவர்கள் இந்நாட்டில் சுதேச அரசர்களின் பாதுகாப்பிலேயே இருந்து வரவேண்டுமென்றும் ஆணையிட்டிருந்தார்கள். ஆங்கிலேய வியாபாரிகள் அந்த இரண்டில் எதையும் பொருள் படுத்தவில்லை. இவை போதா எனவோ, ஆங்கிலேயர்கள், நவாப்பின் கோபத்திற் குப் பயந்து அவரிடமிருந்தும் தப்பியோடி வந்துவிட்ட ஒரு பணக் காரனை, அவருடைய வேண்டுகோளின்படி திரும்பவும் அவரிடம் அனுப்ப உடன்படவில்லை. இவ்வாறுக, நவாப்புக்கு ஆங்கிலேயரிடம் கோபம் மூண்டு அவர் சண்டைக்குத் தயார் ஆனுர்.

கி. பி. 1756-ம் வருஷம் மே மாதம் அவர் ஒரு சேனையை அனுப்பி, ஆங்கிலேயருடைய காசிம்பஜார் கிடங்கை இலகுவில்

கைப்பற்றிக்கொண்டு, அங்கிருந்த ஆங்கிலேயர்களைச் சிறையிலிட்டு விட்டார். பின்னர், அவர் ஒரு பெரும்படையுடன் கல்கத்தாவை எதிர்த்துச் சென்றார். அங்கே அவர் ஆங்கிலேயருடன் சண்டை செய்வதை விட்டுச் சமாதானங்கொள்ள முயன்றார். அப்பொழுது ஆங்கிலேயரிடம் போதுமான போர்ப்படை இல்லாதிருந்தும், அவர்கள் தாங்கள் வஞ்சனையினால் அவரை வென்றுவிடலாம் என்று எண்ணி, சமாதானத்துக்கு உடன்படவில்லை. அவர்கள் நவாப்புக்குத் துணை வரக்கூடிய சிலரைச் சிறையில் அடைப்பித்துப் பந்தோபஸ்துகள் செய்தார்கள். ஆயினும், நவாப் அவர்களை எளிதில் ஜயித்துக் கல்கத்தாவைப் பிடித்துக்கொண்டார். அப்பொழுது அங்கிருந்தவர்களில் பலர் தங்களுடைய மனைவி மக்களுடன் படகுகளிலேறித் தப்பி ஓடிப்போனார்கள்.

நவாப் கல்கத்தாவைப் பிடித்துக்கொண்டுவிட்ட செய்தி சென்னைக்கு எட்டினதும், க்ளைவும், வாட்ஸன் என்பவரும் ஒருநிலப்படையையும், ஒரு கப்பற்படையையும் திரட்டிக்கொண்டு கல்கத்தாவை எதிர்த்துச் சென்று, அதை ஸிராஜ் உத் தௌலாவினிட மிருந்தும் கைப்பற்றிக்கொண்டார்கள். உடனே நவாப் ஆங்கிலேயருடன் சமாதானம் செய்துகொண்டார். அப்பொழுது ஆங்கிலேயர்கள் தங்களுக்குப் போட்டியாக வியாபாரம் செய்துவந்த பிரெஞ்சுக்காரர்களை வங்காளத்திலிருந்தும் துரத்திவிடும்படி நவாப்பைக் கேட்டார்கள். அவர் அதற்கு உடன்படாததனால், அவர்கள் தாங்களே அவர்களுடன் சண்டைசெய்து அவர்களைத் தொலைத்துவிடத் தீர்மானித்துக்கொண்டார்கள். அவர்கள் தங்களிடமிருந்து தப்பி யோடிப் போய்விட்ட சில துரோகிகளைப் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் பாதுகாத்து வருகின்றார்கள் என்று எண்ணியும், இவர்கள் ஒருகால் நவாப்புக்கு உதவிசெய்யக்கூடும் என்று பயந்தும், பிரெஞ்சுக்காரர்மீது சண்டை தொடுத்தார்கள். க்ளைவ் சந்திரநகரை எதிர்த்துச் சண்டை செய்து அதைத் தமது வசப்படுத்திக்கொண்டார். அப்பொழுது ஆங்கிலேயர்கள் அங்கிருந்த கோட்டையையும், கிடங்குகளையும், இன்னும் பல பெரிய கட்டிடங்களையும் இடித்துப் பாழாக்கி விட்டார்கள்.

ii. பிளாஸிச் சண்டை

சென்னையிலிருந்து க்ளைவும், வாட்ஸனும் கல்கத்தாவை எதிர்த்துச் சென்றபொழுது, சென்னையிலிருந்த வர்த்தகச் சங்கத்தின் ஆலோசனைச் சபையார், அவர்களை வங்காளத்தில் கலகத்தை மூட்டி நவாப்பைத் தொலைத்து விடுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யும்படி ஏவி யனுப்பினார்கள். அதற்கு இணங்க, க்ளைவ் அப்பொழுது ஸிராஜ் உத் தௌலாவை அதிகாரத்திலிருந்தும் நீக்கிவிடவேண்டுமென்று முயன்றுவந்தார். அவர் நவாப்பின் சேனைத்தலைவரான **மீர்ஜாபர்** என்பவரை ஆசைகாட்டி வசப்படுத்திக்கொண்டு, மீர்ஜாபர் நவாப்பினுடைய சேனையை அவருக்கே விரோதமாகத் தமக்கு உதவும்படி ஏற்பாடு செய்தார். இந்தத் துரோகமான ஏற்பாட்டை **அமீர்சந்த்** என்னும் ஒரு பஞ்சாபி வர்த்தகர் முன்னின்று செய்வித்தார். அதற்கு ஈடாக க்ளைவ் அவருக்கு 30 லக்ஷம் ரூபாய் தருவதாகச் சொல்லி ஒரு பத்திரத்தை எழுதி, அதில் வாட்ஸனுடைய கையொப்பத்தையும் தாமே போட்டுக் கொடுத்துவிட்டார். இது நகல். ஆனால், அசல் பத்திரத்தில் க்ளைவ் அமீர்சந்துக்குப் பணம் தருவதைக் குறித்து ஒன்றும் காணப்படவில்லை. தாம் முன்னின்று முடித்துவைத்த துரோகமான ஏற்பாட்டை, க்ளைவ் தமக்குப் பணம் தராவிடில் வெளியிட்டு விடுவதாகப் பயமுறுத்தின அமீர்சந்தை, க்ளைவ் துரோகம் செய்து ஏமாற்றிவிட்டார். மீர்ஜாபரையன்றி நவாப்பின் உத்யோகத்திலிருந்த இன்னும் பலரும் அவருக்கு விரோதமாகக் கிளம்பி ஆங்கிலேயருடன் சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

கி. பி. 1757-ல் பிளாஸி என்னுமிடத்தில் நவாப்புக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் ஒரு கடும்போர் நிகழ்ந்தது. அப்பொழுது, மீர்ஜாபர் தூரத்திலிருந்த வண்ணமாகவே சண்டை நடப்பதைப் பார்த்திருந்து, க்ளைவ் வெற்றிபெற்ற பின்னர், அவருடன் வந்து சேர்ந்து கொண்டார். யுத்த முனையிலிருந்தும் தப்பியோடிச் சென்ற ஸிராஜ் உத் தௌலா மீர்ஜாபரின் மகனான மீரான் கையினால் கொலையுண்டு போனார். க்ளைவ் உடனே முர்ஷிதாபாத்துக்குச்சென்று **மீர்ஜாபரை** நவாப்பாக்கினார். பிளாஸிச் சண்டை நடந்த இரண்டு மாதங்களுக்குள் கப்பல் தலைவரான வாட்ஸன் ஜுரத்தினால் இறந்து போனார்.

மீர்ஜாபர் ஆங்கிலேயர்கள் தமக்குச் செய்த உபகாரத்திற்கு ஈடாக, க்ளைவுக்கும், மற்றுமுள்ள பல ஆங்கிலேய உத்யோகஸ்தர் களுக்கும், வர்த்தகக் கம்பனிக்கும் ஏராளமான சன்மானங்களைச் செய்தார். அவர் கம்பனியாருக்குச் சுமார் 882 சதுரமைல் விஸ் தீர்ணமுள்ள **24 பர்க்காணங்கள்** என வழங்கப்பட்டுவரும் நாட்டை இனமாகக் கொடுத்தார். அவர் ஆங்கிலேயர்கள் அதன்பொருட்டுத் தமக்குச் செலுத்தவேண்டிய வரியை அவர்கள் க்ளைவுக்குக் கொடுத்துவிடும்படி ஏற்பாடு செய்ததனால், அந்தப் பிரதேசத்திற்கு **க்ளைவ் ஜாகீர்** எனப் பெயர் வந்தது. அன்றியும், அவர் கல்கத்தா விலிருந்த ஆங்கிலேய, அர்மீனிய, இந்தியக் குடிகளுக்கு ஒரு கோடி ரூபாயும், கடற்படை, தரைப்படைகளுக்குத் தனித்தனி 25 லக்ஷம் ரூபாயும், க்ளைவுக்கும், ட்ரேக் என்பவருக்கும் தலைக்கு $2\frac{3}{4}$ லக்ஷம் ரூபாயும், க்ளைவுக்கு மட்டில் தனிமையாக 18 லக்ஷம் ரூபாயும், இதர ஆங்கிலேய உத்யோகஸ்தர்களுக்குச் சுமார் 10 லக்ஷம் ரூபாயும் கொடுத்து உதவினர். இவ்வாறாக, அவர் இரண்டேகால் கோடி ரூபாய்க்கும் அதிகமான பணத்தைச் செலவு செய்தார்.

ஆங்கிலேயர்களுக்கு இந்தியாவில் முதன் முதல் வங்காளத்தில் நாடு கிடைத்தது பெரும் பாக்கியமேயாகும். வங்காளம் நீர்வளத் தையும், நிலவளத்தையும் பொருந்தி இந்தியாவின் **சுவர்க்கம்** எனக் கொண்டாடி வரப்பட்ட பிரதேசமாகும். அல்லாமலும், அது போக்கு வரவுக்கு மிகவும் சாதனமான கங்கைநதியையும், அதன் பல கால்வாய்களையும் பொருந்தியிருந்ததனால், வியவசாயத்திலும், வியாபாரத்திலும் மேம்பட்டிருந்தது. அதனால், ஆங்கிலேய கம்ப னியாருக்கு அதனின்றும் ஏராளமான வருமானம் கிடைத்து வந்தது.

ஆதிகாலத்தில் இந்தியாவின்மீது படையெடுத்துவந்த பார ஸிகர், கிரேக்கர், அரபியர், துருக்கியர் முதலான பலரும் நிலத்தில் சண்டை செய்வதில் வல்லவராக இருந்ததனால், அவர்கள் நிலமார்க்க மாக வந்தது நியாயமேயாகும். அவர்களில் முகம்மதியர்கள் **டில்லி** யைத் தங்களுடைய ராஜ்யத்தின் தலைநகராகக் கொண்டும், அதன் அருகில் பல பெரிய சண்டைகளைச் செய்தும் இந்நாட்டில் தங்கள் அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்தினதும் சகஜமே. ஆங்கிலேயர்கள், அங்

னமின்றி, கப்பற்படையில் சிறந்து இருந்ததனுல், அவர்கள் கடல் மார்க்கமாக இந்தியாவுக்கு வந்ததும், முதலில் தங்கள் அதிகாரத்தைக் கடலோரத்தில் நிலைநாட்டியதும், அங்கிருந்தும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக உள்நாட்டை நோக்கிச் சென்றதும் இயல்பேயாகும். அவர்களுடைய ராஜ்யத்திற்கு வெகுநாட்கள் வரையில் கல்கத்தா தலைநகராக இருந்ததும் பொருந்தியதேயாகும்.

பயிற்சிகள்

1. அலிவர்திகானும், விராஜ் உத்தௌலாவும் ஆங்கிலேயரைப் பகைக்கக் காரணமென்ன ?

2. பிளாஸியில் சண்டை செய்தது யார், யார் ? காரணம் என்ன ? முடிவு என்ன ?

3. ஆங்கிலேயருக்கு 24 பர்க்காணங்கள் எவ்வாறு கிடைத்தன ?

4. ஆங்கிலேயர் வெகுகாலம்வரை கல்கத்தாவைத் தலைநகராகக் கொள்வானேன் ?

23. ஆங்கிலேயரின் அதிகாரப் பெருக்கம்

மீர்ஜாபர் தமது பொக்கிஷத்திலிருந்த பணத்தை எல்லாம் ஆங்கிலேயருக்கு வாரிவாரி வழங்கிவிட்டதனுல், ராஜ்யபாரத்தை நடத்துவதற்குக்கூடப் பணமில்லாமல் திகைத்தார். அவர் கடுமையான வரிகளை விதித்துத் தமது குடிகளை வருத்தவும், நாட்டில் கலகங்கள் பெருகிப்போயின. அவருக்கு அவற்றை அடக்குவதற்குத் திறமையாவது சக்தியாவது இல்லை. அதனுல், க்ளைவ் முர்ஷிதாபாத்துக்குச் சென்று கலகங்களை அடக்கி நாட்டில் அமைதியை உண்டாக்கினுர். ஆனுல், அவர் முர்ஷிதாபாத்தை விட்டகன்றதும், மறுபடியும் கலகங்கள் உண்டாயின.

கி.பி. 1759-ல் முகலாய சக்ரவர்த்தியின் மைந்தரான ஷாஸடா என்பவர் மீர்ஜாபரின் பகைவரான அயோத்தி நவாப்புடன் சேர்ந்துகொண்டு பீஹார் நாட்டின்மீது படையெடுத்துவந்தார். அவர் வங்காள நவாப் முகலாய அரசரின் மேலதிகாரத்தை ஒப்புக்கொண்டு, அவருக்குக் கப்பம் செலுத்துமாறு செய்யவேண்டும் என்

னும் நோக்கத்துடன் வந்தார். க்ளேவ் அவர்களை எதிர்த்துச் சென்று சண்டையிட்டு வென்று, மீர்ஜாபரின் நாட்டையும், கௌரவத்தையும் காப்பாற்றினர். அவ்வாறு இருந்தும், மீர்ஜாபர் ஆங்கிலேயர்கள் தம்மைத் தொலைத்துவிட எண்ணித் தமது நாட்டில் கலகத்தை உண்டாக்கி வருகிறார்கள் என்று அவர்கள்மீது மிகுந்த சந்தேகத்தைக் கொண்டு டச்சுக்காரருடன் கலந்து ஆங்கிலேயரைச் சண்டையிட ஆலோசித்தார். அப்பொழுது சின்ஸுராவில் டச்சுக்காரர்களுடைய கப்பற்படைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வந்துகூடின. அதைக் கண்ட க்ளேவ், அப்பொழுது டச்சுக்காரர்கள் ஆங்கிலேயருடன் சமாதானமாக இருந்து வந்ததையும் கருதாது, அவர்களை வென்று வரும்படி போர்ட் என்பவரை அனுப்பினர். போர்ட் அவ்வாறே சென்று அவர்களைத் தோற்க அடித்துவிட்டார். அதனோடு டச்சுக்காரர்கள் தங்களுடைய இந்திய வியாபாரத்தை முழுவதும் இழந்து, கீழிந்தியத் தீவுகளை நோக்கிச் சென்றுவிட்டார்கள். அன்றியும், அவர்கள் தாங்கள் இனிச் சுதேச அரசர்களின் வழக்குகளில் தலையிட்டுக் கொள்ளுவதில்லை என்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள். கி. பி. 1760-ம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் க்ளேவ் இங்கிலாந்துக்குச் சென்றார். அவர் மூன்று வருஷகாலம் ஆங்கிலேய வியவகாரங்களை முன்னின்று நடத்திப் பல வெற்றிகளை அடைந்தார்.

க்ளேவ் இந்தியாவை விட்டகன்ற சில மாதங்களுக்குள், ஷாஆலம் II என்னும் முகலாய சக்ரவர்த்தியும், ஷுஜா உத் தௌலா என்னும் அயோத்தி நவாப்பும் இரண்டாவதுமுறை மீர்ஜாபரின்மீது படையெடுத்துவந்தார்கள். முன்பு க்ளேவின் கையினல் தோல்வியை அடைந்துபோன ஷாஸடா, தாம் சக்ரவர்த்தியான பிறகு வங்காள நவாப்பைத் தமது அதிகாரத்தில் அடக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று இன்னும் ஒரு முறை வங்காளத்தின்மீது படையெடுத்துவந்தார். அப்பொழுது ஆங்கிலேயர்மீது மிகுந்த வெறுப்புக்கொண்டிருந்த மீர்ஜாபர் முகலாய மன்னருடன் சமாதானம் செய்துகொண்டுவிட எண்ணினர். ஆனல், அவர் அவ்வாறு செய்வதில் ஆங்கிலேயருக்கு விருப்பம் இல்லை. அதனல், காப்டன் நாக்ஸ் என்பவர் ஒரு பெரும் படையுடன் சென்று பகைவர்களைப் பாட்ணவில் சண்டையிட்டுத் தோற்க அடித்துவிட்டு, மீர்ஜாபருக்கு உண்

டான துன்பத்தைப் போக்கினர். என்றாலும், மீர்ஜாபருக்கு ஆங்கிலேயரிடமிருந்த பகை சிறிதும் குறைவுபடவில்லை. ஆங்கிலேயரும் அவரிடம் வெறுப்புற்று அவரை நீக்கிவிட்டு, அவருடைய மருமகனை மீர்காஸிம் என்பவரை வங்காள நவாப்பாக்கினர்கள்.

மீர்காஸிம் திறமையும், பராக்கிரமும் உடையவர். அவர் நியாய வழியில் நடக்கும் சுபாவம் பொருந்தியவர். அவர் மீர்ஜாபரின் கடன்களைத் தீர்த்துவிட்டு, பொக்கிஷத்தில் பணத்தைச் சேர்த்து விமரிசையாக ஆட்சி செய்துவந்தார். அவர் செய்துவந்த ஏற்பாடுகள் யாவும் சிறந்தனவாகவே இருந்தன. அவர் தமக்கு ஆங்கிலேயரிடம் உண்டான நட்புப் பெருகிவரவேண்டுமென விரும்பி வெகு ஜாக்கிரதையாக நடந்துகொண்டார். அவ்வாறு இருந்தும், அவருக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் சண்டை உண்டாயிற்று.

ஆங்கிலேய வர்த்தகக் கம்பனியார் வரி செலுத்தாமல் உள்நாட்டில் வியாபாரம் செய்யும் உரிமையைப் பெற்று வர்த்தகம் செய்து வந்தார்கள். மீர்ஜாபர் கம்பனியின் உத்யோகஸ்தர்கள் செய்துவந்த அவர்களுடைய சொந்தமான வியாபாரத்திற்குக்கூட வரிசெலுத்த வேண்டியதில்லை என்று அனுமதி கொடுத்தார். எனவே, அந்நியர்கள் வரிசெலுத்தாமலும், சுதேச வர்த்தகர்கள் வரி செலுத்தியும், வியாபாரம் செய்து வந்தார்கள். இந்த ஏற்பாடு சிறிதும் நியாயமானதல்ல என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். ஆங்கிலேய வர்த்தகர்களுக்கு அதிகமான நன்மை ஏற்பட்டிருந்தும், அவர்கள் சுதேச வர்த்தகர்களிடம் லஞ்சம் வாங்கிக்கொண்டு, அவர்களுடைய சரக்குகளைத் தங்களுடையன என்று சொல்லிக்கொண்டு வரி செலுத்தாமல் நவாப்பை மோசம் செய்து வந்தார்கள். இந்த ஏற்பாட்டில் அயோக்கியர்களாயிருந்த சில சுதேச வியாபாரிகள் ஆங்கிலேயருடன் சேர்ந்துகொண்டு நவாப்பை மோசம் செய்து லாபமடையவும், யோக்கியர்களான சுதேச வர்த்தகர்கள் மட்டில் வரி செலுத்தி வரவும் இடமுண்டாயிற்று. இது பெரும் அநீதி எனக் கருதிய நவாப் சுதேச வியாபாரிகள் செலுத்திவந்த வரியையும் தள்ளிவிட்டார். அதனல், ஆங்கிலேய வியாபாரிகள் அநியாயமான வழியில் சம்பாதித்துவந்த லாபத்தை இழந்துவிட்டார்கள். அவர்கள், மீர்காஸிம் சுதேச வியாபாரிகளுக்கு வரி விதிக்கவேண்டுமென வாதாடி

ஞர்கள். அவர் அதற்குச் சிறிதும் இணங்கி வராததனால், ஆங்கிலேயர்கள் அவர்மீது சண்டை தொடுக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

ஆங்கிலேய வர்த்தகச் சங்கத்தின் அதிகாரத்திற்கு அடங்கி வங்காளத்தில் கவர்னர்களாக இருந்த ஹேஸ்டிங்ஸ், வான்ஸிடார்ட், வெரல்ஸ்ட் என்பவர்கள் மீர்காஸிமின் ஆட்சியையும், நடவடிக்கையையும் மெச்சியும், ஆங்கிலேய வர்த்தகர்களின் துன்மார்க்க வழிகளையும், அத்து மீறின செய்கைகளையும் பழித்தும் இங்கிலாந்தி லுள்ள மேலதிகாரிகளுக்கு அநேக நிருபங்கள் எழுதியுள்ளார்கள். அவர்கள், ஆங்கிலேய கம்பனியின் உத்யோகஸ்தர்களிற் பலர் நவாப்பின் அதிகாரத்தை மீறி நடந்தும், அவருடைய உத்யோகஸ்தர்களை அவமதித்தும், அவருக்குப் பலவகையான தீங்குகளை இழைத்தும் நடந்து கொண்டார்கள் என்றும் கூறியுள்ளார்கள். மீர்காஸிம் சண்டையை ஒழித்துச் சமாதானம் செய்துகொள்வதாகச் செய்த முயற்சிகள் பயன் பெறவில்லை. அதனால் அவர் ஆங்கிலேயர்கள் தமது ஏற்பாடுகளை அறியாமலிருக்க விரும்பி, மாங்கீர் பட்டணத்தைத் தமது நாட்டின் தலைநகரமாக்கிக் கொண்டார்.

முதலில், எல்லிஸ் என்பவர் பாட்னுவை எதிர்த்துச் சண்டை செய்யவும், நவாப் அவரையும், அவருடைய போர் வீரர்களையும் சிறைப்படுத்தி விட்டார். பின்னர், கி. பி. 1763-ல், மேஜர் ஆடம்ஸ் என்பவர் மீர்காஸிமை கேரிய, உதுவனுல என்னு மிடங்களில் சண்டைசெய்து தோற்க அடித்துவிட்டார். மீர்காஸிம் பாட்னுவை நோக்கிச் செல்லவும், ஆடம்ஸ் அவரை அவ்விடத்திற்கும் துரத்திச் சென்றூர். நவாப் கோபம் மூண்டு, அப்பொழுது அவர் வசத்தி லிருந்த ஆங்கிலேய கைதிகளைக் கொன்றுவிட்டார். பின்பு அவர் ஆங்கிலேயரது கையினின்றும் தப்பித்துக்கொள்ள விரும்பி, தமது நாட்டின் எல்லையைக் கடந்து 1763-ம் வருஷம் டிஸெம்பர் மாதம் 4-ம் தேதியன்று, ஷுஜா உத்தௌலாவின் நாட்டிற்குச் சென்றுவிட்டார். அப்பொழுது ஆங்கிலேயர்கள் மீர்ஜாபரை மறுபடியும் வங்காள நவாப்பாக நியமித்தார்கள்.

இதனிடையில், ஆங்கிலேய சிப்பாய்கள் கலகம் செய்யவும், மேஜர் மன்ரோ என்பவர் அக்கலகத்தை அடக்கி, அதற்குக் காரண

மாக இருந்தவர்களைச் சிரச்சேதம் செய்துவிட்டார். இது முதல் சிப்பாய்க் கலகம் என வழங்கப்படுவது.

கி. பி. 1764-ல் மீர்காஸிம், முகலாய சக்ரவர்த்தியையும், அயோத்தி நவாப்பையும் துணைசேர்த்துக்கொண்டு வந்து, பாட்னுவை எதிர்த்தார். ஆங்கிலேயர்கள் அவர்களை எளிதில் வென்று துரத்திவிட்டார்கள். பின்னர், பக்ஸார் என்னுமிடத்தில் இருதிறத்தாருக்கும் சண்டை நடந்தது. அதிலும் ஆங்கிலேயர்களே வெற்றி பெற்றுர்கள். பக்ஸார் சண்டையோடு முகலாய அதிகாரம் முற்றும் தொலைந்து போயிற்று. ஆங்கிலேயர்களுக்குப் பிளாஸியில் நடந்த சண்டையில் உண்டான வெற்றியின் பயனாக வங்காளத்தில் கிடைத்த அதிகாரம் பக்ஸார் சண்டையில் ஏற்பட்ட வெற்றியினுல் வேரூன்றி நிலைபெற்றுவிட்டது.

கி. பி. 1765-ல், மீர்காஸிமும், முகலாய சக்ரவர்த்தியும், அயோத்தி நவாப்பும் மறுபடியும் ஆங்கிலேயரைக் கோரா என்னுமிடத்தில் எதிர்த்துச் சண்டையிட்டு இன்னும் ஒருமுறை தோல்வியை அடைந்தார்கள். முகலாய மன்னரும், அயோத்தி நவாப்பும் ஆங்கிலேயரைச் சரணமடைந்து அவர்களுடன் சமாதானஞ் செய்து கொள்ள விரும்பினுர்கள். மீர்காஸிம் நாட்டைவிட்டு உயிர் தப்பி ஓடிப்போனுர். அவர் மிகுந்த துன்பத்தையும், வறுமையையும் அனுபவித்துக் கி. பி. 1777-ல், டில்லியில் இறந்து போனுர்.

இரண்டாவது முறை நவாப்பான மீர்ஜாபர் மிகச் சிறிது காலமே உயிர் வாழ்ந்திருந்தார். அப்பொழுது ஆங்கிலேய உத்யோகஸ்தர்கள் அத்துமீறியும், அவருடைய அதிகாரத்தை நிராகரித்தும் நடந்துவந்தார்கள். அவர் கல்கத்தாவிலிருந்த வர்த்தகக் கம்பனியின் போர்டுக்குத் தமது குறைகளை எல்லாம் தெரிவித்துக்கொண்டார். ஆனுல் அந்த ஆங்கிலேய மேலதிகாரிகள் அவற்றைச் சிறிதும் பொருள்படுத்தவில்லை. பெயருக்கு மட்டில் வங்காள நவாப்பாக இருந்த மீர்ஜாபர் 1765-ம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் 5-ம் தேதியன்று இறந்துபோனுர். அப்பொழுது ஆங்கிலேயர்கள் 15 வயதுள்ள நஜிமுத்தௌலா என்னும் சிறுவனைப் பெயருக்கு மட்டில் நவாப்பாகச் செய்து, சகல அதிகாரத்தையும் தாங்களே செலுத்தி வர

லானுர்கள். அவ்வாறு இருந்தும், புதிய நவாப் ஆங்கிலேய உத்யோகஸ்தர்களுக்கு 20 லக்ஷம் ரூபாய் இனுமாகத் தந்தார். அதற்குச் சிறிது முன்புதான் ஆங்கிலேய மேலதிகாரிகள் கம்பனியின் உத்யோகஸ்தர்கள் எவ்விதமான பரிசாவது, பரிதானமாவது வாங்கக் கூடாது என்று உத்தரவு செய்தனுப்பினுர்கள். அப்பொழுது இங்கிலாந்திலிருந்த கம்பனியின் மேலதிகாரிகள் க்ளைவை வங்காள கவர்னராக நியமித்து இந்தியாவுக்கு அனுப்பினுர்கள். அவர் 1765-ம் வருஷம் மே மாதம் கல்கத்தாவுக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

பயிற்சிகள்

1. மீர்ஜாபருக்கு ராஜ்யத்தை ஆளுந்திறமை யில்லை யென்பதை ருசுப்படுத்துக.

2. மீர்காஸீம் நவாப் ஆனது எங்ஙனம் ?

3. மீர்காஸிமின் ஆட்சி எவ்வாறிருந்தது ?

4. மீர்காஸிமுடன் ஆங்கிலேயர் சண்டை செய்வானேன் ?

5. பக்ஸார் சண்டை யார் யாருக்கு, எப்பொழுது, ஏன் நடந்தது ? அதன் முடிவு என்ன ? அதை முக்கியமானதாகக் கருதுவானேன் ?

24. லார்ட் க்ளைவின் சீர்திருத்தங்கள்
(கி. பி. 1765—கி. பி. 1767)

க்ளைவ் இந்தியாவை விட்டுச்சென்று திரும்பிவந்த ஐந்து வருஷங்களுக்குள் ஆங்கிலேய கீழிந்திய வர்த்தகக் கம்பனியின் உத்யோகஸ்தர்கள் நெறி தவறி நடந்தும், ஆங்கிலேயருடைய கௌரவத்தையும், பெருமையையும், பலரும் பழிக்கும்படி ஒழுகியும் வந்தார்கள். அதனுல், கம்பனியின் மேலதிகாரிகள் க்ளைவை மறுபடியும் இந்தியாவுக்கு அனுப்பிக் கம்பனியின் வியவகாரங்களையும், உத்யோகஸ்தர்களையும் ஒழுங்குபடுத்தும்படி செய்தார்கள்.

க்ளைவ் வந்ததும், கி. பி. 1765-ல், அலஹாபாத்தில் ஷா ஆலம் II என்னும் முகலாய சக்ரவர்த்தியுடனும், ஷுஜா உத்தௌலா என்னும் அயோத்தி நவாப்புடனும் சமாதான உடன்படிக்கை செய்துகொண்டார். அதன் நிபந்தனைகள்படி, ஆங்கிலேயர்கள் அயோத்தியைத் திரும்பவும் நவாப்புக்கே கொடுத்துவிட்டு அவ

ரிடமிருந்து 50 லக்ஷம் ரூபாய் பெற்றுக்கொண்டார்கள். அன்றியும், அவர்கள் அவருடைய ராஜ்யத்தினின்றும் கோராவையும் அலஹாபாத்தையும் வேறு பிரித்து அவற்றை ஷாஆலத்துக்குக் கொடுத்தார்

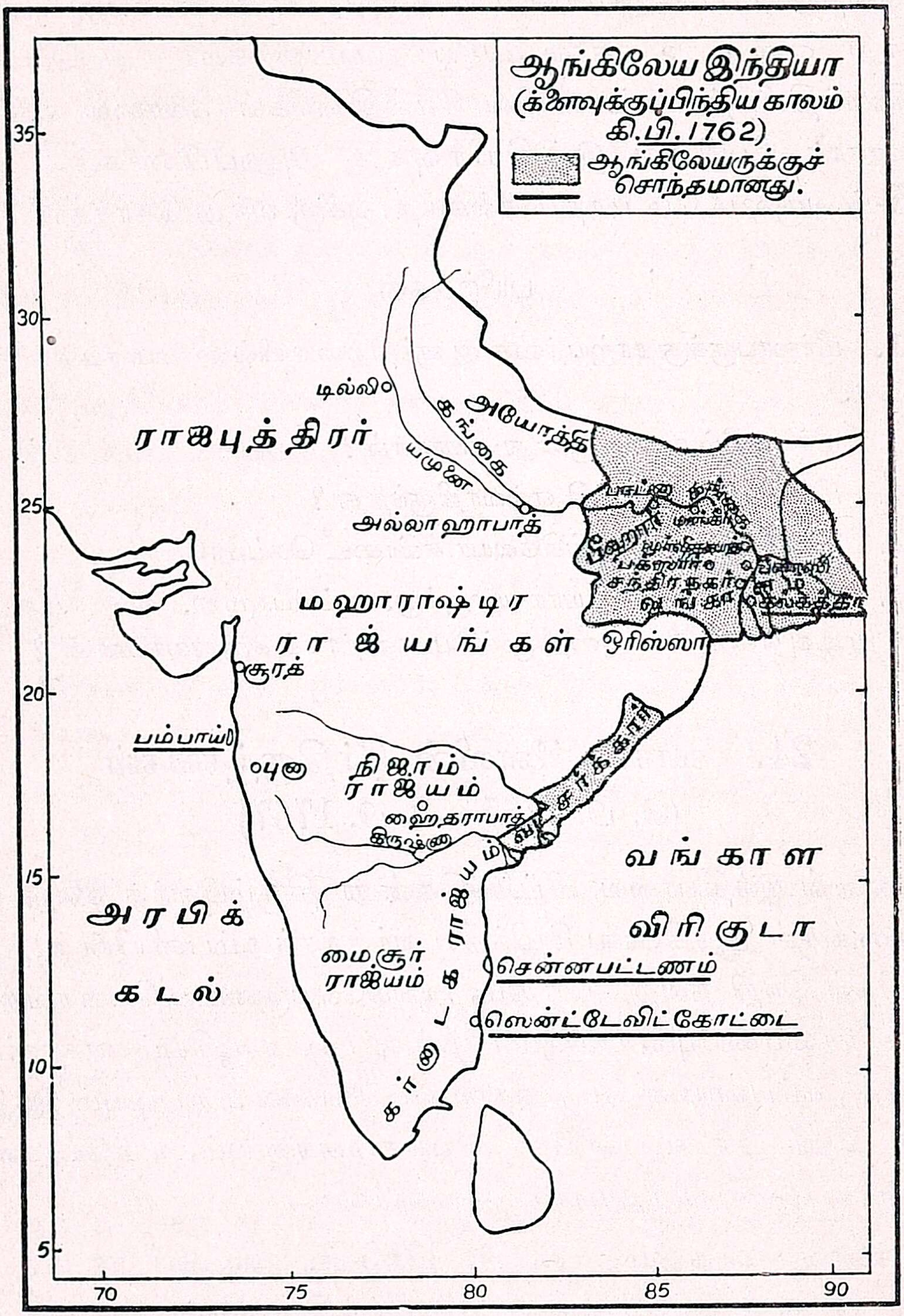

கள். அதையன்றி, அவர்கள் வங்காளத்தின் வரிவசூலிலிருந்து அவருக்கு வருஷவாரியில் 26 லக்ஷம் ரூபாய் கொடுப்பதாகவும் ஒப்புக்கொண்டார்கள். இவைகளுக்கு ஈடாக அவர்கள் ஷாஆலத்தி

னிடமிருந்து 24 பர்க்காணங்களையும், பர்ட்வான், மிட்னபூர், சிட்டகாங் என்னும் ஸ்தலங்களையும், வட சர்க்காரையும் தாங்கள் சொந்தமாக அனுபவிப்பதற்கான உறுதிமொழியையும், தாங்கள் வங்காளம் பீஹார், ஒரிஸ்ஸா நாடுகளில் வரி வசூல் செய்துகொள்ளும் அதிகாரத்தையும் பெற்றுக்கொண்டார்கள். முகலாய சக்ரவர்த்தி தமது ராஜ்யத்தையும், ராஜ்யபாரத்தையும் இழந்து, ஆங்கிலேயர்களுக்கு அடங்கியும், அவர்களிடமிருந்து உபகாரச் சம்பளம் பெற்றும் வாழ்ந்து வந்தார்.

க்ளைவ் வங்காளத்தைப் பரிபாலிக்கும் வகையில் ஒரு புதிய ஏற்பாட்டைச் செய்தார். அதன்படி, நவாப் குடிகளின் வழக்குகளை விசாரித்துத் தீர்ப்புகள் செய்து நியாய பரிபாலனத்தை நடத்தி வரி வசூல்செய்யவேண்டும். கம்பனியார் வரிப்பணத்தைக் கொண்டு உத்யோகஸ்தர்களுக்குச் சம்பளங்கள் தந்தும், துரைத்தன சம்பந்தமான வேறு செலவுகளைச் செய்தும், போர்ப்படைகளை வைத்து நாட்டைப் பாதுகாத்தும் வரவேண்டும். இந்த இரட்டை ஆட்சியினால் துன்பம் விளைந்தது.

சுதேச அரசர்களின் வியவகாரங்கள் முடிந்ததும், க்ளைவ் கம்பனி உத்யோகஸ்தர்களின் நடவடிக்கைகளை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கான சில திருத்தங்களைச் செய்தார். அவர் கம்பனியின் உத்யோகஸ்தர்கள் லஞ்சம் வாங்கக்கூடாது என்றும், அவர்கள் சொந்தமாக வியாபாரம் செய்யக்கூடாது என்றும் திட்டம் செய்தார். அவர் அப்பொழுது குறைவாக இருந்த அவர்களுடைய சம்பளங்களை அதிகப்படுத்துவதற்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்தார். ஆனால், கம்பனியின் மேலதிகாரிகள் க்ளைவ் உத்யோகஸ்தர்களுடைய சம்பளங்களை உயர்த்துவதற்காகச் செய்த சிபார்சுகளை முழுவதும் ஒத்துக்கொள்ளாததனால், அவர்கள் சில வருஷங்கள் வரையில் முன்போலவே தனித்தனியாக வியாபாரம் செய்து பணம் சம்பாதித்து வந்தார்கள். அதை க்ளைவ் தடுக்க முடியாததோடு, தானும் அவர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டு உப்பு வியாபாரம் செய்து, மிகுந்த லாபத்தைச் சம்பாதித்துக்கொண்டார். ஆனால், கி. பி. 1768-ல், உப்பு வர்த்தகம் செய்துவந்த உத்யோகஸ்தர்களின் சங்கம் அழிந்து

போயிற்று. க்ளைவின் திருத்தங்கள் நாளடைவில் முழுவதும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டன.

அதன் பின்னர், க்ளைவ் போர்வீரர்கள் பெற்றுவந்த இரட்டைப் படியை நிறுத்திச் சேனையின்பொருட்டுச் செய்யப்பட்டுவந்த செலவைக் குறைத்தார். அப்பொழுது, போர்வீரர்களிற் பலர் கலகம் செய்யவும், க்ளைவ் அவர்களைத் தண்டித்துக் கலகத்தை உடனே அடக்கினார்.

இவற்றை எல்லாம் செய்துவிட்டு, க்ளைவ் கி. பி. 1767-ல் இங்கிலாந்துக்குச் சென்றுவிட்டார். அங்கே அவர் ஏழுவருஷம் உயிரோடு இருந்து, கி. பி. 1774-ல், தற்கொலை புரிந்துகொண்டு இறந்து போனார்.

க்ளைவ் திரும்பிவந்தபொழுது வங்காள ராஜ்யம் இருந்த நிலைமையில், அவர் வங்காளம், பீஹார், ஒரிஸ்ஸா நாடுகளை முழுவதும் கைப்பற்றிக்கொண்டு ஆங்கிலேய அதிகாரத்தை வங்காளத்தில் நிலைநாட்டியிருக்கலாம். அவர் அவ்வாறு செய்யாமல், அந்நாடுகளில் ஆங்கிலேயர்கள் வரி வசூல் செய்யும் அதிகாரத்தை மட்டில் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்வானேன்? ஆங்கிலேய சரித்திராசிரியர்கள் க்ளைவ் அவ்வாறு செய்ததினின்றும், அவருடைய நடுவு நிலைமையும், ஒப்புரவும் வெளியாகின்றன என்கிறார்கள். மற்றவர்கள் அவர் அந்நாடுகளை ஆங்கிலேய ஆட்சியின்கீழ்க் கொண்டுவரின், அதனால் பெருந்தீங்கு விளையும் எனப் பயந்து அங்ஙனம் செய்யவில்லை எனக் கருதுகிறார்கள். அவர் நன்னடக்கை சிறிதும் இல்லாத ஆங்கிலேய உத்யோகஸ்தர்களிடம் அரசாட்சியை ஒப்புவிக்கச் சம்மதிக்கவில்லை. அன்றியும், தாம் அவ்வாறு செய்வதனால், ஆங்கிலேயருக்கு இதர ஐரோப்பியர்களின் பகை உண்டாகிவிடும் என்றும் பயந்தார்.

பயிற்சிகள்

1. அலஹாபாத் உடன்படிக்கையின் நிபந்தனைகள் என்ன?
2. க்ளைவ் செய்த சீர்திருத்தங்கள் யாவை?
3. க்ளைவ் வங்காளம், பீஹார், ஒரிஸ்ஸா மாகாணங்களை முழுவதும் கைப்பற்றிக்கொள்ளாமல் விட்டுவிடுவானேன்?
4. க்ளைவின் ஜீவிய சரித்திரத்தை 20 வரிகளுக்கு மேற்படாமல் எழுதுக.

25. வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் (கவர்னர்)
(கி. பி. 1772—கி. பி. 1774)

வியாபாரம் செய்வதற்கென்று வந்த ஆங்கிலேய கிழிந்தியக் கம்பனியார் இப்பொழுது இந்நாட்டில் ராஜ்யபாரமும் செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டார்கள் அல்லவா? அவர்கள் க்ளைவின் இருதலைப்பட்ட துரைத்தன அமைப்பினால் உண்டான குறைகளைப் போக்கி நாட்டில் அமைதியை உண்டாக்குவதற்குத் தக்க ஒருவரை வங்காள கவர்னராக நியமிக்கவேண்டுமென்று எண்ணி, வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் என்பவரைக் கவர்னர் ஆக்கினார்கள். அவர் வரண்டுபோயிருந்த பொக்கிஷத்தில் பணத்தைச் சேர்த்தார். கடுமையான வரிகளைத் தள்ளியும், குறைத்தும் குடிகளுக்குள் அமைதியை உண்டாக்கினார். ஆங்கிலேயரை நியமித்து வரிகளைச் சரியாக வசூலித்துக் கம்பனியாருக்குச் செலுத்துமாறு திட்டம் செய்தார். சட்ட திட்டங்களை வரையறுத்து ஒழுங்குபட எழுதிவைத்து, அவற்றின்படி குடிகளும், நியாயாதிபதிகளும் நடந்தொழுகவேண்டுமென ஆஜ்ஞாபித்தார். சண்டைகளுக்கான ஏற்பாடுகளைப் பண்ணுவதிலும் அவர் முயன்று வரலானார்.

வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸும், க்ளைவைப்போல், ஆங்கிலேய கம்பனியில் ஒரு சிறிய குமாஸ்தாவாக வேலையில் அமர்ந்து, கி. பி. 1750-ல், இந்தியாவுக்கு வந்தவர். கி. பி. 1772-ல் அவர் வங்காள கவர்னர் ஆனார். அவர், குடிகளை வருத்தியும் கம்பனியை மோசஞ் செய்தும் வந்த வரி வசூல் உத்யோகஸ்தர்களை வேலைகளினின்றும் தள்ளிவிட்டு, அவர்களுக்குப் பதிலாக ஆங்கிலேயர்களை நியமித்தார். அவர்கள் வரி வசூல் செய்வதையன்றி, நியாயாதிபதிகளாகவும் இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு ஸிவில், க்ரிமினல் என்னும் இருவகைப்பட்ட வழக்குகளையும் விசாரித்துத் தீர்ப்புச் செய்யும் அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டது. வரி வசூல் ஏற்பாடுகளை மேற்பார்வையிடுவதற்கென்று மூன்று பெயர்கள் அடங்கிய போர்ட் அவ் ரேவின்யூ என்னும் ஒரு சபை உண்டாக்கப்பட்டது. கல்கத்தாவில் ஒரு க்ரிமினல் அப்பீல் கோர்ட்டும், ஒரு ஸிவில் அப்பீல் கோர்ட்டும் ஏற்படுத்தப்

பட்டன. இவற்றையல்லாமல், ஹேஸ்டிங்ஸ் ஆங்கிலேய நீதிபதிகளுக்கு இந்நாட்டின் பழக்க வழக்கங்களையொட்டி நியாயம் நடத்துவதில் உதவிசெய்வதற்கென்று, காஜிகளையும், பண்டிதர்களையும்

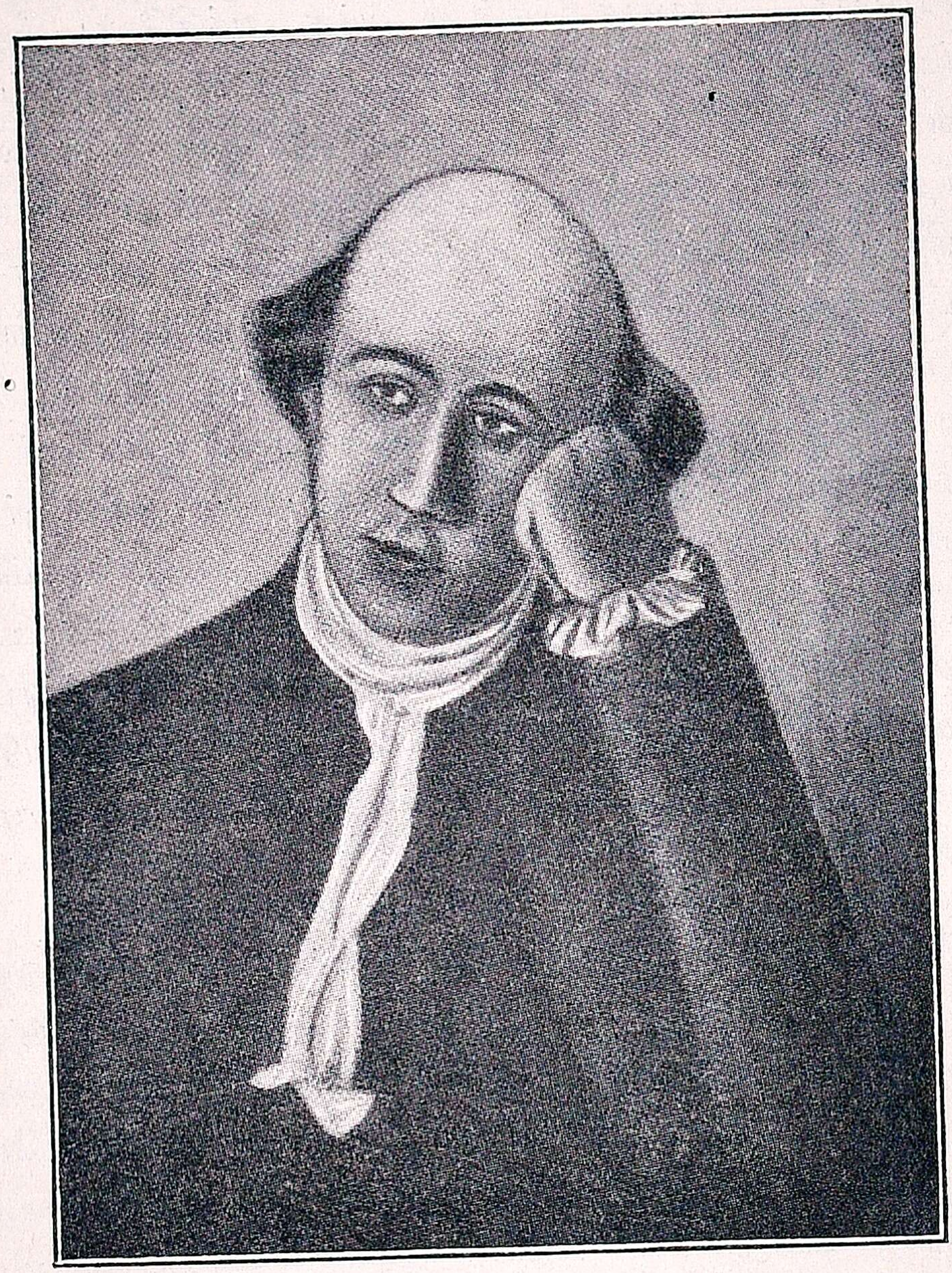

வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ்

நியமித்தார். ஹிந்துக்களுடையவும், முகம்மதியர்களுடையவும் சட்டங்களை ஒழுங்குபடுத்தி, அவற்றை யாவரும் அறிய எழுதி வைத்தார். இந்த ஏற்பாடுகளினால் நவாப்பினுடைய அதிகாரம் முற்றும் தொலைந்துபோய் ஆங்கிலேயர்கள் சர்வாதிகாரிகள் ஆனார்கள்.

பணம் சம்பாதிப்பதற்கு, வரி வசூல் சம்பந்தமான ஏற்பாடு களைத் திருத்தமாகச் செய்ததையல்லாமல், ஹேஸ்டிங்ஸ் வேறு சில உபாயங்களையும் செய்தார். ஷாஆலம் II அலஹாபாத் உடன் படிக்கையை மீறி மாகாதஜி ஸிந்தியாவோடு சேர்ந்துகொண்டு அலஹாபாத்திலிருந்து டில்லிக்குப்போனார். அதனால் ஹேஸ்டிங்ஸ், கம்பனியார் அவருக்கு வருஷவாரியில் கொடுத்துவந்த 26 லக்ஷம் ரூபாயை நிறுத்திவிட்டார். அல்லாமலும், அவர் அவரிடமிருந்தும் கோராவையும், அலஹாபாத்தையும் பிடுங்கிக்கொண்டு, அவற்றை 50 லக்ஷம் ரூபாய்க்கு அயோத்தி நவாப்புக்கு விற்றுவிட்டார்.

அயோத்திக்கு அப்பாலுள்ள ரோஹில்கண்ட் மாகாணத்தைச் சுமார் 35 வருஷங்களாக ரோஹில்லர் என்னும் ஓர் ஆப்கானிய ஜாதியார் ஆண்டுவந்தார்கள். அது கங்காநதி தீரத்தில் இருந்த தனால், வளப்பம் மிகுந்து இருந்தது. மஹாராஷ்டிரர்களும் அயோத்தி நவாப்பும் அதைக் கைப்பற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்று முயன்று வந்தார்கள். அயோத்தி நவாப்பான ஷுஜா உத்தௌலா ஆங்கிலேயரின் நண்பர். அயோத்தி நாடு வலிமை மிகுந்திருந்தால் மஹாராஷ்டிரர்கள் அதைத் தாண்டிக்கொண்டு ஆங்கிலேயரின் மீது படையெடுத்துவர முடியாது. ஆதலினால், ஹேஸ்டிங்ஸ் அயோத்தி நவாப்பின் வன்மையைப் பெருக்குவதில் ஊக்கம் கொண்டிருந்தார். அதற்கிணங்க, ஷுஜா உத்தௌலா வங்காள கவர்னரை ரோஹில் லருக்கு விரோதமாய்த் தமக்குத் துணை வரும்படி வேண்டினார். அதன் பொருட்டுத் தாம் கம்பனியாருக்கு 40 லக்ஷம் ரூபாய் தருவ தாகவும் சொன்னார். ஹேஸ்டிங்ஸ் அதற்கு உடன்பட்டு, கி. பி. 1774-ல், ஒரு சேனையை அனுப்பி ஆங்கிலேயருக்கு எவ்விதத் தீமை யும் செய்யாத ரோஹில்லரைச் சண்டையிட்டு வென்று, அந்நாட்டை அயோத்தி நவாப்புக்குக் கொடுத்து 40 லக்ஷம் ரூபாய் பெற்றுக் கொண்டார்.

இப்படிப் பல்வேறு வகைகளிலும் நீதிதவறிப் பணம் சம்பாதித் தும் கம்பனியாரின் வறுமை நீங்குவதாகக் காணப்படவில்லை. அவர்கள் இந்தியாவிலும், இங்கிலாந்திலும் கடன் வாங்கி, துரைத் தனத்தை நடத்தவேண்டியிருந்தது. அதுவும் போதாமல், அவர்

கள் பார்லிமெண்ட் சபையைத் தங்களுக்கு ஒரு கோடி ரூபாய் கடன் கொடுக்கும்படி கேட்டார்கள். ஏற்கெனவே கீழிந்தியக் கம்பனியின் முதலாளிகள் தங்களுக்குச் சரியான லாபம் கிடைக்கவில்லையென்று முணுமுணுத்து வந்தார்கள். அதனால், பார்லிமெண்ட் சபையார் ஓர் ஆணைக்கழகத்தை ஏற்படுத்தி இந்தியாவுக்கு அனுப்பி, வர்த்தகக் கம்பனியின் வியவகாரங்களை விசாரிக்கும்படி செய்தார்கள். அவர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்து விசாரித்துக் கம்பனியார் தங்கள் காரியங்களைச் செம்மையாய்க் கவனித்து நடத்தவில்லை என்றும், அவர்களுடைய உத்யோகஸ்தர்கள் நீதி தவறியும், மேலதிகாரிகளின் உத்தரவுகளை நிராகரித்தும், மனம்போல் நடந்து வருகின்றார்கள் என்றும் தெரிவித்தார்கள். அதனால், பார்லிமெண்டார் இந்திய வியவகாரங்களை அது முதலாகத் தங்கள் மேற்பார்வையில் வைத்து நடத்தும்படி தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள்.

அதற்கிணங்க, கி. பி. 1773-ல், லார்ட் நார்த் என்னும் ஆங்கிலேய முதன் மந்திரி பார்லிமெண்டின் அனுமதியைக் கொண்டு ஒரு சட்டத்தை ஏற்படுத்தினார். அதன் நிபந்தனைகளாவன:—

"பார்லிமெண்டின் உத்தரவில்லாமல், வர்த்தகக் கம்பனியார் இந்தியாவில் சண்டையாவது, சமாதானமாவது செய்யக்கூடாது. கம்பனியின் மேலதிகாரிகள் இந்தியாவுக்கு அனுப்பும் திட்டங்களையும், உத்தரவுகளையும் ஆங்கிலேய துரைத்தனத்தின் மேலதிகாரிகளுக்குக் காண்பிக்கவேண்டும். பார்லிமெண்ட், கம்பனியாரின் சட்டங்களையும், உத்தரவுகளையும் ரத்து செய்துவிடலாம். கம்பனியின் அதிகாரத்திற்கு உட்படாத நியாயஸ்தலம் ஒன்றைக் கல்கத்தாவில் அமைத்து, அதற்கு நியாயாதிபதிகளை ஆங்கிலேய அரசரே நியமிக்க வேண்டும். வங்காள கவர்னர் ஆங்கிலேய நாடுகளுக்கெல்லாம் கவர்னர்-ஜெனரலாக நியமிக்கப்படவேண்டும். அவருக்கு உதவியாக நான்கு பெயர்கள் அடங்கிய ஒரு மந்திராலோசனைச் சபை இருக்கவேண்டும். அவர்கள் அனைவரும் ஐந்து வருட காலம் வேலை பார்த்து வரலாம். துரைத்தன நடவடிக்கைகள் யாவும் மந்திராலோசனைச் சபையின் அதிகமான அங்கத்தினர்கள் கொண்டுள்ள அபிப்பிராயத்தையொட்டி நடைபெறவேண்டும். மந்திராலோசனைச் சபையில் இருவர் ஓர் அபிப்பிராயமும், மற்றிருவர் அதற்கு விரோத

மான வேறு அபிப்பிராயமும் கொள்வார்களாயின், அப்பொழுது கவர்னர்-ஜெனரலுக்கு வாக்குரிமை உண்டு.'' இவை அடங்கிய சட்டம் **ரேகுலேடிங் ஆக்ட்** என வழங்கும் ஒழுங்குமுறைச் சட்டம் ஆகும். கி. பி. 1774-ல் அச்சட்டம் இந்நாட்டில் அமுலுக்கு வந்தது.

ஒழுங்குமுறைச் சட்டத்தில் சில குறைகள் இருந்தன. கவர்னர்-ஜெனரலுக்கு அவருடைய சபையை மீறி நடக்கும் அதிகாரம் இராததனுல், அவருடைய மந்திராலோசனைச் சபையில் மூவர் ஒன்று சேர்ந்துகொண்டு அவருக்கு விரோதமாய் நின்று, அவர் எதையும் செய்ய முடியாதபடி தடுத்துவந்தார்கள். அன்றியும், புதிதாக உண்டாக்கப்பட்ட நியாயஸ்தலத்து நீதிபதிகளின் அதிகாரத்தையும், கவர்னர்-ஜெனரலுடைய அதிகாரத்தையும் வரையறுக்காததனுல், அவர்களுக்குள் சச்சரவுகள் உண்டாயின. புதிதாகச் செய்யப்பட்ட சட்டங்கள் பலவகைகளில் பொருள்படும்படி எழுதப்பட்டிருந்ததனுல், சொல்லரிய கஷ்டங்களுக்கு இடந்தந்தன. இவ்வாருகப் புதிய ஒழுங்குபடுத்துச் சட்டம் ஒழுங்கீனமுள்ளதாய் முடிந்தது.

பயிற்சிகள்

1. வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் வங்காள கவர்னராக நியமனம் பெற்று வந்ததும் பரிபாலனத்தில் செய்த திருத்தங்கள் யாவை ?
2. ரெகுலேடிங் ஆக்ட் பிறப்பிக்கப்படுவானேன் ? அதன் நிபந்தனைகள் என்ன ?
3. அந்தச் சட்டத்திலிருந்த குறைகள் யாவை ?
4. ஷாஆலத்தின் உபகாரச் சம்பளத்தை வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் நிறுத்திவிடுவானேன் ?

26. வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் (கவர்னர்-ஜெனரல்)
(கி. பி. 1774—கி. பி. 1785)

ரெகுலேடிங் ஆக்டை யொட்டிக் கி. பி. 1774-ல், வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் கவர்னர்-ஜெனரல் ஆனுர். அவருடைய மந்திராலோசனைச் சபையின் அங்கத்தினர்கள் மூவர் புதிதாக நியமிக்கப்பட்டு இங்கிலாந்திலிருந்து வந்தவர்கள். அவர்களுள் ஒருவரான **பிலிப் ப்ரான்ஸிஸ்** என்பவர் வெகு நல்லவர். அவர் நீதி தவருதவர். அவர்

குடிகளுக்கு நன்மை செய்வதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தார். அவருக்கு வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸின் துரைத்தனம் கேவலமான நிலையில் இருப்பதாகத் தோன்றியது. மந்திராலோசனைச் சபையின் வேறு இரண்டு அங்கத்தினரும் ப்ரான்ஸிஸினுடைய அபிப்பிராயத்தையே கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் ப்ரான்ஸிஸோடு சேர்ந்து கொண்டு ஹேஸ்டிங்ஸை எதிர்த்து வந்தார்கள். அதனுல், ஹேஸ்டிங்ஸ் செய்த பல அநீதியான காரியங்கள் வெளியாயின.

ராஜா நந்தகுமார் என்பவர், ஹேஸ்டிங்ஸ் லஞ்சம் வாங்கிக் கொண்டு உத்யோகங்கள் கொடுத்ததாக, அவர்மீது குற்றஞ் சாட்டினுர். அது விசாரணைக்கு வருவதற்கு முன்னமேயே நந்தகுமார் தப்புக் கையொப்பம் செய்ததாகக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு மரண தண்டனையை அடைந்துபோனுர். இது ஹேஸ்டிங்ஸின் தூண்டுதலினுல் நடைபெற்றது என்பது சிலருடைய அபிப்பிராயம். அது எவ்வாருயினும், அதற்குப்பிறகு ஹேஸ்டிங்ஸ்மீது குற்றஞ்சாட்டுவதற்கு எவரும் முன்வரவில்லை. மறுவருஷத்தில், மந்திராலோசனைச்சபையில் அவருக்கு விரோதமாகவிருந்த மூவரில் ஒருவரான மான்ஸன் என்பவர் இறந்து போய்விட்டதனுல், ஹேஸ்டிங்ஸ் எதையும் தமதிஷ்டம்போல் செய்யக்கூடியவரானுர்.

i. முதல் மஹாராஷ்டிர யுத்தம்

பாலாஜி பாஜீராவ் என்னும் மூன்ருவது பீஷ்வா இறந்துபோனதும், அவருடைய மைந்தரான முதல் மத்துராவ் பீஷ்வா ஆனுர். அவருடைய காலத்திலேதான் இந்தூர் நாட்டில் அஹல்யா பாய் என்னும் அரசியார் மிக்க விமரிசையாக அரசு செலுத்திவந்தார். அம் மாதுசிரோமணியைப்பற்றிப் பின்னுற் கூறப்பட்டுள்ளது.

கி. பி. 1772-ல், மத்துராவ் I இறந்துபோனுர். அப்பொழுது அவருடைய தம்பியான நாராயண ராவ் பீஷ்வா ஆனுர். நாராயண ராவ் மிகச் சிறியவரானதனுல், அவருடைய சிறிய தந்தையான ரகுநாத ராவ் ராஜ்யபாரத்தை நடத்திவந்தார். அப்பொழுது நாட்டில் கலகங்கள் உண்டாகி, நாராயணராவ் கொலையுண்டும், ரகுநாத ராவ் சிறைப்பட்டும் போனுர்கள். ஆயினும், ரகுநாதராவ் விடுதலையைப் பெற்றுப் பீஷ்வா ஆனுர். கொலையுண்டுபோன நாராயண

1. பாலாஜி விசுவநாத் (1714–1720)
- 2. பாஜீ ராவ் I. (1720–1740)
  - 3. பாலாஜி பாஜீராவ் (1740–1761)
    - விசுவாஸ ராவ் (பானிப்பட்டில் கொலையுண்டு போனார்)
    - 4. மத்து ராவ் I. (1761–1772)
    - 5. நாராயண ராவ் (1772–1773)
      - 7. மத்து ராவ் II. (1774–1795)
  - 6. ரகுநாத ராவ் (1773)
    - 8. பாஜீ ராவ் II. (1796–1818)
      - நானாசாஹிப் (தத்துப் புத்திரன்)
- சிவதாஸ ராவ் (பானிப்பட்டில் கொலையுண்டு போனார்)

ராவின் மனைவி, அவர் இறந்த சில நாட்களில் ஓர் ஆண் மகவைப் பெற்றாள். அப்பிள்ளைக்கு இரண்டாம் மத்துராவ் [மத்துராவ் II] என்று பெயர். அக்குழந்தைதான் பட்டத்துக்கு உரியவன் என்று

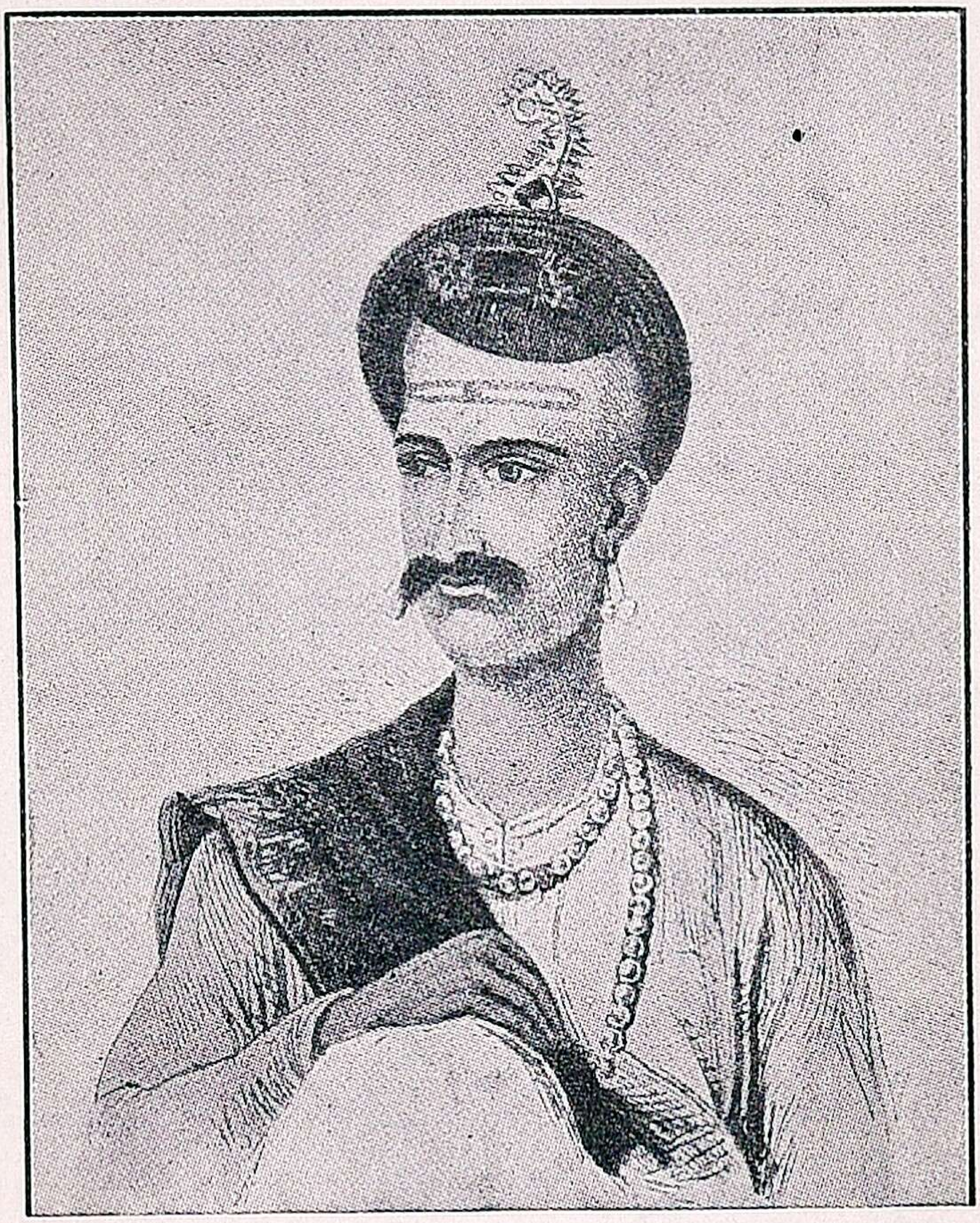

நானுபத்னவிஸ்

சிலர் சண்டைசெய்து முன்வந்தார்கள். அவர்களுக்கு நானுபத்ன விஸ் என்பவர் தலைவராக இருந்தார்.

கி. பி. 1775-ல், ரகுநாதராவ் சூரத் என்னுமிடத்தில் பம்பாய் கவர்னரோடு ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு, அவர் தமக்கு உதவிபுரிந்து தம்மைச் சிம்மாசனத்தில் ஏற்றுவித்தால், அதற்கீடாகத் தாம் ஆங்கிலேயருக்கு ஸால்ஸேட், பாஸீன் என்னும் பட்டணங்களைத் தருவதாக ஒப்புக்கொண்டார். கி. பி. 1776-ல், நானுபத்னவிஸ் கவர்னர்-ஜெனரலோடு புரந்தர் என்னுமிடத்தில் ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டார். அவர் ஆங்கிலேயர்கள் மஹாராஷ்டிர வியவகாரங்களில் தலையிட்டுக் கொள்ளாமல் ஒதுங்கியிருந்தால், தாம் அவர்களுக்கு ஸால்ஸேட்டைக் கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்டார்.

இவ்வாருக, ஆங்கிலேயர்கள் இரண்டு கக்ஷியினர்களுடனும் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டார்கள்.

இங்கிலாந்திலுள்ள மேலதிகாரிகள் சூரத் உடன்படிக்கையை ஆமோதித்ததனால், பம்பாய் கவர்னர் ஒரு சேனையை அனுப்பிப் புனுவை எதிர்த்தார். ஆனுல், அச்சேனை தோல்வியை அடைந்து திரும்பி வந்துவிட்டது. கி. பி. 1780-ல், கவர்னர்-ஜெனரல் வங்காளத்திலிருந்தும் ஒரு பெரும்படையை அனுப்பினுர். அது மஹாராஷ்டிரர்களைத் தோற்க அடித்து, அவர்களிடமிருந்தும் அஹமதாபாத், கல்யாண், பாஸீன், குவாலியர் முதலான இடங்களைப் பிடித்துக் கொண்டுவிட்டது. ஆனுல், கி. பி. 1781-ல், நடந்த சண்டையில் ஆங்கிலேயர்கள் பெருந்தோல்வியை அடைந்துவிட்டதனுல், அவர்கள் கி. பி. 1782-ல், ஸால்பை என்னும் இடத்தில் மஹாராஷ்டிரர்களோடு சமாதான உடன்படிக்கை செய்துகொண்டார்கள். அதன் நிபந்தனைகளாவன :—

"ஆங்கிலேயர்கள் மஹாராஷ்டிரரிட மிருந்து கைப்பற்றிக் கொண்ட இடங்களில் ஸால்ஸெட் ஒழிந்த மற்றையவற்றை அவர்களுக்குத் திருப்பிக் கொடுத்துவிடவேண்டும். மஹாராஷ்டிரர்கள் ஆங்கிலேயர் அல்லாத மற்ற எந்த ஐரோப்பியரோடும் உறவாடக் கூடாது. மஹாராஷ்டிர நாட்டில் ஆங்கிலேயரும், போர்ச்சுகேயருமே வியாபாரம் செய்யலாம். ஆங்கிலேயர்கள் ரகுனுதராவுக்கு வருஷவாரியில் மூன்று லக்ஷம் ரூபாய் கொடுக்கவேண்டும். மஹாராஷ்டிரர்கள் படேஸிங்க் என்பவரைப் பரோடா அரசராக ஒப்புக்கொள்வதுடன் அவர் கொடுக்கவேண்டிய பாக்கியைக் கேட்கக் கூடாது. ஸிந்தியா, இந்த உடன்படிக்கையை முன்னின்று செய்வித்ததை யன்றிச் சண்டையில் சிறை பிடிக்கப்பட்ட ஆங்கிலேய கைதிகளை அன்புடன் நடத்திவந்ததற்கிடாக, அவருக்கு ப்ரோச்சைக் கொடுத்துவிடவேண்டும்." இவ்வாருக, முதல் மஹாராஷ்டிர யுத்தம் முடிவடைந்தது.

ii. முதலிரண்டு மைசூர் யுத்தங்கள்

பதினுருவது நூற்றுண்டின் மத்தியில் விஜயநகர ராஜ்யம் அழிந்துவிட்டபொழுது, அதில் அடங்கியிருந்த மைசூர் நாடு சுயா

தினத்தைப் பெற்று ஒரு தனி ராஜ்யம் ஆகிவிட்டது. ஆதை ஆண்டு வந்த அரசர்கள் ஹிந்துக்கள். அவர்கள் உடையார் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் ஒளரங்கஜீப்புடன் நட்பாக இருந்து வந்த

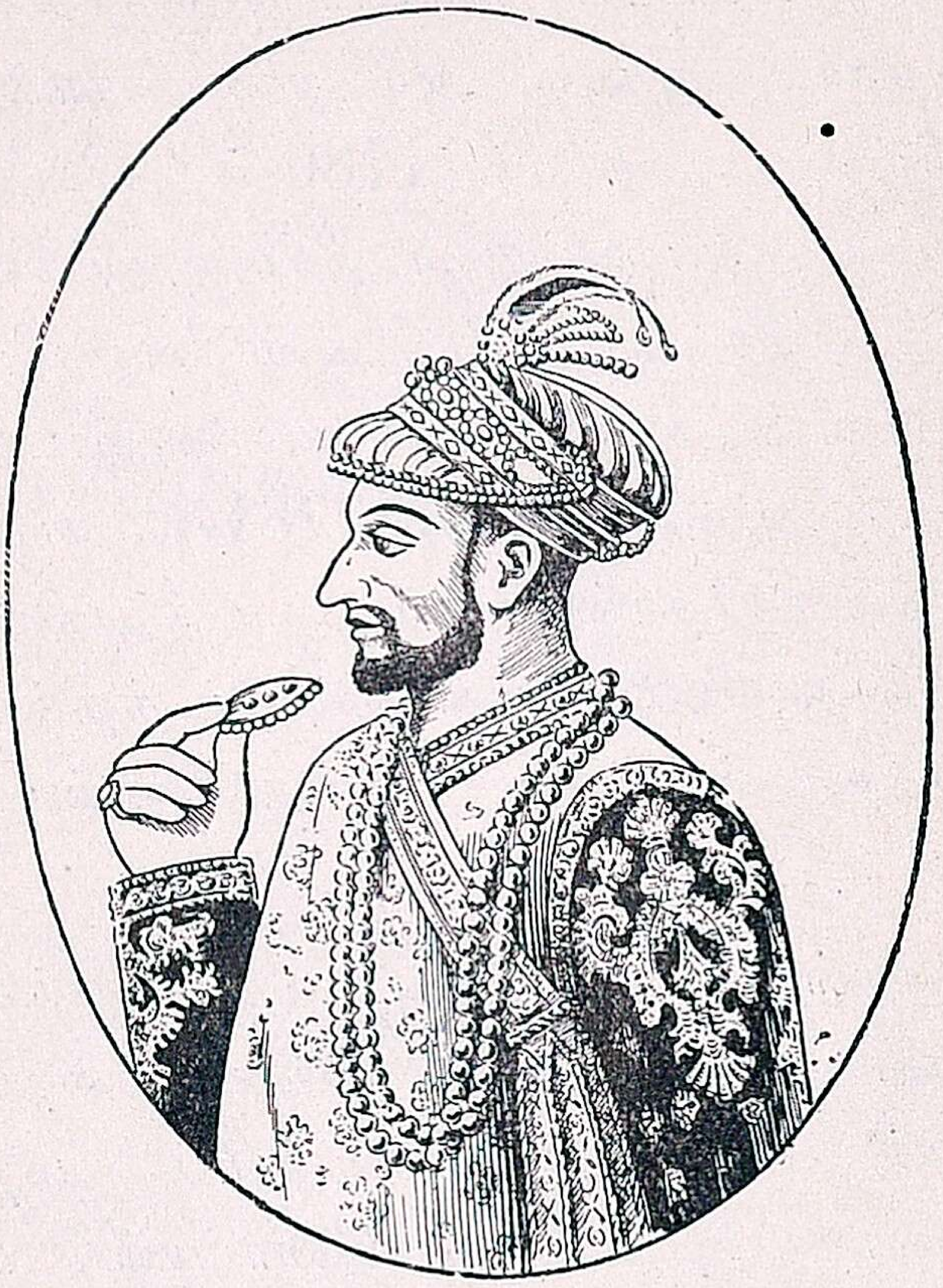

ஹைதர் அலீ

தனுல், அவர் அவர்களைச் சும்மாவிட்டிருந்தார். கி. பி. 18-வது நூற்றுண்டின் மத்தியில் அவர்களுடைய பலம் குறைவுபட்டது. அப்பொழுது ஹைதர் அலீ என்னும் முகம்மதியர் அதிகாரம் பெறலானுர்.

ஹைதர் அலீயின் தந்தை மைசூர் ராஜ்யத்தில் ஓர் உத்யோகத்தில் இருந்தார். ஹைதர் கி. பி. 1755-ல், தமது 33-வது வயதில், மைசூரில் ராணுவத்தில் சேர்ந்து தமது திறமையினுலும், விடா முயற்சியினுலும் அதிகாரப் பெருக்கை அடைந்துவந்தார். அவர் மைசூர் சேனைக்குத் தலைவராக இருந்து, ஆண்மையினுலும், சாமர்த்தியத்தினுலும் மைசூர் ஸுல்தான் ஆனுர். அவருக்கு எழுதவும், படிக்கவும் தெரியாமலிருந்தும், அவர் தமது கூர்மையான புத்தியினு

னும், இணையற்ற தோள்வலியினாலும் தாம் வென்றுகொண்ட ராஜ்யத்தைச் செவ்வனே ஆட்சி செய்துவந்தார்.

ஹைதர் தமது ராஜ்யத்தைப் பெருக்க விரும்பி அயல்நாடுகளின் மீது படையெடுத்துச் செல்லத் தலைப்பட்டார். அவருடைய அதிகார வளர்ச்சியைக்கண்ட ஆங்கிலேயர்கள் ஹைதராபாத் நிஜாமுடனும், மஹாராஷ்டிரர்களுடனும் சேர்ந்துகொண்டு அவரை எதிர்த்துச் சண்டைசெய்ய ஏற்பாடுகள் செய்துவந்தார்கள். ஹைதர் நிஜாமுக்குக் கர்னாடகத்தைக் கொடுப்பதாகச் சொல்லி அவரைச் சண்டையினின்றும் விலக்கிவிட்டார். அவர் மஹாராஷ்டிரர்களுக்கு லஞ்சம் கொடுத்து அவர்களையும் ஆங்கிலேயரிடமிருந்து வேறு பிரித்துவிட்டார். அதனால், ஆங்கிலேயர்கள் அவருடன் தனிமையாகச் சண்டைசெய்ய வேண்டியதாயிற்று. கி. பி. 1767-ல், அவர்கள் ஹைதரைச் சேங்கம்மாவிலும், திருவண்ணாமலையிலும் தோற்கடித்துவிட்டார்கள். ஆனால், கி. பி. 1769-ல், ஹைதர் திடீரென்று சென்னையை எதிர்த்து வந்தார். அப்பொழுது ஆங்கிலேயர்கள் ஹைதரோடு சமாதானம் செய்துகொண்டு விட்டார்கள்.

அதன்படி, அவர்கள் தாங்கள் ஒருவரிடமிருந்து மற்றவர் ஜயித்துக்கொண்ட நாட்டைத் திரும்பவும் அவரவர்க்கே கொடுத்துவிடவேண்டும். இனிப் பிறரோடு அவர்களுக்கு ஏற்படும் சண்டைகளில் ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவி புரியவேண்டும். இதுவே மதராஸ் உடன்படிக்கை என்பது. இதனுடன் முதல் மைசூர் யுத்தம் முடிவு பெற்றது.

மதராஸ் உடன்படிக்கை ஏற்பட்ட இரண்டு வருஷங்களுக்குள் மஹாராஷ்டிரர்கள் மைசூரின்மீது படையெடுத்துச் சென்றார்கள். அப்பொழுது ஹைதர் ஆங்கிலேயரைத் தமக்குத் துணை வரும்படி வேண்டினார். அவர்கள் உதவிசெய்ய மறுத்துவிட்டார்கள். அதனால், ஹைதருக்கு ஆங்கிலேயர்மீது கோபம் உண்டாயிற்று. கி. பி. 1778-ல், ஐரோப்பாவில் ஆங்கிலேயருக்கும் பிரெஞ்சுக்காரருக்கும் சண்டை உண்டானதால், ஆங்கிலேயர் இந்தியாவில் பிரெஞ்சுக்காரருக்குச் சொந்தமாக இருந்த புதுச்சேரியையும், மாஹியையும் பிடித்துக்கொண்டார்கள். மாஹி ஹைதருடைய நாட்டிலிருந்தது.

அல்லாமலும், அது அவருக்கு மிகவும் உபயோகமான துறைமுக மாகவும் இருந்தது. அதை ஆங்கிலேயர்கள் கைப்பற்றிக்கொண்டு நாசஞ் செய்தபொழுது, ஹைதருக்கு ஆங்கிலேயர்மீது கோபம் அதிகரித்தது. அவர் உடனே அவர்களுடன் சண்டை செய்யத் தயாரானுர்.

கி. பி. 1780-ல், ஹைதர் ஒரு பெரும் படையுடனும், பிரெஞ்சுக் காரரைத் துணைக்கொண்டும், கர்னுடகத்தின்மீது படையெடுத்து வந் தார். அவர் பெய்லி என்னும் ஆங்கிலேய தளகர்த்தரைப் போளூரில் முறிய அடித்து வெற்றிபெற்ருர். ஆங்கிலேயர்களுக்கு இந்தியாவில் அதுவரையில் இதைப்போன்ற தோல்வி உண்டாகவில்லை. பின்னர், ஹைதர் வந்தவாசியை நோக்கிச் சென்ருர். ஸர் ஐர் கூட் என்பவர் ஹைதரை வந்தவாசியிலிருந்து துரத்திவிட்டதையன்றி, அவரைப் பறங்கிப்பேட்டையிலும், போளூரிலும், சோளசிங்கபுரத்திலும் சண்டையிட்டுத் தோற்க அடித்துவிட்டார். அப்பொழுது ஆங்கிலே யர்கள் பிரெஞ்சுக்காரருடனும், நிஜாமுடனும், மஹாராஷ்டிரர்க ளுடனும் சமாதானங்கள் செய்துகொண்டு விட்டதனுல், ஹைதர் தனிமையாக நின்றுபோனுர். என்ருலும், அவர் மனத்தளர்ச்சியை அடையாது சண்டையை நடத்திவந்தார். இதனிடையில் அவர், கி. பி. 1782-ல், சித்தூருக்கருகில் இறந்துபோனுர். பின்னர், அவ ரது மைந்தரான திப்பு ஆங்கிலேயருடன் சண்டையிட்டுக் கடைசி யில் கி. பி. 1784-ல் மங்களூரில் அவர்களுடன் சமாதானம் செய்து கொண்டார். அதையொட்டி இருதிறத்தாரும் தங்கள் வசத்தில் இருந்த கைதிகளையும், தாங்கள் பிடித்துக்கொண்ட நாடுகளையும் அவரவர்களிடம் கொடுத்துவிடும்படி ஒப்புக்கொண்டார்கள். அத னேடு இரண்டாவது மைசூர் யுத்தம் முடிவடைந்தது.

ஹைதருக்கு எழுதப்படிக்கத் தெரியாமலிருந்தும், அவர் ராஜ்ய பரிபாலனத்தில் கைதேர்ந்தவராக இருந்தார். அவர் சண்டையில் வெகு சமர்த்தர். அவருக்கு மத வைராக்கியம் கிடையாது. அவர் ஹிந்துக்களைப் பெரிய உத்யோகங்களில் நியமித்திருந்தார். அவர் தமது உத்யோகஸ்தர்களை அடக்கி ஆள்வதில் கெட்டிக்காரர். அவரை எவரும் ஏமாற்றமுடியாது. அவருக்கு ஞாபகசக்தி அதிகம்.

அவருடைய மந்திரிகளான பூர்ணய்யாவும், கிருஷ்ண ராவும் அவரிடம் மிகுந்த நன்றி பாராட்டி நடந்துவந்தார்கள்.

iii. காசி, அயோத்தி வியவகாரங்களும், பிட்டின் சட்டமும்

கம்பனியின் அதிகாரத்திற்கு அடங்கிச் செயிட்ஸிங் என்பவர் காசி நாட்டிற்கு அரசராக இருந்தார். ஹேஸ்டிங்ஸ் தாம் செய்த சண்டைகளுக்கு அவரைப் போர்ப்படையும், பணமும் தந்து உதவும்படி கேட்டார். காசி யரசர் அதற்கிணங்கி இருமுறை ஐந்து லக்ஷம் ரூபாய் வீதம் கொடுத்து உதவினர். மூன்ருவது முறை அவர் பணம் கொடுக்கத் தவக்கம் உண்டாயிற்று. ஹேஸ்டிங்ஸ் வெகுண்டு காசிக்குச் சென்று, காசி யரசர் தமது உத்தரவின்படி நடந்து கொள்ளாததற்காக அவருக்கு 50 லக்ஷம் ரூபாய் அபராதம் விதித்தார். காசி யரசர் அதைக் கொடுக்கமுடியாமல் திகைத்தார். உடனே ஹேஸ்டிங்ஸ் அவரைச் சிறையிலிட்டு, வேருருவரைக் காசிக்கு அரசராக்கி, அங்கிருந்தும் ஏராளமான பணத்தைக் கவர்ந்து சென்ருர்.

பின்னர் ஹேஸ்டிங்ஸ், அயோத்தி நவாப் ஆங்கிலேயருக்குக் கொடுக்கவேண்டியிருந்த பாக்கிப் பணத்தைத் தரும்படி கேட்டார். அவர் தம்மிடம் கொஞ்சமும் பணம் இல்லை என்றும், தமது பணத்தையெல்லாம் தம்முடைய தாயும், பாட்டியும் எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள் என்றும் சொல்லித் தாம் கம்பனிக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பணத்தை அவர்களிடமிருந்து வாங்கிக்கொள்ளும்படி ஹேஸ்டிங்ஸைத் தூண்டினர். உண்மையில் அந்த ஸ்திரீகளினிடம் இருந்த பணம் அவர்களுடைய சொந்தப் பணமேயாகும். அன்றியும், ஹேஸ்டிங்ஸின் மந்திராலோசனைச் சபையார் தாங்கள் அந்த விதவைகளின் சொந்தப் பணத்தைத் தீண்டுவதும் இல்லை என அவர்களுக்கு வாக்களித்திருந்தார்கள். அவ்வாறிருந்தும், அந்த ஸ்திரீகள் காசி யரசருடன் சேர்ந்துகொண்டு கலகஞ்செய்தார்கள் என்று சொல்லி, ஹேஸ்டிங்ஸ் அவர்களுடைய அரண்மனையைக் கொள்ளையிட்டு 76 லக்ஷம் ரூபாயைக் கவர்ந்துகொண்டார்.

ஹேஸ்டிங்ஸினுடைய இந்திய பரிபாலனத்தில் உண்டான நஷ்டங்களையும், சொல்லரிய கஷ்டங்களையும் கண்டு வெறுப்புற்ற

பார்லிமென்ட் சபையார் கம்பனியின் அதிகாரத்தை இன்னமும் குறைத்துவிட வேண்டுமெனத் தீர்மானித்துக்கொண்டார்கள். அதனுல், கி. பி. 1784-ல், பிட் என்னும் ஆங்கிலேய முதன் மந்திரி, பார்லிமென்டின் அனுமதியைப் பெற்று, பிட்டின் இந்தியச் சட்டம் என்னும் சட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவந்தார். அந்தச் சட்டத்தின் நிபந்தனைகள் வருமாறு :—

“ஆறு பெயர்கள் அடங்கிய போர்ட் அவ் கன்ட்ரோல் என்னும் ஒரு சபை உண்டாக்கப்பட்டு, அது கம்பனியாரின் எல்லா வியவ காரங்களேயும் மேற்பார்வையிட்டு, சகல அதிகாரத்தையும் செலுத் தும் உரிமையையும் பெற்றது. அந்தச் சபையின் உத்தரவில் லாமல் கம்பனியார் சுதாவில் யாதொரு முக்கியமான காரியத்தை யும் செய்யக்கூடாது. மந்திராலோசனைச் சபையின் அங்கத்தினர் களின் தொகை நான்கிலிருந்து மூன்ருக்கப்பட்டது. அவர்களில் ஒருவர் சேனுதிபதியாவர். கல்கத்தாவிலிருந்த மேலான நியாய ஸ்தலத்திலிருந்து இங்கிலாந்திலுள்ள ப்ரிவி கௌன்ஸிலுக்கு அப்பீல் செய்துகொள்ளும் உரிமை உண்டாக்கப்பட்டது. டைரக்டர்க ளுடைய உத்தரவின்றி, கவர்னர்-ஜெனரலும், அவருடைய மந்திரா லோசனைச் சபையும் சண்டை செய்யவாவது, சமாதானம் கொள்ள வாவது கூடாது.” அதில் கம்பனியின் இந்திய அதிகாரிகள் சுதேச அரசர்களுடைய வியவகாரங்களில் தலையிட்டுக் கொள்ளாமல் இருப் பதற்கான சில ஏற்பாடுகளும் அமைக்கப்பட்டன.

கி. பி. 1785-ல், ஹேஸ்டிங்ஸ் தமது வேலையை நீத்து இங்கிலாந் துக்குச் சென்றுவிட்டார். அங்கே அவர்மீது பல குற்றங்கள் சாட் டப்பட்டு, ஏழு வருஷங்கள் வரையில் விசாரணை நடந்தது. கடைசி யில் அவர் குற்றவாளி அல்லர் எனத் தீர்ப்புச் செய்யப்பட்டது. கம் பனியார் அவருக்கு வருஷவாரியில் 40,000 ரூபாய் உபகாரச் சம்பளம் கொடுத்துவந்தார்கள். அவர் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு சுகமாக வாழ்ந்திருந்து, கி. பி. 1818-ல் இறந்துபோனுர்.

ஹேஸ்டிங்ஸின் துரைத்தனத்தில் வியவசாயமும், கைத் தொழில்களும் க்ஷீணித்துப்போயின. குடிகள் வரிகளேச் செலுத்த முடியாமல் வருந்தினபொழுதும், துரைத்தனத்தார் சிறிதும் இரக்க

மின்றி அவர்களை வெயிலில் கூடுகளில் நிறுத்தித் துன்புறுத்தி வரி வசூல் செய்தார்கள். நாட்டில் பஞ்சம் உண்டாகிக் குடிகள் லக்ஷக் கணக்கில் மாண்டுபோனுர்கள்.

பயிற்சிகள்

1. நானுபத்னவிஸ் யார்? அவர் ஏன் வந்துளார்?
2. ஹைதர்அலீ மைசூர் ஸுல்தான் ஆனது எவ்வாறு?
3. சூரத், புரந்தர் உடன்படிக்கைகளை யார் யார், எவ்வெப்பொழுது, ஏன் செய்துகொண்டார்கள்? அவற்றின் நிபந்தனைகள் யாவை?
4. ஹேஸ்டிங்ஸ் பணம் சம்பாதித்த வகைகள் யாவை? அவற்றைக் குறித்து உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?
5. பிட்டின் சட்டம் ஏன் பிறப்பிக்கப்பட்டது? அதனுல் உண்டான சீர்திருத்தங்கள் யாவை?

27. லார்ட் காரன்வாலிஸ்
(கி. பி. 1785—கி. பி.1793)

i. சாசுவத நிலவரி ஏற்பாடு

ஹேஸ்டிங்ஸுக்குப் பிறகு, சுமார் 20 மாதங்கள் வரையில் மந்திராலோசனைச் சபையின் மெம்பரான மெக்பர்ஸன் என்பவர் கவர்னர்-ஜெனரலாக வேலைபார்த்துவந்தார். அதன்பிறகு லார்ட் காரன்வாலிஸ் என்பவர் பார்லிமெண்டாரால் கவர்னர்-ஜெனரலாக நியமிக்கப்பட்டு இந்தியா வந்துசேர்ந்தார். இவரிடம் ஆங்கிலேய மேலதிகாரிகள் மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்டிருந்ததனுல், அவர்கள் இவருக்கு மந்திராலோசனைச் சபையை மீறி நடக்கும் அதிகாரத்தைக் கொடுத்திருந்தார்கள். இவர் சிறிதும் சுயநலம் பாராட்டாது கஷ்டப்பட்டு வேலைசெய்யும் குணமுடையவர். இவர் சிறந்த போர் வீரரும் ஆவர்.

காரன்வாலிஸ் வியவசாயிகளுக்கு ஒரு பெரிய நன்மையைச் செய்தார். வங்காளம், பீஹார், ஒரிஸ்ஸா நாடுகளில் என்றும் மாருததான நிலவரமான நிலவரியை ஏற்படுத்தினுர். அதைத்தான் ஆங்கிலத்தில் பர்மனேனண்ட் ரேவின்யூ ஸேட்டில்மேன்ட் என்று சொல்வது.

நிலவரியை விதித்து வசூல் செய்யும் வகையில் நமது நாட்டில் இப்பொழுது மூன்று விதமான ஏற்பாடுகள் அமைந்துள்ளன. அவற்றில், காரன்வாலிஸ் செய்துவைத்த சாசுவதஏற்பாடுதான் சிறந்ததாகும். அப்பொழுதைக் கப்பொழுது மாறிமாறி அதிகப்பட்டுக்கொண்டே வரும் மற்றைய ஏற்பாடுகளில் குடிகளுக்குக் கஷ்டமும், நஷ்டமும் உண்டாகின்றன. சாசுவத ஏற்பாட்டில் ஜமீன்தார்கள் தங்கள் குடிகளிடமிருந்து தாங்கள் வரி வசூல் செய்துகொண்டு சர்க்காருக்கு மொத்தமாக வரி செலுத்திவருகிறார்கள். அவர்கள் குடிகளின் சுகதுக்கங்களில் ஈடுபட்டு அவர்களுக்குப் பலவகைகளில் உதவியும், பஞ்சகாலத்தில் வரியைக் குறைத்தும் அவர்களைக் காத்து ஆதரித்துவருகிறார்கள்.

லார்ட் காரன்வாலிஸ்

நிலவரியை நிலைவரமாக்குவதனால், குடிகள் பயிர்த்தொழிலில் ஊக்கமும் உற்சாகமும் கொண்டு, தங்கள் நிலங்களைப் பண்படுத்தி, எருவிட்டு, உழுது, பயிர்செய்து அதிகமான உற்பத்தியை உண்டாக்குவார்கள். தங்கள் முயற்சியினால் உண்டாகும் அதிக உற்பத்தியின் பலனை அவர்களே முழுவதும் அடைந்து வருவதுதான் அவர்களுடைய ஊக்கத்திற்கும், முயற்சிக்கும் காரணம் ஆகும். மற்றைய ஏற்பாடுகளில் அவர்கள் தங்களுடைய உழைப்பினால் உண்டாக்கும் உற்பத்தியில், அதன்பொருட்டு யாதொன்றையுஞ் செய்யாத துரைத்தனத்தாருக்கு ஒரு பகுதியைக் கொடுக்கவேண்டி வருவதனால், ஊக்கம் குறைந்தும், குறைவாக உழைத்தும் வருவார்கள்.

சென்னை மாகாணத்திலும் சாசுவத நிலவரி ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டுமென்று மாகாண கவர்னரான வில்லியம் பென்டிங்கும், பாராமஹால் கலெக்டரான தாமஸ் மன்ரோவும் முயன்றனர். ஆனால் அவர்கள் சிபார்சை மேலதிகாரிகள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ஆகையினாலேதான், தென்னாட்டுக் குடிகள் பஞ்சகாலங்களில் வயிறு பிழைக்க வழியற்று மடிந்து படுகிறார்கள். தென்னிந்திய விவசாயிகள் நித்ய தரித்திரர்களாகி வருவதற்கு நிலையற்ற நிலவரி ஏற்பாடுதான் முதற்காரணமாகும்.

காரன்வாலிஸ் நியாய விசாரணையையும், வரி வசூலையும் வெவ்வேறு உத்யோகஸ்தர்களைக்கொண்டு செய்வித்தார். அவர் வரி வசூல் செய்ய ஜில்லா கலெக்டர்களையும், நியாய விசாரணை செய்ய ஜில்லா ஜட்ஜ்களையும் நியமித்தார். அவர் இந்தியரை நம்பாமல், ஆங்கிலேயரையே உயர்ந்த வேலைகளில் நியமித்தும், அவர்கள் லஞ்சம் வாங்காதிருக்கக் கருதி அவர்களுடைய சம்பளங்களை அதிகப்படுத்தியும் ஏற்பாடுகள் செய்தார். அவர் இந்திய அரசர்களின் வியவகாரங்களில் தலையிட்டுக்கொண்டு சண்டைகள் செய்வதில் மனமில்லாதவராக இருந்தும், அவர் சண்டைசெய்ய நேர்ந்தது. அவருடைய துரைத்தனத்தில் கீழிந்தியக் கம்பனியாருக்குக் கி. பி. 1773-ல் கொடுக்கப்பட்ட சாஸனம் காலஞ்சென்று விட்டதனால், அது இன்னும் இருபது வருஷங்களுக்குச் செல்லுமாறு உறுதிசெய்து கொடுக்கப்பட்டது.

ii. மூன்றாவது மைசூர் யுத்தம்

மைசூர் ஸுல்தானான திப்பு தமது ராஜ்யத்தைப் பரப்ப எண்ணித் திருவிதாங்கூரின்மீது படையெடுத்துச் சென்றார். அப்பொழுது, காரன்வாலிஸ் நிஜாமையும், மஹாராஷ்டிரரையும் துணைசேர்த்துக்கொண்டு, திப்புவை எதிர்த்துச்சென்று அவருடைய கோட்டைகளில் சிலவற்றைப் பிடித்துக்கொண்டார். பின்பு அவர் மைசூர் ராஜ்யத்தின் தலை நகரமான ஸ்ரீரங்கபட்டணத்தை முற்றுகை செய்தார். திப்பு மிகுந்த வீராவேசத்துடன் சண்டையிட்டபோதிலும் தோல்வியை அடைந்துபோனார். அதனால், அவர் கி. பி. 1792-ல், ஸ்ரீரங்கபட்டணத்தில் ஆங்கிலேயரோடு சமாதான உடன்படிக்கை

8

செய்துகொண்டார். அவர் தமது பகைவர்களுக்குத் தமது ராஜ்யத்தில் பாதியையும், சண்டையின் செலவிற்காக மூன்றுகோடி ரூபாயையும் தருவதாக ஒப்புக்கொண்டார். அவர் தாம் அவற்றைச்

திப்பு

செய்து நிறைவேற்றும் வரையில் தமது இரண்டு பிள்ளைகளையும் காரன்வாலிஸினிடம் ஜாமீனாக விட்டிருக்கவும் உடன்பட்டார். இவ்வாறாக, மூன்றாவது மைசூர் யுத்தம் முடிந்தது.

திப்புவினிடமிருந்து கிடைத்த பாதிராஜ்யத்தை ஆங்கிலேயரும், அவர்களுடைய துணைவர்களும் பங்கிட்டுக் கொண்டனர். அதில், ஆங்கிலேயருக்குச் சேலம், மலையாளம், மதுரை ஆகிய மூன்று ஜில்லாக்கள் கிடைத்தன. அடுத்த வருஷத்தில் காரன்வாலிஸ் தமது வேலையை நீத்து இங்கிலாந்துக்குச் சென்றுவிட்டார்.

அப்பொழுது ஸர் ஜான் ஷோர் என்னும் மந்திராலோசனைச் சபை மெம்பர் கவர்னர்-ஜெனரலானார்.

பயிற்சிகள்

1. சாசுவத நிலவரித் தீர்மானத்தின் மேன்மை என்ன?
2. காரன்வாலிஸ் செய்த சீர்திருத்தங்கள் யாவை?
3. மூன்றாவது மைசூர் யுத்தம் மூளுவானேன்?
4. ஸ்ரீரங்கபட்டணத்து உடன்படிக்கையின் நிபந்தனைகள் என்ன?

28. ஸர் ஜான் ஷோர்
(கி. பி. 1793—கி. பி. 1798)

லார்ட் காரன்வாலிஸின் மந்திராலோசனைச் சபையில் ஸர் ஜான் ஷோர் என்ற அங்கத்தினர் ஒருவர் இருந்தார். சாசுவத நிலவரி ஏற்பாட்டைச் செய்வதில் இவர் கவர்னர்-ஜெனரலுக்குப் பேருதவியாக இருந்தார். தமக்குப் பிறகு இவரே கவர்னர்-ஜெனரலாக வேண்டுமெனக் காரன்வாலிஸ் விரும்பினார். ஸர் ஜான் ஷோர் அவ்வாறே கவர்னர்-ஜெனரலாக நியமிக்கப்பட்டு ஐந்து வருஷகாலம் இந்திய பரிபாலனத்தை நடத்தினார். இவரும் அந்நியருடைய வியவகாரங்களில் தலையிடுவதில்லை என்கிற கொள்கையையே கொண்டொழுகினார்.

இவர் காலத்தில் மஹாராஷ்டிரரது வன்மை பெருகிவரலாயிற்று. ஷாஆலத்தைப் பெயருக்குச் சக்ரவர்த்தியாக்கிச் சகல அதிகாரத்தையும் மாகாதஜி ஸிந்தியா நடத்திவந்ததை நாம் அறிவோம். ஸிந்தியா பீஷ்வாவைக் காணக்கருதிப் புனாவுக்குச் சென்ற விவரமும் நமக்குத் தெரியும். அப்போது அவர் அங்கேயே இறந்துபோனார். அதனால் மஹாராஷ்டிர ஸாம்ராஜ்யத்தில் முதன்மை ஸ்தானத்தை நானாபத்னவிஸே வகித்துவந்தார். இவர், மஹாராஷ்டிரருக்கு நிஜாம் கப்பங்கட்டவில்லை என்று, கி. பி. 1795-ல், அவர்மீது சண்டை தொடுத்தார். அஹமதுநகர் ஜில்லாவிலுள்ள கர்தாவில் கடும்போர் நிகழ்ந்தது. அதில் நிஜாம் பெருந்தோல்வியை யடைந்தார். அவர் தமது நாட்டின் ஒரு பாகத்தையும், யுத்தச் செலவுக்காக மூன்று கோடி ரூபாயையும் மஹாராஷ்டிரருக்குக் கொடுக்க வேண்டியவ

ரானுர். இவ்வெற்றியினல் மஹாராஷ்டிரருடைய ஆதிக்யம் பெரிதும் மேம்பட்டுவிட்டது. இச்சண்டையில் தமக்குத் துணைவரும்படி நிஜாம் ஆங்கிலேயரை வேண்டினர். தலையிடாக் கொள்கையைக் கைக்கொண்ட ஸர் ஜான் ஷோர் நிஜாமுக்கு உதவிசெய்ய மறுத்து விட்டார். அதனுல் நிஜாம் ஆங்கிலேயரிடம் வெறுப்புக் கொண்டார்.

தாம்கொண்ட கொள்கையை நீத்துக் கவர்னர்-ஜெனரல் அயோத்தி வியவகாரத்தில் தலையிடவேண்டி வந்தது. அந்நாட்டின் நவாப்பான அஸவுத் தௌலா இறந்துபோனுர். ஸர் ஜான் ஷோர் பட்டத்துக்கு உரிமையற்ற ஒருவரை நவாப்பாக முதலில் அங்கீ கரித்தார். பின்னர் அவர் ஸாதத் அலீ என்பவர்தாம் பட்டத்துக் குரியவர் என அறிந்து அவரை நவாப்பாக ஏற்றுக்கொண்டார். அதற்கீடாகப் புதிய நவாப் ஆங்கிலேயருக்கு அலஹாபாத் கோட் டையையும், முன்னிலும் அதிகமான கப்பப் பணத்தையும் தந்தார்.

ஸர் ஜான் ஷோரின் பரிபாலனத்தின்போது இந்தூரில் அஹல்யா பாய் என்ற மாதுசிரோமணி மிக்க விமரிசையாக ராஜரிகம் நடத்திவந்தார். இவர் மல்ஹார் ராவ் ஹோல்காரின் நாட்டுப்பெண்; கண்டிராவின் மனைவி. இவருடைய கணவரைப் பில்ஸ் ஜாதியார் கொன்றுவிட்டனர். அதனுல் மல்ஹார் ராவுக்குப் பின்பு அவருடைய பெயரனும், அஹல்யாபாயின் மைந்தனுமான மலிராவ் இந்தூர் அரசனுனன். இவன் சிறிது காலத்திற்கெல்லாம் இறந்துபோனுன். இவனுக்குப் பிள்ளை இல்லை. அதனுல் அஹல்யாபாய் ராஜ்யபாரத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

அஹல்யாபாய் வெகு சமர்த்தர். அவருக்கு ஆண்மக்களுக் குரிய தைரியமும், பராக்கிரமமும் இருந்தது. அவர் தகுந்த உத் யோகஸ்தர்களை நியமித்து ராஜ்யத்தை வெகு நன்ருக ஆட்சி செய்து வந்தார். அவர் பரிதானம் வாங்கி வந்தவர்களையும், துஷ்டர்களை யும் உத்யோகங்களிலிருந்து நீக்கிவிட்டார்.

அவரால் தள்ளப்பட்ட சிலர் ஒன்றுசேர்ந்து கலகம் செய்யத் தலைப்பட்டார்கள். இராணியாரின் அரண்மனைப் புரோகிதரே அவர் களுக்குத் தலைவரானுர். கலகக்காரர்கள் பெண் அரசாட்சி கூடாது என்றும், இராணியார் ஸ்வீகாரம் செய்துகொள்ளவேண்டும் என்றும் அஹல்யாபாய்க்குத் தெரிவித்தார்கள். இராணியார் அவர்களைச்

சிறையிலிட்டு விட்டார். புரோகிதர் அவரைச் சரணம் அடையவும், இராணியார் அவரை விடுதலைசெய்து, நாட்டைவிட்டுப் போய்விடும் படி உத்தரவு செய்தார்.

அஹல்யாபாய்க்குப் புரோகிதர் சும்மா இருக்கமாட்டார் என்பது நன்றாகத் தெரியும். ஆகவே, அவர் யுத்தத்திற்கு வேண்டிய சகல ஏற்பாடுகளையும் செய்துவந்தார். அவர் துகாஜி ஹோல்காரைத் தமது சேனைத் தலைவராக நியமித்துக்கொண்டார். துகாஜி ஒப்பற்ற போர்வீரர்.

இராணியார் எதிர்பார்த்தபடியே புரோகிதர் தூண்டவும், ராஜபுத்திரர்கள் இந்தூர் நாட்டின்மீது படையெடுத்து வந்தார்கள். அஹல்யாபாய் ஒரு சேனையை அனுப்பித் தாமும் பின்சென்றார். அவர் போவதற்கு முன்னமேயே எதிரிகள் தோற்று ஓடிப்போனார்கள்.

இராணியார் ராஜ்யபாரம் நடத்துவதிலும் கெட்டிக்காரர். அவர் காலத்தில் நாடு செழித்திருந்தது. கொள்ளைக்காரர்களை அவர் அடியோடு அடக்கிவிட்டார். நாட்டில் சமாதானம் குடிகொண்டிருந்தது. அவர் நன்னடக்கையும், நடுவு நிலைமையும் பொருந்தியவர்களையே நியாயாதிபதிகளாக நியமித்து வந்தார். அவர்களுடைய தீர்ப்புகளை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்கள் இராணியாருக்கே அப்பீல் செய்து கொள்ளலாம்.

அஹல்யாபாய் நீதி தவறாதவர். அவருடைய கலெக்டர்களில் ஒருவர் பொக்கிஷத்தைப் பெருக்க ஒரு சூழ்ச்சி செய்தார். ஒரு பணக்கார வர்த்தகன் பிள்ளையில்லாமல் இறந்துபோனான். கலெக்டர் அந்தச் சொத்தை அபகரிக்க எண்ணினார். அவர் அந்த வர்த்தகன் மனைவி ஸ்வீகாரம் செய்துகொள்ளக்கூடாது என்று உத்தரவு செய்தார். அது இராணியாருக்குத் தெரிந்தது. அவர் அந்தக் கலெக்டரைக் கடிந்துகொண்டார். வர்த்தகன் மனைவிக்கு ஸ்வீகாரம் செய்து கொள்ளவும் அவர் உத்தரவு அளித்தார்.

இன்னொரு சமயம் அவரிடம் இரண்டு பணக்கார விதவைகள் வந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பிள்ளை இல்லை. அவர்கள் தமது ஆஸ்தியை எல்லாம் எடுத்துக்கொள்ளும்படி இராணியாரை வேண்டி

ணர்கள். இராணியார் அவர்களைப் பார்த்து, "சகோதரிகளே! எனக்கு இருப்பது போதும். நீங்கள் உங்கள் ஆஸ்தியைக்கொண்டு கிணறு, குளங்கள் வெட்டுங்கள்; தருமசாலைகள் அமையுங்கள்; இன்னும் அதை வேறு விதங்களில் பொதுநன்மைக்காக உபயோகி யுங்கள்," என்று சொல்லி அனுப்பினார். அவருடைய நாட்டில் கோயில்களும், குளங்களும், தரும சாலைகளும் காணப்படாத ஊர் களைப் பார்ப்பது அரிது. அவர் மிதமாக உண்டும், உடுத்தும் இருந் தார். கி. பி. 1795-ல், அவர் இறந்தபொழுது இந்தூர் குடிகள் அழுது புரண்டு ஆரவாரித்தார்கள்.

பயிற்சிகள்

1. கர்தாவில் எப்போது, என், யார் யாருக்குச் சண்டை நடந்தது? அதன் முடிவு என்ன?

2. தாம் மேற்கொண்ட தலையிடாக் கொள்கையை ஸர் ஜான் ஷோர் எப்போது, என் மீறி நடந்தார்?

3. அஹல்யாபாய் யார்? அவருடைய குணத்தின் நேர்மையும், ஆட்சி யின் சிறப்பும் எவ்வாறுனவை? விளக்குக.

29. லார்ட் வெல்லெஸ்லி
(கி. பி. 1789—கி. பி. 1805)

i. துணைப்படை தந்து, நாடுகளும் தலைமையும் பெற்றது

இந்திய சிற்றரசர்கள் பலரும் தமக்குள்ளும், ஆங்கிலேயருட னும் அடிக்கடிச் சண்டைகள்செய்து, நாட்டின் அமைதியைக் கெடுத்துவந்தனர். அவர்களை ஆங்கிலேய அதிகாரத்திற்கு உட் படுத்தி, ஆங்கிலேயருடைய ஆதிக்யத்தைப் பெருக்க வேண்டுமென் பது வெல்லெஸ்லியின் விருப்பம். அதற்கிணங்க அவர் சுதேச அரசர்கள் தங்கள் தங்கள் நாடுகளின் பாதுகாப்புக்காக ஆங்கிலேய ரும், ஆங்கிலேயரால் பயிற்சி செய்விக்கப்பட்ட இந்தியரும் அடங்கிய ஒரு போர்ப்படையைத் தத்தம் நாடுகளில் வைத்துக்கொள்ளவேண் டும் என்றார். அச்சேனைகளின் ரக்ஷணையின்பொருட்டுப் பிடிக்கும் செலவை அந்த அரசர்கள் கொடுத்து வரவேண்டும் என்றனர். அவர்கள் தங்களுக்குள்ளும், ஆங்கிலேயர் ஒழிந்த மற்றைய ஐரோப்

பியரோடும் எவ்வித சம்பந்தத்தையும் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்று ஆணையிட்டார். ஒவ்வொரு அரசரும் தங்கள் நாட்டில் ஓர் ஆங்கிலேய ஸ்தானிகரை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினர். இந்திய அரசர்கள் பலரும் இந்த நிபந்தனைகளை யெல்லாம் ஒப்புக்கொண்டு ஆங்கிலேயரோடு சமாதானமாக இருந்துவரவேண்டும். இந்த ஏற்பாட்டைத்தான் **துணைப்படை தந்து தலைமைபெற்ற ஏற்பாடு** என்று சொல்லுவார்கள். இதை ஆங்கிலத்தில் **ஸப்ஸிடியரி ஸிஸ்டம்** என்பார்கள். திப்பு இந்த ஏற்பாட்டை ஒப்புக்கொள்ளுவதில் மனமில்லாதவராய் ஆங்கிலேயருடன் சண்டையிட்டு நாட்டையிழந்து உயிரையும் துறந்துபோனர்.

கர்தா சண்டையில் தமக்கு ஆங்கிலேயர் துணை வரவில்லை என்று அவர்கள்மீது பகை பாராட்டிவந்த நிஜாமுடன் வெல்லெஸ்லி சமாதானம் செய்துகொண்டு, அவர் தமது நூதன உடன்படிக்கையை ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்தார். அப்பொழுது நிஜாம் தமது பாதுகாப்புக்கென்று வைக்கப்பட்ட சேனையின் செலவிற்காகத் தமக்குக் கடைசி மைசூர் யுத்தத்தில் கிடைத்த **கடப்பை, கர்னூல், பல்லாரி, அனந்தபுரம்** ஜில்லாக்களைக் கி. பி. 1800-ல் ஆங்கிலேயருக்குக் கொடுத்துவிட்டார். அதனுல்தான், அந்த ஜில்லாக்களுக்கு **ஸீடெட் டிஸ்ட்ரிக்ட்ஸ்** எனப் பெயர் வந்தது. வெல்லெஸ்லியின் புதிய ஏற்பாட்டை ஒப்புக்கொண்டு, அவருடன் முதன் முதல் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டவர் நிஜாமேயாவர்.

அலஹாபாத் உடன்படிக்கைப்படி, அயோத்தி நவாப்பின் பாதுகாப்புக்காக அப்பொழுது கொடுக்கப்பட்ட போர்ப்படை போதாது எனக்கருதி, வெல்லெஸ்லி அவரிடமிருந்த சேனையைப் பலப்படுத்தினர். நவாப் தம்மிடமிருந்த சேனையின் ரக்ஷணைக்காகத் தாம் தரவேண்டிய பணத்தைச் சரியாகக் கொடுத்து வரவில்லை. அதனுல் வெல்லெஸ்லி பணத்திற்கு ஈடாக அவரைத் தமது நாட்டின் ஒருபாகத்தைக் கொடுத்துவிட்டுப் புதிய உடன்படிக்கையை ஒப்புக்கொள்ளும்படி கட்டாயப்படுத்தினர். நவாப் அதற்கு இணங்கிவர மனமில்லாதவராக இருந்தும், கடைசியில் தமது நாட்டின் பெரும்பாகமான **ஆக்ரா டுவாப்பையும், ரோஹில்கண்டையும்** ஆங்கிலேயருக்குக் கொடுத்து வெல்லெஸ்லியின் ஏற்பாட்டை ஒப்புக்

கொண்டுவிட்டார். அவர் கொடுத்த நாடுகளிலிருந்து அவருக்குக் கிடைத்துவந்த வருமானத்திலும் 30 லக்ஷம் ரூபாய் ஆங்கிலேயருக்கு அதிகமாகக் கிடைத்தது.

சிவாஜியின் சந்ததியார்கள் தஞ்சாவூரைச் சுமார் 150 வருஷங்களாக ஆண்டுவந்தார்கள். வெல்லெஸ்லி காலத்தில் அந்த வம்சத்தைச் சேர்ந்த இருவர் பட்டத்தைக் குறித்துச் சண்டையிட்டார்கள். வெல்லெஸ்லி அவர்கள் இருவருக்கும் உபகாரச் சம்பளங்கள் கொடுத்துவிட்டுத் தஞ்சாவூரை ஆங்கிலேய ராஜ்யத்தோடு சேர்த்துக் கொண்டுவிட்டார். கி. பி. 1875-ல், அந்த வம்சம் சந்ததியற்றுப் போயிற்று.

கர்னாடக நவாப்பான முகம்மது அலீ தமது ராஜ்யத்தைக் கவனியாமலும், குடிகளின் நன்மையை நாடாமலும், வரிப்பணத்தை எல்லாம் வீணுகச் செலவு செய்தும் வந்தார். அல்லாமலும், அவரும் அவருடைய மைந்தரான உம்ததுல் உம்ராவும் ஆங்கிலேயருக்கு விரோதமாய்த் திப்புவுடன் சதியாலோசனை செய்துவந்தார்கள். அதனால் கி. பி. 1801-ல், உம்ததுல் உம்ரா இறந்துவிட்டபொழுது, வெல்லெஸ்லி கர்னாடகத்தை ஆங்கிலேய ராஜ்யத்தோடு சேர்த்துக் கொண்டு நவாப்பின் மகனுக்கு உபகாரச் சம்பளம் கொடுக்கும்படி ஏற்பாடு செய்துவிட்டார். ஆனால், நவாப் தமது நாட்டின் ஈட்டில் வாங்கியிருந்த கடனை, சொத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட தாம் கொடுத்துப் பைசல் செய்யாமல், அதைத் தேசீயக் கடன் ஆக்கிவிட்டார். கர்னாடகம் கிடைத்ததோடு, ஆங்கிலேயருக்குச் சென்னை மாகாணம் முழுவதும் சொந்தமாகிவிட்டது.

ii. நான்காவது மைசூர் யுத்தம்

வெல்லெஸ்லி இந்தியாவுக்கு வந்தபொழுது, பிரான்சு தேசத்தில் நெபோலியன் என்னும் ஓர் ஒப்பில்லாத போர்வீரர் தோன்றி, ஐரோப்பிய நாடுகளை எல்லாம் நடுங்கச்செய்து இங்கிலாந்தைவென்று அங்கும் தமது அதிகாரத்தை ஸ்தாபிக்கவேண்டுமென முன்வந்தார்.

திப்பு அதுவே தக்க சமயம் எனக்கருதி நெபோலியனைத் துணைக்கொண்டு தாம் இழந்துவிட்ட நாடுகளையும், அதிகாரத்தையும்

மீண்டும் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்று எண்ணினர். கர்தா சண்டையில் ஆங்கிலேயர் தமக்குத் துணை வரவில்லை என்று நிஜாம் ஆங்கிலேயர்மீது கோபங் கொண்டிருந்தார். மஹாராஷ்டிரர்கள் தாங்கள் இழந்துவிட்ட அதிகாரத்தை எவ்விதத்திலாயினும் மீட்டுக்கொள்ளவேண்டும் என்று எண்ணியிருந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் தங்கள் சேனைகளுக்குப் பிரெஞ்சுக்காரரைக் கொண்டு யுத்தப் பயிற்சி செய்வித்து வந்தார்கள். இவர்கள் பிரெஞ்சுக்காரருடைய உதவியைக் கொண்டு ஆங்கிலேயரைத் தொலைத்துவிட்டுத் தாங்கள் இழந்துவிட்ட அதிகாரத்தைப் பெறவேண்டுமெனத் தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள்.

மார்க்விஸ் வெல்லெஸ்லி

திப்பு ஸ்ரீரங்கபட்டணத்து உடன்படிக்கையை மீறி, ஆங்கிலேயருக்கு விரோதமாய்ப் பிரெஞ்சுக்காரருடன் சதியாலோசனைகள் செய்து வந்ததுதான் நான்காவது மைசூர் யுத்தத்திற்குக் காரணமாயிற்று. வெல்லெஸ்லி நிஜாமைச் சிநேகம் செய்துகொண்டு திப்புவுடன் சண்டைசெய்யத் தயாரானர். திப்பு ஆங்கிலேயருடன் செய்த முதலிரண்டு சண்டைகளிலும் தோல்வியை அடைந்துபோனர். கடைசியில், ஆங்கிலேயர்கள் ஸ்ரீரங்கபட்டணத்தை முற்றுகை செய்தபொழுது, திப்பு மிகுந்த வீராவேசத்தோடு சண்டையிட்டார். ஆயினும், அவர் தோல்வியை அடைந்து கொலையுண்டுபோனர். வெல்லெஸ்லி மைசூர் ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு அதன் பெரும்பாகத்தையும் நிஜாமுடன் பங்கிட்டுக் கொண்டுவிட்டார். அப்பொழுது ஆங்கிலேயருக்குக் கோயமுத்தூர், கன்னடம், வைனடு ஜில்லாக்களும், நிஜாமுக்குக் கடப்பை, கர்னூல்,

பல்லாரி, அனந்தபுரம் ஜில்லாக்களும் கிடைத்தன. இவற்றை நிஜாம் துணைப்படையின் ரக்ஷணைக்காக ஆங்கிலேயருக்குக் கொடுத்துவிட்டார் என்று ஏற்கெனவே கூறப்பட்டுள்ளது.

எஞ்சிய ஒரு சிறிய பாகத்திற்கு வெல்லெஸ்லி, ஹைதருக்கு முன்பு மைசூர் நாட்டை ஆட்சி செய்துவந்த ஹிந்து அரச வம்சத்தைச் சேர்ந்த **கிருஷ்ணராஜ உடையாரை** அரசராக்கினர். திப்புவின் பிள்ளைகள் ஆங்கிலேயரிடமிருந்து உபகாரச் சம்பளம் பெற்று வேலூரில் காலங்கழித்து வந்தார்கள்.

பயிற்சிகள்

1. நான்காவது மைசூர் யுத்தம் நடைபெறுவானேன்? அதன் முடிவு என்ன?

2. அந்த யுத்தத்தின் முடிவில் ஆங்கிலேயருக்குக் கிடைத்த ஜில்லாக்கள் யாவை?

3. சென்னை மாகாணத்திலடங்கிய பிரதேசங்கள் பலவும் ஆங்கிலேயருக்கு எவ்வெப்பொழுது, எவ்வாறு கிடைத்தன? படம் வரைந்து விளக்குக.

4. துணைப்படை முறை என்பது என்ன?

5. அவ்வேற்பாட்டினால் வெல்லெஸ்லி சம்பாதித்துக்கொண்ட நாடுகள் எவை? யார் யார் இடமிருந்து சம்பாதித்துக் கொண்டார்?

30. மஹாராஷ்டிர யுத்தங்கள்

நானுபத்னவிஸ் இருந்தவரையில் கெய்க்வாரும், ஸிந்தியாவும், ஹோல்காரும், பான்ஸ்லவும் பீஷ்வாவுக்கு அடங்கி அவருக்குச் சவுத் என்னும் வரிப்பணத்தைச் செலுத்திவந்தார்கள். அவருடைய காலத்திற்குப் பிறகு அந்த மஹாராஷ்டிரத் தலைவர்கள் பீஷ்வாவின் அதிகாரத்தை நிராகரித்தும், தங்களுக்குள் சண்டைகள் செய்தும் வந்தார்கள்.

மத்துராவ் II-க்குப் பிறகு, ரகுநாதராவின் மைந்தரான **பாஜீராவ் II** பீஷ்வா ஆனார். இவர் நானுபத்னவிஸ் இருந்தவரையில் ஹோல்காரோடு சமாதானமாக இருந்தார். அதன்பிறகு இவர் ஹோல்காரோடு சண்டைசெய்து தோல்வியை அடைந்துபோனார்.

அப்பொழுது ஹோல்கார் இவருக்குப் பதிலாக வேறு ஒரு பீஷ்வாவை நியமித்தார். தோற்று ஓடிப்போன பாஜீராவ் II ஆங்கிலேயரைத் தமக்குத் துணைவரும்படி வேண்டினர். அவர்கள் அதற்கு இணங்கிக் கி. பி. 1802-ல் பாஸீன் என்னுமிடத்தில் ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார்கள். ஆங்கிலேயர்கள் பாஜீராவைப் பீஷ்வாவாக்குவதாக ஒப்புக்கொண்டார்கள். பாஜீராவ் II வெல்லெஸ்லியின் புதிய ஏற்பாட்டிற்கு இணங்கித் தமது நாட்டின் பாதுகாப்புக்காக ஓர் ஆங்கிலேய சேனையை ஏற்றுக்கொண்டும், அதன் செலவிற்காக வருஷவாரியில் 26 லக்ஷம் ரூபாய் கொடுக்கச் சம்மதித்தும் ஆங்கிலேயருடைய உத்தரவு இல்லாமல் எவருடனும் சண்டையாவது, சமாதானமாவது செய்துகொள்வதில்லை என வாக்களித்தும், ஆங்கிலேயரின் பகைவர்களைத் தமது உத்யோகத்தில் அமர்த்துவதில்லை என்று உடன்பட்டும் சமாதானம் செய்துகொண்டார்.

சீக்கிரத்தில் கெய்க்வாரும் வெல்லெஸ்லியின் ஏற்பாட்டை ஒப்புக்கொண்டு ஆங்கிலேய அதிகாரத்திற்கு அடங்கி அமைதியாய் இருந்துவிட்டார். மஹாராஷ்டிரர்களில், ஸிந்தியாவும், பான்ஸ்லவும், ஹோல்காரும் வெல்லெஸ்லியின் ஏற்பாட்டை ஒத்துக்கொள்ளுவதில் கொஞ்சமும் மனமில்லாதவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்களுக்குச் சுதேச அரசர்களின் உரிமைகளைக் குறைத்து அவர்களைத் தமது அதிகாரத்திற்குள் அடக்கிக் கொண்டுவந்த வெல்லெஸ்லியின்மீது கோபம் மூண்டது. அதனுல், அவர்கள் ஆங்கிலேயரோடு சண்டை செய்யத் தயாரானுர்கள். அதுவே இரண்டாவது மஹாராஷ்டிர யுத்தத்தின் காரணமாகும்.

கவர்னர்-ஜெனரலுக்கு ஜெனரல் வெல்லெஸ்லி என்ற ஒரு சகோதரர் இருந்தார். இவர் மிகுந்த பராக்கிரமமுடையவர். இவர் பிற்காலத்தில் வெல்லிங்க்டன் பிரபு (ட்யூக் அவ் வெல்லிங்க்டன்) ஆக்கப்பட்டு மிகுந்த கியாதியுடன் விளங்கினர். இவர் ஜெனரல் லேக் என்பவரைத் துணை சேர்த்துக்கொண்டு, கி. பி. 1803-ல் ஸிந்தியாவையும் பான்ஸ்லவையும் அஸ்ஸே என்னுமிடத்தில் சண்டையிட்டு வெற்றிகொண்டார். பின்னர், இவ்விரு ஆங்கிலேயப் போர்வீரரும் ஆர்காம் என்னுமிடத்தில் பான்ஸ்லவையும், லாஸ்வாரியில் ஸிந்தியாவையும் தோற்க அடித்து, டில்லியையும் ஆக்ராவையும் பிடித்துக்

கொண்டுவிட்டார்கள். அந்த இரண்டு மஹாராஷ்டிரத் தலைவர்களும் வேறு கதியின்றி, பான்ஸ்ல தேவகாம் என்னும் ஊரிலும், ஸிந்தியா சுர்ஜி அர்ஜுன்காம் என்னும் இடத்திலும் வெல்லெஸ்லியின் புதிய ஏற்பாட்டை ஒப்புக்கொண்டு ஆங்கிலேய ஆதிக்யத்திற்கு அடங்கிவிட்டார்கள். பான்ஸ்ல தமது துணைப்படையின் செலவிற்காக ஒரிஸ்ஸாவையும் ஆக்ராவையும், ஸிந்தியா தமது துணைப்படையின் பாதுகாப்புக்காகக் கங்கைக்கும் யமுனைக்கும் இடையிலுள்ள நாட்டையும் கொடுத்துவிட்டார்கள். இவ்வாறாக, இரண்டாவது மஹாராஷ்டிர யுத்தம் முடிவு பெற்றது.

மஹாராஷ்டிரத் தலைவர்களுள் ஆங்கிலேய மேலதிகாரத்தை இன்னமும் ஒப்புக்கொள்ளாதிருந்தவர் யஸ்வந்தராவ் ஹோல்கார் ஒருவரே. கி. பி. 1804-ல், அவரை எதிர்த்துச்சென்ற ஆங்கிலேய போர்ப்படை தோல்வியை அடைந்து ஆக்ராவை நோக்கி ஓடிவிட்டது. ஆனால், ஜெனரல் லேக் ஹோல்காரைப் பருகபாத், டிக் என்னுமிடங்களில் தோற்க அடித்துவிட்டதனால், ஹோல்கார் பஞ்சாபை நோக்கி ஓடிப்போய்விட்டார். இந்தச் சண்டையில் பரதபுரத்தரசர் ஹோல்காருக்குத் துணைவந்ததனால், லேக் பரதபுரக் கோட்டையை முற்றுகை செய்தார். அதை அவர் பிடித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. எனினும், பரதபுரத்து அரசர் ஆங்கிலேயருக்கு 20 லக்ஷம் ரூபாயைக் கொடுத்து அவர்களோடு சமாதானஞ் செய்துகொண்டார். இதனோடு மூன்றாவது மஹாராஷ்டிர யுத்தம் முடிவாயிற்று.

வெல்லெஸ்லியின் பரிபாலனத்தில் கம்பனியார் பணவரட்சியினாலும், நாட்டுக்குடிகள் சண்டைகளினாலும் துன்பத்தை அடைந்தார்கள். அதனால், ஆங்கிலேய மேலதிகாரிகள் வெல்லெஸ்லியை இங்கிலாந்துக்குத் திரும்பி வந்துவிடும்படி ஆஜ்ஞாபித்தார்கள். அவருக்குப் பின்பு இரண்டாவதுமுறை இந்திய கவர்னர்-ஜெனரலாக வந்த லார்ட் காரன்வாலிஸ் இரண்டு மாதங்களுக்குள் இறந்துபோய்விட்டார். அதனால், லார்ட் மின்டோ வரும்வரையில் மந்திராலோசனைச் சபை மெம்பரான ஸர் ஜார்ஜ் பார்லோ கவர்னர்-ஜெனரலாக வேலை பார்த்துவந்தார். சுதேச வியவகாரங்களில் தலையிட்டுக் கொள்ள விரும்பாத அவர் யமுனா நதிக்கப்பாலுள்ள நாடுகளை ஸிந்தியாவுக்குத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டார். அவர் அவ்வாறே

ஹோல்காருக்கும் அவருடைய நாட்டையும், அதிகாரத்தையும் முன்னிருந்த வண்ணமே கொடுத்துவிட்டார். இவற்றைக் கண்டு

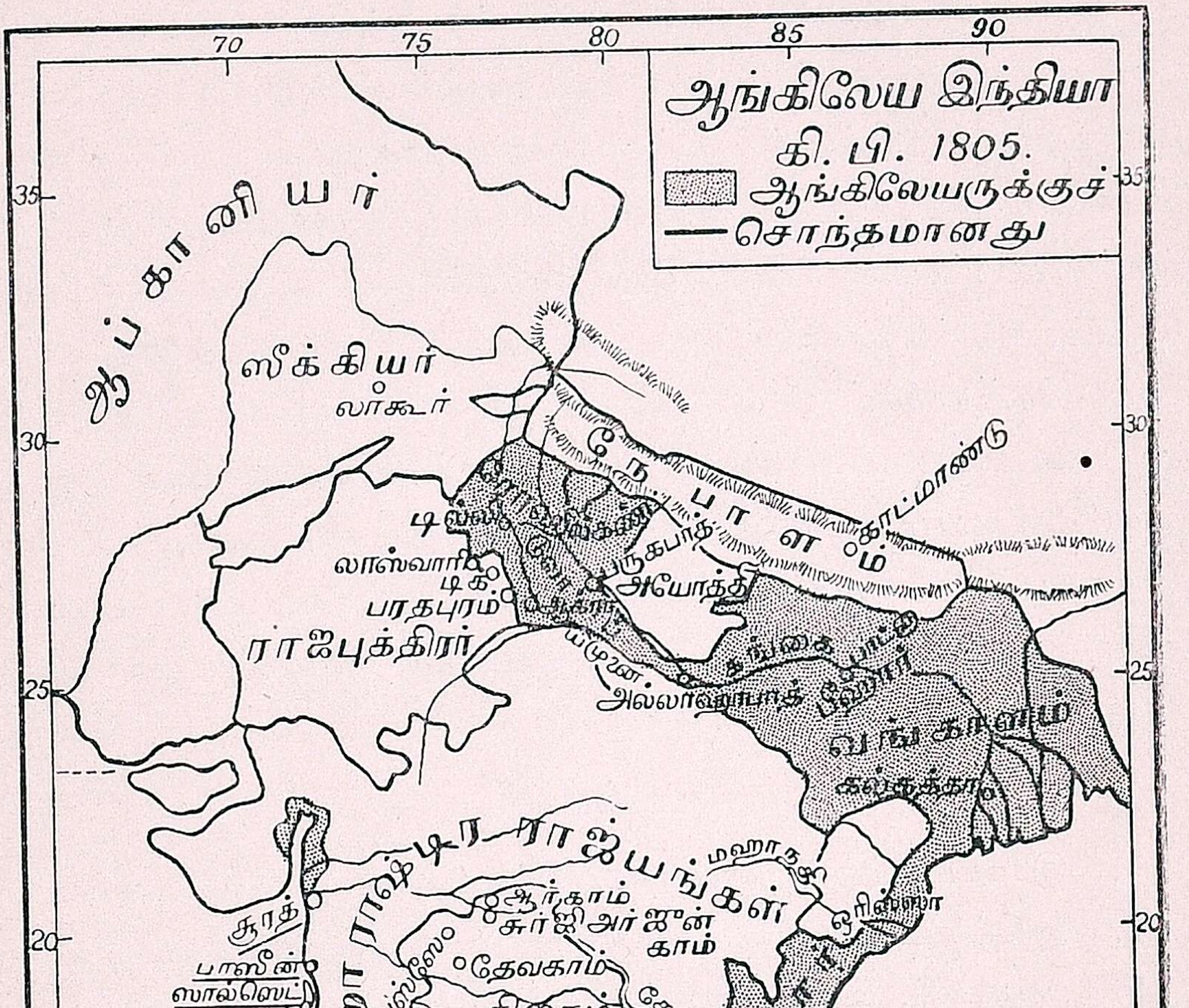

வெகுண்ட லேக், தமது வேலையை நீத்து இங்கிலாந்துக்குச் சென்று விட்டார். பார்லோவின் பரிபாலனத்தில் சண்டை சச்சரவுகள்

இல்லாமையினுல் நாடு அமைதியாக இருந்தது. செலவுகள் மட்டுப் பட்டுப் பொக்கிஷத்தில் பணம் நிறைந்து வரலாயிற்று.

அப்பொழுது, வேலூரில் சிப்பாய்களுக்குள் ஒரு கலகம் மூண் டது. துரைத்தன அதிகாரிகள் சிப்பாய்கள் நெற்றியில் தத்தம் மதச் சின்னங்களைத் தரித்துக்கொள்ளலாகாது என்றும், அவர்கள் தங்கள் மீசைகளைக் கத்தரித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றும், எல்லோரும் தங்கள் தலைப்பாகைகளை ஒரேவிதமாகக் கட்டிக்கொள்ளவேண்டும் என்றும் நிபந்தனைகளைச் செய்தார்கள். அதனுல், சிப்பாய்கள் கலகம் செய்தார்கள். ஆனுல், அதை மேலதிகாரிகள் சீக்கிரத்தி லேயே அடக்கியும், அக்கலகத்திற்குத் திப்புவின் பிள்ளைகள் காரண மாக இருக்கலாம் என்று சந்தேகித்து அவர்களைக் கல்கத்தாவிற்கு அனுப்பியும், அமைதியை உண்டாக்கி, மதராஸ் கவர்னரான வில்லியம் பென்டிங்கை இங்கிலாந்துக்குத் திருப்பி அழைத்துக் கொண்டுவிட்டார்கள்.

பயிற்சிகள்

1. இரண்டாவது மஹாராஷ்டிர யுத்தத்துக்குக் காரணம் என்ன?
2. அதில் நடந்த சண்டைகள் யாவை? அவற்றின் முடிவு என்ன?
3. பருகபாத், டிக் சண்டைகள் எப்போது நடந்தன? யார் யாருக்கு?
4. வேலூரில் சிப்பாய்கள் கலகம் செய்வானேன்? அதில் வேலையை யிழந்தது யார்?

31. லார்ட் மின்டோவும், ரஞ்சித் ஸிங்கும்

லார்ட் மின்டோ என்ற ஸ்காட் பிரபு இந்திய கவர்னர்-ஜெனர லாக நியமிக்கப்பட்டு, கி. பி. 1807-ல், இந்தியாவுக்கு வந்து கி. பி. 1813-வரை இந்திய பரிபாலனத்தை நடத்தினுர். இவர் போர்ட் அவ் கன்ட்ரோல் என்ற சபைக்கு அக்கிராஸனராக விருந்ததனுல், இந்தியாவைப் பற்றின அனுபவமுடையவராவார். இவர் மன மின்றித் தம் வேலையை ஒப்புக்கொண்டார். இவர் தலையிடாக் கொள்கையைக் கைக்கொண்டிருந்தும், தம்மிஷ்டப்படி நடக்க இய லாமற் போயிற்று. அப்போது நாகபுரியின்மீது அமீர்கான் என்ற ஆப்கானியன் படையெடுத்துவந்து தீமைகள் செய்தான். அவனைத்

துரத்தியடிப்பதில் மின்டோ பான்ஸ்லவுக்கு உதவினர். பீஷ்வாவின் நாட்டில் கலகம் மூண்டபோது அதை அடக்குவதிலும் மின்டோ உதவி புரிந்தார்.

அவர் காலத்தில் ரஞ்சித் ஸிங்க் பஞ்சாபில் மிகுந்த ஆதிக்யத்தை யடைந்திருந்தார். இவர் கி. பி. 1780-ல் பிறந்தவர். தமது பனிரண்டாம் வயதிலேயே இவர் ஸீக்கர் ஸர்தார் ஆனர். ஸீக்கர்களுக்குள் பல பிரிவுகள் உண்டாகி, ஒவ்வொன்றும் ஒரு ஸர்தார் என்ற தலைவரின் ஆணையிலடங்கி யிருந்தது. இவர்கள் பஞ்சாபின் பற்பல பாகங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு அதிகாரஞ் செலுத்தி வந்தனர். இவர்கள் ஒற்றுமையை நீத்துத் தங்களுக்குள்ளேயே சண்டையிட்டு வந்தார்கள். ரஞ்சித் ஸிங்க் இவர்களையெல்லாம் அடக்கி ஒன்ருக்கி ஒரு பெரிய ராஜ்யத்தை உண்டாக்கினர். இவர் பஞ்சாபுக்கு அரசரானபோது இவருக்கு வயது 20. இவர் முதலில் ஆப்கானியருடைய அதிகாரத்திலடங்கி லாகூருக்குக் கவர்னராக விருந்தார். பின்னர் ஆப்கானியரைத் துரத்திவிட்டுப் பஞ்சாப் முழுவதற்கும் அரசர் ஆனர். இவர் காஷ்மீரத்தை வென்று தமது அதிகாரத்திலடக்கிக்கொண்டார்.

ரஞ்சித் ஆங்கிலேயரோடு நட்புப் பாராட்டி நடந்துவந்தார். முதலில் இவருடைய பஞ்சாப் ராஜ்யத்துக்கு ஸட்லிஜ் நதி கிழக்கெல்லையாக விருந்தது. கி. பி. 1807-ல் இவர் ஸட்லிஜ் நதியைக் கடந்துவந்து லூடியானவைக் கைப்பற்றிக்கொண்டார். பின்னர் 1823-ல் ஆப்கானியரிடமிருந்து பெஷாவரையும் வென்றுகொண்டார். இவர் வென்றுகொண்ட பிரதேசத்தில் பாடியாலா, ஜிண்ட், நபா முதலிய ஸீக்கர் ராஜ்யங்கள் இருந்தன. ரஞ்சித் ஸிங்கின் ஆதிக்யப் பெருக்கைக் கண்டஞ்சிய அந்நாட்டரசர்கள் அவரிடமிருந்தும் தங்களைக் காக்குமாறு ஆங்கிலேயரை வேண்டிக்கொண்டனர்.

மின்டோ மேட்காலப் என்பவரை ரஞ்சித் ஸிங்கிடம் தூதனுப்பினர். மெட்காலப் வெகு கெட்டிக்காரர். ரஞ்சித் ஸிங்க் ஸட்லிஜ் நதியைத் தமது ராஜ்யத்தின் கிழக்கு எல்லையாக ஒப்புக்கொள்ளும்படி மெட்காலப் ஏற்பாடு செய்துவிடவும், ஆங்கிலேயருக்கு யமுனைக்கும் ஸட்லிஜுக்கும் இடையிலுள்ள பிரதேசம் கிடைத்தது. கி. பி. 1839-ல் ரஞ்சித் இறந்துபோனர். அதுவரையில் அவர் தாம்

செய்துகொண்ட உடன்படிக்கைப்படி ஆங்கிலேயருடைய நண்ப ராகவே இருந்துவந்தார்.

பாரஸிகத்திலும் ஆப்கானிஸ்தானத்திலும் பிரெஞ்சுக்காரருக் குச் சலுகை உண்டாகாமலிருக்கக் கருதி மின்டோ ஸர் ஜான் மால்கம் என்பவரைப் பாரஸிகத்துக்கும், மௌன்ட் ஸ்டுவர்ட் எல்பின்ஸ்டன் என்பவரை ஆப்கானிஸ்தானத்துக்கும் தூதனுப்பினர். அப்போது ஆங்கிலேயருக்குப் பிரெஞ்சுக்காரரோடு யுத்தம் நேர்ந்ததனுல் மின்டோ கி. பி. 1810-ல் இந்திய போர்ப்படைகளை யனுப்பிப் போர் போனேயும், மொரிஷஸையும் கைப்பற்றிக்கொண்டு, ஜாவாவையும் மொலுக்கஸையும் வென்றார். இவையாவும் பின்னர் திருப்பிக் கொடுத்துவிடப்பட்டன.

மின்டோ பரிபாலனத்தில் கி. பி. 1813-ல் கம்பனியின் சாஸ னம் இன்னுமொருமுறை புதுப்பிக்கப்பட்டது. அப்போது கம்ப னிக்கிருந்த வியாபார சுதந்திரம்போய் அது அரசியலை நடத்தும் தொழிலையே மேற்கொண்டது. அப்போது இந்தியாவில் துரைத் தன அங்கீகாரம்பெற்ற கிறிஸ்தவக் கோயில் அமைக்கப்பட்டது. இந்தியக் கல்வியின்பொருட்டு லக்ஷம் ரூபாய் செலவு செய்வதற்கு அச்சாஸனம் இடம் தந்தது. அன்றியும், அது இப்போது ஸிவில், கிரிமினல் என்ற இருவகைப்பட்ட நீதிஸ்தலங்களிலும் சீர்திருத்தங் கள் செய்வதற்கும், மாகாண துரைத்தனங்கள் வரிகள் விதிப்பதற் கும் கூடுமான ஏற்பாட்டை அமைத்துத் தந்தது.

பயிற்சிகள்

1. மின்டோ தமது தலையிடாக்கொள்கையை மீறிச் செய்த இரண்டு காரியங்கள் யாவை?

2. மெட்கால்ப் ஏன் வந்துளார்?

3. ஸர் ஜான் மால்கம், மௌன்ட் ஸ்டுவர்ட் எல்பின்ஸ்டன்—இவர்கள் யார்? ஏன் வந்துள்ளனர்?

4. ஆங்கிலேயருக்கு யமுனைக்கும் ஸட்லிஜுக்கும் இடையிலுள்ள நாடு எப்படிக் கிடைத்தது?

5. 1813-ல் கம்பனியின் சாஸனம் புதுப்பிக்கப்பட்டபொழுது என் னென்ன மாறுதல்கள் உண்டாயின?

32. லார்ட் ஹேஸ்டிங்ஸ்
(கி. பி. 1813—கி. பி. 1822)

மின்டோவுக்குப் பின்பு கவர்னர்-ஜெனரலாக வந்த லார்ட் ஹேஸ்டிங்ஸ் சுதேச வியவகாரங்களில் தலையிட்டுக்கொண்டு ஆங்கிலேய ராஜ்யத்தையும், அதிகாரத்தையும் பெருக்கிக்கொண்டார்.

i. நான்காவது மஹாராஷ்டிர யுத்தம் (கி. பி. 1817—கி. பி. 1818)

பாஜீராவ் II, பாஸீன் உடன்படிக்கையையும், ஆங்கிலேய மேலதிகாரத்தையும் நிராகரித்துவிட்டுச் சுயாதீனத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளத்தக்க சமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார். ஆங்கிலேயர்கள் கூர்க்கர்களோடும், பிண்டாரிகளோடும் சண்டைகள் செய்துவருகையில், அவர் திடீரென்று ஆங்கிலேய ஸ்தானிகரையும், அவருடைய சேனையையும் கர்க்கி என்னுமிடத்தில் எதிர்த்துத் தோல்வியை அடைந்து, புனவிலிருந்து ஜோதிபுரத்திற்கு ஓடிப்போய் விட்டார். நாகபுரி அரசரான அப்பா சாஹிபும் சீதாபல்டியில் தோல்வியை அடைந்து, தமது நாட்டைவிட்டு ஓடிப்போய்விட்டார். ஹோல்காருடைய போர்வீரர்கள், தங்கள் இராணியான துளசிபாய் ஆங்கிலேயரோடு சமாதானம் செய்துகொள்ள விரும்பியதாக எண்ணி, அவளைக்கொன்றுவிட்டு, ஆங்கிலேயரை எதிர்த்துச் சென்றார்கள். ஆனால், ஆங்கிலேயர்கள் அவர்களை அடியோடு தோற்க அடித்துவிட்டார்கள். அதனால், அந்த மூன்று மஹாராஷ்டிரத் தலைவர்களும் திரும்பவும் ஆங்கிலேயரோடு சமாதானஞ் செய்து கொண்டார்கள். பீஷ்வா தமது நாடு முழுவதையும் இழந்து, வருஷத்திற்கு எட்டு லக்ஷம் ரூபாய் உபகாரச் சம்பளம் பெற்றுப் பித்தூருக்குச் சென்றுவிட்டார். பீஷ்வாவின் நாடு பம்பாய் மாகாணத்தின் பெரும்பாகம் ஆயிற்று. ஆனால், சதாராவைச் சார்ந்த ஒரு சிறிய நாட்டை மட்டில் சிவாஜியின் வம்சத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் ஆட்சிசெய்து வருமாறு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அவ்வாறே நாகபுரியிலும், இந்தூரிலும் இரண்டு சிறுவர்கள் அரசர்களாக நியமிக்கப்பட்டார்கள். ஆனால், அவர்களுடைய நாடுகளின் பெரும்பாகங்கள் பம்பாய் மாகாணத்தில் சேர்த்துக்கொண்டு விடப்பட்டன. அப்பொழுது சில ராஜபுத்திர சிற்றரசர்களும் ஆங்கிலேய

அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டு அமைதியாக இருந்துவர உடன்பட்டார்கள்.

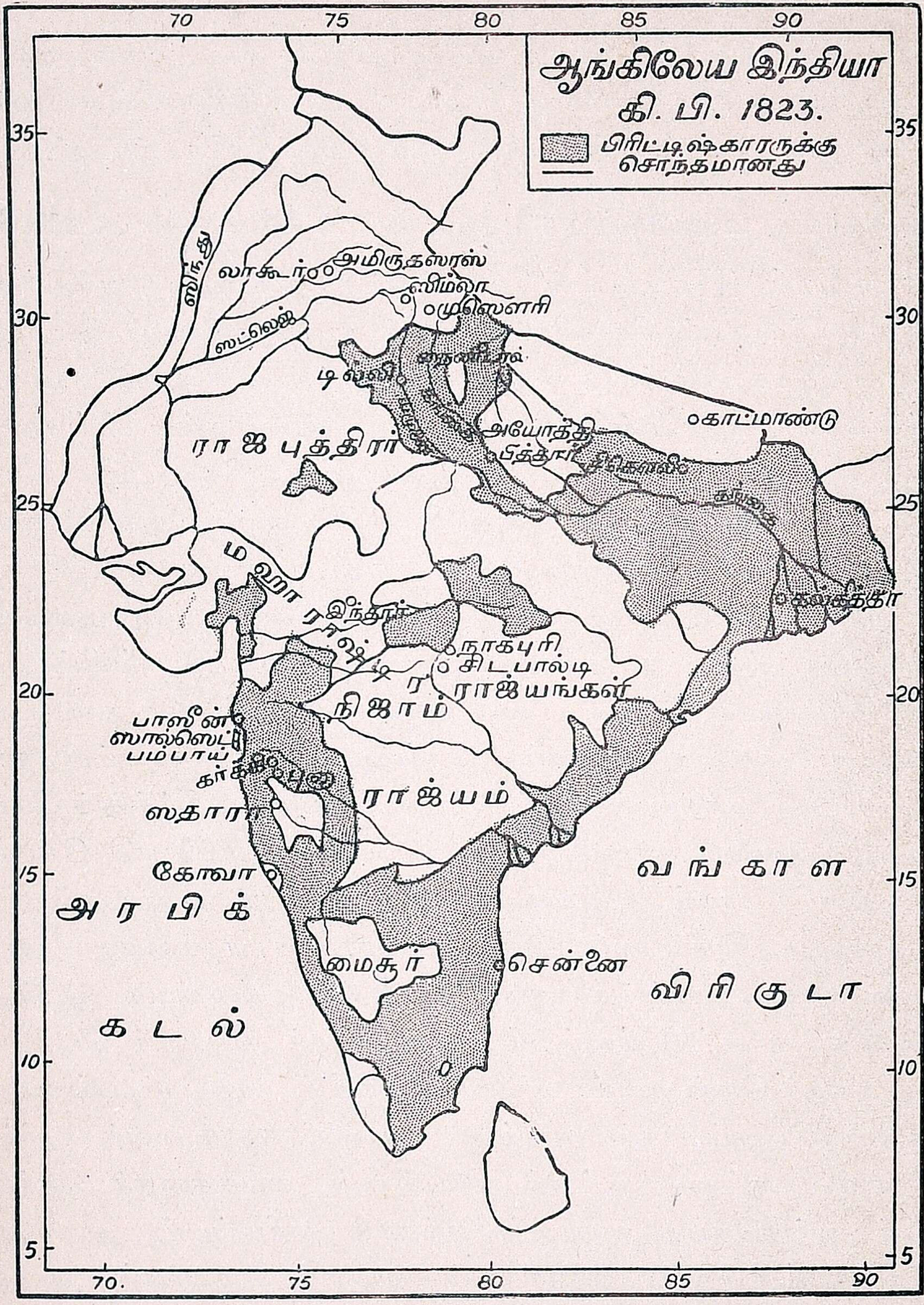

ii. நேபாள யுத்தம் (கி. பி. 1814—கி. பி. 1816)

வெகு காலமாக நேபாளத்தில் கூர்க்கர்கள் என்ற ஒரு ஜாதியார் வசித்து வந்தார்கள். அவர்கள் புஜபலம் பொருந்திய வீரர்கள்.

அவர்கள் சண்டையில் கைதேர்ந்தவர்கள். அவர்கள், தங்களுடைய ராஜ்யத்தைப் பெருக்க எண்ணி, கங்காநதிதீரம் வரையில் வந்து, ஆங்கிலேயருக்குச் சொந்தமான சில இடங்களைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். ஹேஸ்டிங்ஸ் அவர்களை எதிர்த்துச் சண்டை செய்வதற்காக நான்கு போர்ப்படைகளை நான்கு தலைவர்களின்கீழ் வெவ்வேறு வழியாக அனுப்பினர். அவற்றுள் ஜெனரல் ஆக்டர்லோனியின் சேனை மாலூன் கோட்டையைப் பிடித்துக்கொண்டு, அமரஸிங்க் என்னும் நேபாள தளகர்த்தனையும் வென்றது. பிறகு மெக்வான்புரியில் நடந்த சண்டையில் கூர்க்கர்கள் தோற்றுப் போனதால், ஆக்டர்லோனி நேபாள ராஜ்யத்தின் தலைநகரமான காட்மாண்டுவைக் கைப்பற்றிக்கொண்டார். உடனே கி. பி. 1816-ல் நேபாள அரசர் சிகௌலி என்னுமிடத்தில் ஆங்கிலேயரோடு சமாதானஞ் செய்துகொண்டுவிட்டார். அவர் தாம் ஆங்கிலேயரிடமிருந்து பிடித்துக்கொண்ட நாடுகளையும், காளி என்னும் நதிக்கு மேற்கிலுள்ள தமது நாட்டின் பாகத்தையும் அவர்களுக்குக் கொடுத்துவிடவும், தமது தலைநகரில் ஓர் ஆங்கிலேய ஸ்தானிகரை ஏற்றுக்கொள்ளவும் ஒப்புக்கொண்டார். அதனல், ஆங்கிலேயருக்கு ஸிம்லா, நைனிடால், முஸௌரி என்னும் ஸ்தலங்கள் கிடைத்தன.

லார்ட் ஹேஸ்டிங்ஸ்

iii. பிண்டாரி யுத்தம் (கி. பி. 1817)

ராணுவ உத்யோகங்களிலிருந்து தள்ளுண்டவர்களும், துன்மார்க்கர்களும், கொலை களவு முதலிய குற்றங்களைச் செய்துவிட்டு ஓடிப்போய்விட்டவர்களும், சட்டங்களை மீறிநடந்து நாட்டை

விட்டு ஓடிப் போனவர்களும் மத்திய இந்தியாவில் ஒன்ருகச் சேர்ந்து கொண்டார்கள். அவர்களுக்குப் பிண்டாரிகள் என்று பெயர். அவர்கள் தங்கள் கூட்டத்திற்குச் சில தலைவர்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டும், ஊர் ஊராகச் சென்று ஜனங்களைக்கொன்று அவர்களது பொருள்களைக் கொள்ளையடித்தும், நாட்டிற்கு இன்னும் பற்பல தீமைகளைச் செய்தும் வந்தார்கள். ஹேஸ்டிங்ஸ் அவர்களைச் சண்டையிட்டு அடியோடு தொலைத்துவிட்டார்.

iv. சீர்திருத்தங்கள்

ஹேஸ்டிங்ஸ் சிங்கப்பூரை ஒரு சிறந்த துறைமுகமாக்கினுர். அவர் காலத்தில் துரைத்தனத்தாரும், கிறிஸ்தவப் பாதிரிகளும் ஆங்கிலம் கற்பதற்கான பள்ளிக்கூடங்களை அமைத்தார்கள். அப்பொழுதுதான் கல்கத்தா ஹிந்து காலேஜ் ஏற்பட்டது. அப்பொழுது சமாசாரப் பத்திரிகைகள் தேசபாஷையில் முதன் முதல் பிரசுரிக்கப்பட்டன. அப்போது கி. பி. 1818-ல் கல்கத்தா வர்த்தமானம் என்ற பத்திரிகை தோன்றியது. அதன் ஆசிரியரான பக்கிங்ஹாம் பெரிய பெரிய துரைத்தன உத்யோகஸ்தர்களைக்கூடப் பரிகசித்து எழுதி வரலானுர். ஹேஸ்டிங்ஸ் ஸிவில் கோர்ட்டுக்களை அதிகப்படுத்தியும், இந்தியர்களை நீதிபதிகளாக நியமித்தும் ஏற்பாடுகள் செய்தார். அவர், மதராஸில், இறந்துபட்ட பஞ்சாயத்தை உயிர்ப்பித்து, அவை நியாய விசாரணை செய்யுமாறு ஏற்படுத்தினுர். அவருடைய காலந்தொடங்கி ஜில்லா கலெக்டர்கள் ஜில்லா மாஜிஸ்ட்ரேட்டுக்களும் ஆனுர்கள். அவர் காலத்தில் செப்பனிடப்பட்ட பாதைகளும், கால்வாய்களும் உண்டாயின. கி. பி. 1823-ல் அவர் வேலையை நீத்து இங்கிலாந்துக்குச் சென்றுவிட்டார்.

பயிற்சிகள்

1. நான்காவது மஹாராஷ்டிர யுத்தத்திற்குக் காரணம் என்ன ?
2. அந்த யுத்தத்தின் முடிவில் ஆங்கிலேயருக்குக் கிடைத்த நாடுகள் யாவை ?
3. ஸிம்லாவும், நைனிடாலும் ஆங்கிலேயருக்கு எப்போது, எவ்வாறு கிடைத்தன ?
4. பிண்டாரிகள் யார் ?
5. ஹேஸ்டிங்ஸ் செய்த சீர்திருத்தங்கள் யாவை ?

2768

LONGMANS' HISTORY OF INDIA, BOOK II.

NEW EDITION, REVISED

BY

Tamil Edition]   *M. K. Sundara Varadachariar*   [*Price As. 8*

LONGMANS, GREEN & CO. LTD.